RUSTY BRADLEY
KEVIN MAURER

Leii din Kandahar

O POVESTE DE RĂZBOI
DESPRE FORȚELE SPECIALE

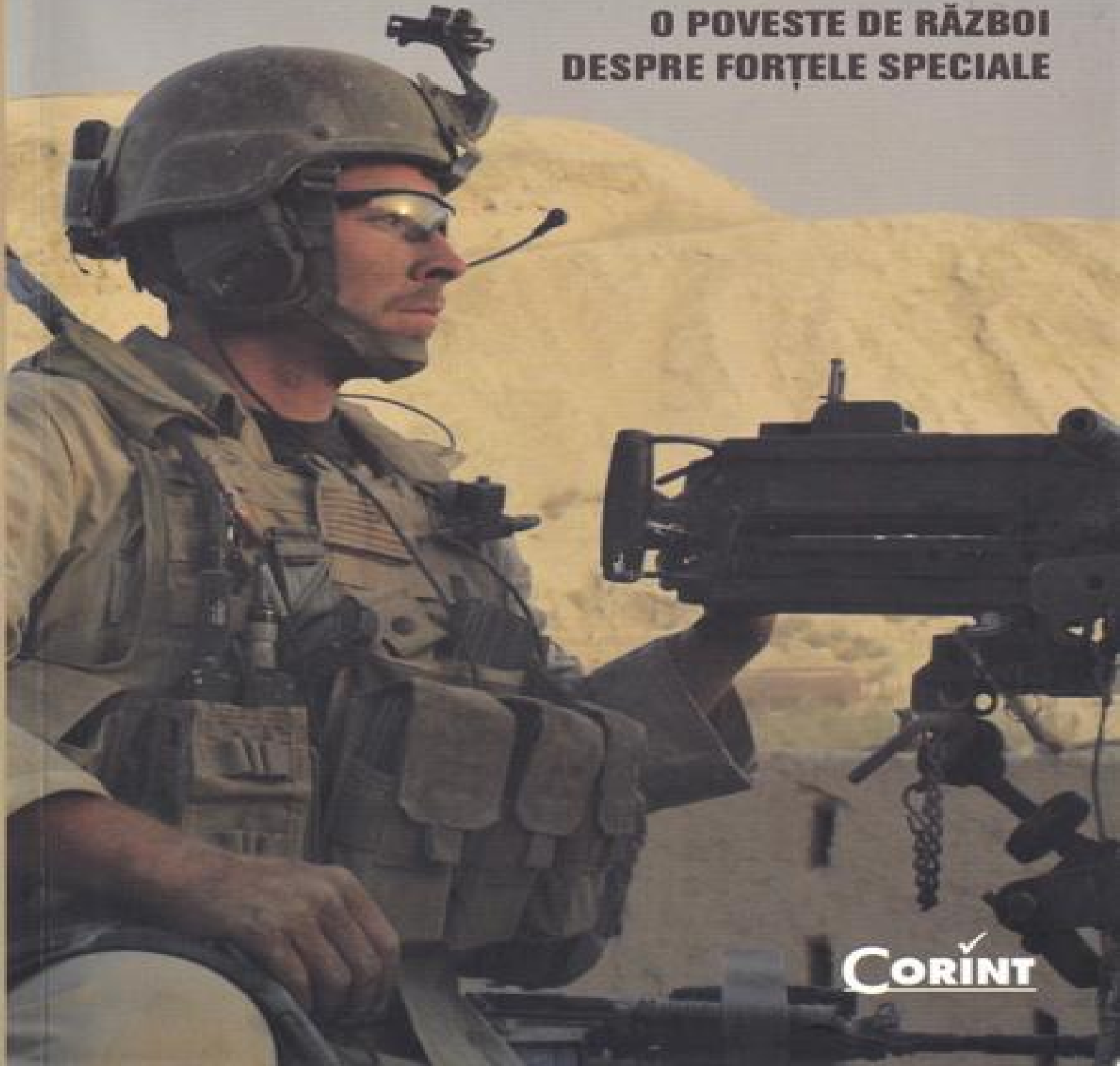

CORINT

RUSTY BRADLEY
KEVIN MAURER

Leii din Kandahar

O POVESTE DE RĂZBOI DESPRE FORŢELE SPECIALE

Corint 2013

Lions of Kandahar. The Story of a Fight Against All Odds
2011

Maiorul Rusty Bradley a fost rănit în timpul bătăliei de la Sperwan Ghar, aflat la comanda echipei A a Forțelor Speciale, în cel de-al treilea tur al său combativ ca lider de echipă al Forțelor Speciale. S-a născut în Carolina de Nord, a absolvit Mars Hill College şi s-a înrolat în armată în 1993, servind ca infanterist timp de şase ani, înainte de a absolvi Officer Candidate School în 1999.

Kevin Maurer a fost încorporat de mai bine de 12 ori ca reporter pe lângă Forțele Speciale ale Statelor Unite şi pe lângă Divizia 82 Aeropurtate din Afganistan şi Irak, în ultimii ani.

Cuprins

Cuvânt-înainte 7
Glosar 11

Nota autorului 15

Capitolul 1 – PRIMUL CONTACT 19
Capitolul 2 – AICI MIROASE A CANAL 24
Capitolul 3 – PROVOCAREA 43
Capitolul 4 – BINE AȚI REVENIT! 51
Capitolul 5 – BINGO ROŞU 67
Capitolul 6 – OPERAȚIUNEA MEDUSA 92
Capitolul 7 – TRASEELE ŞOBOLANILOR 114
Capitolul 8 – DE-A ŞOARECELE ŞI PISICA 130
Capitolul 9 – NISIPURILE ROŞII 142
Capitolul 10 – AGENDA 156
Capitolul 11 – VOCEA UNUI ÎNGER ŞI MOARTEA 176
Capitolul 12 – „TRAGE ÎN TUFIŞURI, TATI!” 191
Capitolul 13 – FĂRĂ MUNIȚIE 204
Capitolul 14 – ŞAPTE BOMBE A CÂTE 1000 KG 224
Capitolul 15 – „PUNEȚI-VĂ PROTEZELE DE SILICON!” 237
Capitolul 16 – PRIETENI PE VIAȚĂ 247
Capitolul 17 – „PĂCĂLICII ĂŞTIA PUR ŞI SIMPLU NU RENUNȚĂ!” 264
Capitolul 18 – RĂMÂNEM PE LOC CU ORICE PREȚ 281
Capitolul 19 – ASTĂZI NU ESTE ZIUA TA 293
Capitolul 20 – O LUME A SUFERINȚEI 305
Capitolul 21 – SPATELE DRAGONULUI 316

Capitolul 22 – BAZA MILITARĂ SPERWAN GHAR 328

Epilog 341
Mulțumiri 347

Cuvânt-înainte

Uneori, la televizor, războiul poate arăta mai puțin sângeros, chiar… *cool*. Politicienii îl văd într-un mod curat: pe ecrane uriaşe din centre de comandă şi pe hărți de stat major.

Telespectatorii îl văd şi ei confortabil, acasă, pe plasme şi led tv. De multe ori, au parte doar de imagini spectaculoase din avion. Văd rachete care lovesc ținte şi află că linia frontului s-a mutat dintr-un loc în altul. Mai primesc eventual câteva cifre seci legate de morți şi răniți. Şi cam atât. Din nefericire, oricât şi-ar dori, în multe cazuri, corespondenții de război nu pot surprinde esența durerii dintr-un conflict: civilii prinşi între combatanți, care se zbat să-şi prelungească viața cu câteva ore, soldați eviscerați, plini de sânge, ciuruiți, care-şi trăiesc ultimele clipe. Da, în micro, războiul arată aşa cum e: plin de sânge, de durere, ucigător de speranță şi de viitor. Cel mai bine îl percep cei din prima linie, combatanții, indiferent de ce parte a baricadei s-ar afla. Ei pleacă la război mânați de idealuri, trimişi de țară sau de nu ştiu ce organizație teroristă obscură şi sfârşesc prin a se lupta pentru supraviețuire. Sentimentul e acelaşi, indiferent din ce tabără fac parte, chiar dacă au un steag pe umăr şi respectă diversele convenții de la Geneva sau se amestecă printre civili, cu kalaşnikovul ascuns sub djellaba[1].

Cartea lui Rusty Bradley este o mărturie la prima mână din linia întâi. Un ofițer din trupele speciale americane cu experiență se trezeşte, împreună cu oamenii lui, prins într-o luptă pe viață şi pe moarte într-un loc uitat de lume. Miza este Sperwan Ghar, un deal important din punct de vedere strategic. Acțiunea se petrece în 2006, când insurgenții încearcă să recucerească provincia Kandahar, una dintre cele mai fierbinți zone din sudul Afganistanului, problematică inclusiv azi. În prima parte a cărții, autorul îl introduce pe cititor în lumea închisă a trupelor speciale, îi prezintă pe soldații din echipa sa, descrie zona şi armamentul. Cei care

nu sunt obişnuiți cu limbajul militar vor fi bombardați cu acronime care sunt însă explicate într-o listă destul de stufoasă. Prima jumătate a cărții pare monotonă şi plină de detalii legate de viața militară, însă îl pregăteşte pe cititor pentru lupta din final. Pentru a ajunge în Pashmul, zona în care se coagulaseră talibanii care doreau să ia cu asalt oraşul Kandahar, oamenii lui Bradley parcurg prin deşert sute de kilometri. Bătălia începe după un drum extenuant de peste o săptămână. Schimburile de focuri dintre Beretele Verzi şi talibani durează zile-n şir şi sunt desprinse parcă din filmul lui Ridley Scott, *Black Hawk Down*. O mână de soldați de elită se luptă cu aproape 1 000 de talibani, bine organizați, antrenați şi care au avantajul cunoaşterii terenului. Oamenii lui Bradley se bat pentru fiecare metru, sprijinul aviației dovedindu-se de multe ori necesar, dar nu şi suficient. Cititorului nu-i mai este prezentată lupta ca-ntr-un joc de calculator, el devine martor la carnagiu. Acesta nu vede doar armele trăgând, precum în poligon, i se arată şi rezultatul: oameni mutilați de gloanțe sau şrapnel, soldați urcați în elicopterul medical cu laba piciorului pusă-ntr-o pungă, cu speranța că medicii vor putea face minuni.

Foarte intersantă este prezentarea soldaților afgani care sunt alături de Beretele Verzi americane. În ultimul deceniu, Coaliția internațională a cheltuit sute de milioane de dolari pentru a forma ANA, armata afgană. În ciuda investițiilor masive, trupele afgane continuă să aibă probleme: dezertări, militari care colaborează cu insurgenții. Este greu să formezi o armată sudată într-o țară în care cei mai mulți oameni nu au sentimentul apartenenței la o națiune. În Afganistan, tribul este întotdeauna mult mai important decât conducerea centrală de la Kabul. Pentru cititorul de la noi, cartea lui Bradley este interesantă şi pentru că-i prezintă o zonă din sudul Afganistanului, zona în care au acționat ani buni şi soldații români. Cei mai mulți dintre românii din Kandahar nu au participat la misiuni agresive, ci au avut mai degrabă activități de menținere a păcii. Totuşi, şi România a avut şi

continuă să aibă soldați în prima linie a războiului. În 2008, am fost jurnalistul care a dezvăluit că Forțele Speciale ale armatei noastre acționează-n Afganistan. La acea vreme, erau comandouri mixte formate din români şi americani, soldați din Beretele Verzi. Am avut ocazia să stau câteva săptămâni cu o astfel de unitate care acționa într-o zonă în care talibanii îşi făceau des simțită prezența. Misiunile erau să prindă sau să ucidă diverşi lideri talibani, mai mult sau mai puțin importanți. Am dormit în barăcile soldaților, am mâncat cu ei, am fost la antrenament, dar şi în misiuni reale. Comandantul, acel Rusty Bradley român, era un tânăr căpitan din Târgu-Mureş, Tiberius Petre. Soldații săi nu-i vorbeau cu pluralul de politețe, ci îi spuneau Petrică. Cei din Forțele Speciale lucrează în grupuri mici, mult mai sudate, şi de aceea şi atmosfera este mult mai relaxată, mai puțin cazonă. Ofițerul, un bărbos, ca şi ceilalți membri ai comandoului său, era calm şi vorbea blajin, precum Domnul Trandafir şi nu ca un ofițer bine antrenat să omoare. Experiența mea cu Forțele Speciale a fost transpusă într-un reportaj intitulat „Vânătorii de talibani”. La scurt timp după plecarea mea din Afganistan, Tiberius Petre a fost ucis în timp ce lua cu asalt o casă în care erau mai mulți lideri ai talibanilor. El a fost primul militar român ucis într-un schimb de focuri, după 1945. Cei mai mulți dintre soldații români pieriți în acest război au fost victime ale bombelor amplasate pe drumurile pe care patrulau.

Mi-ar fi plăcut tare mult să am ocazia să colaborez cu Petrică la o carte care să cuprindă experiența sa de pe front, aşa cum jurnalistul Kevin Maurer l-a ajutat pe maiorul Rusty Bradley să scrie *Leii din Kandahar*. Din nefericire, eu am fost lipsit de şansa pe care a avut-o Maurer, un corespondent de război american experimentat. Bradley a trăit câteva experiențe senzaționale, Maurer a ştiut să le pună în pagină şi aşa a ieşit o carte extraordinară. Merită să o citiți şi, dacă aveți câteva secunde la dispoziție, să vă gândiți şi la românii din Forțele Speciale care au trecut sau trec acum prin

momente de coşmar în deşertul afgan. Poate chiar să-i transmiteți un gând bun lui Petrică sau măcar fetiței lui care nu a avut şansa să-şi cunoască prea bine tatăl.

Adelin Petrişor
Martie 2013

Glosar

Operațiunea Medusa
2-17 septembrie 2006

AAF	forțele antiafgane; folosit şi pentru Forțele Aeriene afgane
AC-130	aeronavă de atac la sol cu capacități de artilerie zburătoare
ANA	armata afgană
ANP	poliția afgană
API	gloanțe explozive cu efect incendiar şi de penetrare a blindajelor de oțel
AT4	rachetă uşoară antitanc
CAS	în tactica militară, CAS – „close air support" este definit ca acțiune aeriană cu elicoptere sau avioane împotriva obiectivelor inamice aflate în apropierea forțelor aliate şi care necesită integrarea detaliată a fiecărei misiuni aeriene cu focul şi mişcările acestor forțe (n. tr.)
CCP	punct de colectare a victimelor

CSM	comandant sergent-major în armata americană (n. red.).
EOD	mecanisme explozive standardizate, din care fac parte minele antiblindate şi antipersonal, proiectilele, rachetele, bombele, încărcăturile de explozie, torpilele, submunițiile (n. tr.)
ETT	instructor înrolat în armata afgană
FBCB2	Force XXI Battle Command, Brigade and Below – este o platformă de comunicație pe baza Linux proiectată pentru comandanți, pentru a urmări forțele prietene şi ostile din câmpul de luptă. Informațiile sunt vizualizate în format grafic şi sub formă de text mesaj fix (n. tr.)
FOB	avanpost
GFC	comandantul forței terestre
GMV	transportor
Goose	aruncător de rachete de 90 mm
GSR	reziduu după explozia de la percutarea glonțului
IED	dispozitiv exploziv improvizat
IR	infraroşu
ISAF	International Security Assistance Force este o misiune de securitate condusă de NATO în Afganistan, stabilită prin Rezoluția 1386 a Consiliului de Securitate al ONU, pe 20 decembrie 2001, în urma Acordului

	de la Bonn. Misiunea este angajată în Războiul din Afganistan (n. tr.)
JTAC	este termenul întrebuințat de Forțele Armate ale SUA pentru a desemna un membru calificat al serviciului militar care, dintr-o poziție avansată, dirijează acțiunea aeronavelor de luptă angajate în CAS şi în alte operațiuni aeriene ofensive (n. tr.)
KAF	Aeroportul Kandahar
LAWS	arme uşoare antitanc
LZ	zonă de aterizare
MREs	rație individuală, gata preparată
NODS	dispozitiv optic pentru vedere nocturnă
PKM	puşcă mitralieră kalashnikova sau armă kalashnikov
PUC	prizonieri
QRF	forță de reacție rapidă
RPG	aruncător de grenade
TOC	centru de operațiuni tactice
WIA	rănit care continuă acțiunea

Cuvinte-cheie afgane

Amerkaianu Mushakas Kawatuna – Forțele Speciale americane *Badal* – duşmănie de moarte, răzbunare
Hamla – atac
Mesher – un senior, o persoană mai vârstnică
Turan – căpitan
Wa Sahib – da, domnule

Za – pleacă

Nota autorului

Cea mai mare încercare cu care m-am confruntat în scrierea acestei cărți a fost să reuşesc să surprind importanța acestui eveniment pe hârtie şi să îi arăt cititorului adevărata dimensiune a lucrurilor. Cartea nu este doar povestea unei serii de lupte acerbe care se desfăşoară de-a lungul mai multor zile. A fost cea mai importantă bătălie din Afganistan, din punct de vedere strategic, iar efectele sale aveau să influențeze direct războiul împotriva terorismului. Ceea ce la început părea a fie o operațiune militară planificată dinainte de ISAF (International Security Assistance Force), pentru a curăța de talibani un recunoscut centru inamic, a devenit în scurt timp o misiune crucială şi extrem de dură, care avea să împingă până dincolo de limite trupele NATO, încă nepregătite, şi i-a determinat pe talibani şi aliații lor străini să-şi schimbe complet modul de a reacționa față de forțele coaliției. A fost o luptă hotărâtoare pentru a ține piept inamicilor rebeli şi un catalizator spre o nouă filosofie de război pentru Statele Unite şi aliații săi.

Faza inițială a Operațiunii Medusa a durat aproape două săptămâni, la sfârşitul verii lui 2006. Aceasta, dar şi etapele sale ulterioare, avea să se prelungească, prin operațiuni combative, timp de câteva luni. Echipa mea a fost una dintre cele cinci care au participat direct în toate etapele operațiunii şi a fost aleasă ca element de bază care avea să rămână în nestatornicul district Panjway, după încheierea Operațiunii Medusa. Denumit Detaşamentul Operațional Alfa (ODA) 331, echipa mea a fost însărcinată să-i „elimine” pe talibani şi pe luptătorii străini, să le diminueze influența, să reinstaureze

guvernarea legitimă locală şi să ajute la reconstrucția şi securizarea unei zone urbane subdezvoltate de dimensiunile Rhode Island. Această muncă herculeană a revenit unei echipe de zece bărbați. Dar acestea sunt binecuvântările războiului, iar acest adevăr are prețul său.

Relatarea este rodul amintirilor mele şi a străduaniei de a nu trece cu vederea ceva din momentele prin care a trecut echipa mea de Forțe Speciale, din august până în septembrie 2006. Intenția a fost de a contura cu onestitate încercările cu care s-au confruntat în Afganistan soldații Forțelor Speciale. Limbajul şi umorul sunt originale, chiar dacă se referă la slăbiciuni fizice sau morale sau chiar dacă nu dă mereu dovadă de corectitudine politică. Acest proiect nu are niciun alt scop sau cine ştie ce plan ascuns şi în niciun caz nu este menit să provoace controverse sau să pună degetul pe vreo rană. Este pur şi simplu o relatare despre nişte oameni obişnuiți care au făcut lucruri extraordinare, confruntându-se cu o copleşitoare forță de opoziție.

În scrierea acestei cărți am dat dovadă de tot respectul față de aspectele legale şi operaționale. Am folosit doar prenume şi porecle pentru a proteja persoanele în discuție, asta dacă numele lor n-au mai fost publicate anterior. Unele denumiri au fost schimbate din cauza siguranței operaționale. În scrierea acestor rânduri, m-am supus tuturor cerințelor de securitate ale Centrului de Comandă al Operațiunilor Speciale ale armatei SUA şi ale bunului simț, poate de modă veche.

Scriind această carte, intenția mea nu a fost de a gratifica vreun grad sau vreun ego anume sau de a face vreo declarație politică. În descrierea evenimentelor am preferat faptele şi nu părerile. Acestea s-au întâmplat sau nu. Vor exista unii care vor comenta din fotoliu decizia mea de a scrie această carte şi de a descrie evenimentele din ea. Ar mai fi de adăugat că valabilitatea acestui demers este susținută nu numai de mine însumi, ci şi de aproape 40 de operatori şi comandanți ai Forțelor Speciale, membri ai ISAF şi soldați ai armatei afgane care şi-au făcut datoria acolo, alături de mine, şi pe care i-am

intervievat pentru acest proiect pentru a garanta acuratețea. Am reconstruit conversațiile şi dialogurile pe baza interviurilor, rapoartelor şi a propriilor mele notițe şi amintiri.

Aceşti bărbați au fost busola, ghidul şi senzorii mei la distanță pentru acest proiect. Afganii au o zicală în paştu [2], *Dagga tse dagga da* – Este aşa cum este. Aşa este povestea asta. Este povestea noastră. *De oppresso liber*. Mărşăluieşti sau mori.

Rusty Bradley
Aprilie 2009
Kandahar, Afganistan

Nota bene: Viziunea asupra subiectului este cea a autorului şi nu reprezintă punctele de vedere ale Departamentului de Apărare (DOD), ale membrilor săi sau a personalului acestuia.

Dedicată celor câțiva care trăiesc în fiecare zi ca pe 12 septembrie 2001

Capitolul 1

PRIMUL CONTACT

Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe
este ca oamenii buni să nu facă nimic.

– ATRIBUIT LUI EDMUND BURKE

Septembrie 2006

Primele gloanțe s-au năpustit asupra parbrizului ca un picamăr. M-am chircit aşteptându-mă la ce era mai rău. Din fericire, geamul securizat şi-a făcut treaba, altminteri creierii mei ar fi fost împroşcați prin tot camionul. Aruncătoarele de grenade trăgeau de la doar câțiva paşi, atât de aproape încât puteam să văd aripioarele stabilizatorului cu arc ale grenadei, care ar fi putut reteza cu uşurință capul, brațele sau picioarele unui om şi ar fi putut distruge un vehicul mic cu o viteză teribilă. Urletul mitralierelor era asurzitor, copleşitor. Abia sosisem în câmpul de luptă.

Operațiunea Medusa, cea mai mare ofensivă desfăşurată vreodată de NATO, începea să devină un dezastru absolut. În apropiere, principala forță de atac canadiană fusese mai întâi blocată şi apoi oprită de-a binelea, prinsă în ambuscadă de atacurile antiblindaj, iar apoi înconjurată de focul luptătorilor de gherilă. Echipa mea din Forțele Speciale şi aliații noştri afgani au fost supuşi timp de vreo cinci minute unui foc sălbatic la baza Sperwan Ghar, un deal îndepărtat din districtul Panjwayi, din vestul provinciei Kandahar. Alte două echipe din Forțele Speciale conduceau soldații afgani pe deal, sub focul năprasnic. Dacă am fi putut cuceri dealul, am fi putut solicita atac aerian pentru a-i ajuta pe aliații noştri din NATO.

Primele două minute sunt cele mai prețioase. Îți dai seama cu cine te confrunți încă din primele 30 de secunde, dacă apuci să supraviețuieşti în acest timp. Mitralierele de pe

transportoarele auto blindate şi răpăiala aruncătoarelor de grenade mi-au dat de înțeles că ne confruntam cu duşmani care ştiau foarte bine ce aveau de făcut. Luptătorii talibani se ciocniseră deja cu unitățile mecanizate canadiene, ucigând mai bine de zece oameni şi distrugând câteva vehicule. Îi puteam auzi pe canadieni prin radio. Se luptau pentru viețile lor. Toți făceam asta.

Eram pentru a treia oară în Afganistan, iar la plecarea mea în urmă cu şapte luni, aproape că-i alungaserăm pe talibani din Kandahar. Ar fi trebuit să fie distruşi şi învinşi. Numai că, de atunci, forțele NATO preluaseră controlul în sudul Afganistanului şi înlocuiseră unitățile americane cu o selecție de trupe din întreaga lume. Comandanții NATO se concentraseră mai mult pe organizarea de echipe de reconstrucție şi mai puțin pe trupe combatante şi de menținere a securității, esențiale în eforturile de reconstrucție. După cinci ani de război, schimbarea de strategie avea să ducă la cea mai sângeroasă perioadă, de la căderea regimului taliban în 2001.

Fuseserăm avertizați că talibanii reveniseră în forță. Grupaseră zeci de luptători în Panjwayi, cartierul lor general, de unde supravegheau împrejurimile oraşului Kandahar, capitala provinciei şi a sudului Afganistanului. Nu erau talibani din liga a doua. Nu erau talibanii din categoria „trage şi fugi", sperând că Allah îi va binecuvânta să-i ucidă pe necredincioşi şi apoi să continue să-şi vadă de viață. Talibanii aceştia aveau mişcări bine coordonate şi sincronizate. După şarja aruncătoarelor de rachete, duşmanul continua cu aruncătoarele de grenade bine poziționate, orientate direct asupra mitralierelor noastre grele, intenționând fie să ne distrugă armele, fie să ucidă soldații care le acționau. Acesta a fost primul nostru contact cu mişcarea talibană rebelă, concentrată în întregime asupra alungării forțelor de coaliție din sudul Afganistanului. Acum, adăpostiți în maşinile noastre de luptă, ne confruntam cu un foc nemaiîntâlnit din primele luni de război.

Rafalele înspăimântătoare de mitralieră care veneau din spatele camionului meu, din partea dreaptă, m-au îngrozit. M-am aşezat pe vine, privind afară şi am întors capul la timp ca să văd strălucirea de un roşu-intens al unui alt aruncător de grenade prăbuşit la pământ. Trasoarele roşii au izbucnit imediat din mitralierele talibane, lovindu-ne maşinile şi pământul din jurul lor, ricoşând în toate direcțiile. Mi-am rotit mitraliera M240, cât de repede am putut, înspre ei. Şanțurile de irigații, de vreo 2 m adâncime în unele locuri, vegetația abundentă, adăposturile solide în care se usucă strugurii, toate au explodat în focul inamicilor.

— Contact la dreapta, contact la dreapta! am urlat ca să acopăr zgomotul infernal al armelor. Toate mitralierele şi lansatoarele de grenade din transportoarele echipei mele s-au direcționat spre pozițiile talibane. Era important să tragem cât mai mult posibil asupra duşmanului.

Tocmai când eram pe punctul să stabilim un avantaj, o fortăreață din lut şi clădirile din împrejurimi s-au prăbuşit brusc, chiar în fața camionului meu. Eram în câmp deschis şi complet expuşi. Gloanțele săreau peste tot, atât dinăuntrul, cât şi în afara vehiculului, apoi a urmat explozia. O grenadă a explodat pe bara din față a camionului. Am simțit o durere ascuțită de dinți şi un puternic gust metalic de exploziv în gură. Confuzia şi durerea mi-au confirmat că sunt viu. Duşmanii ne atacau din față, din dreapta şi din stânga. Încercuirea a făcut să se rupă în două coloana în care ne aflam, împiedicându-ne să ne regrupăm. Acesta fusese de la bun început obiectivul lor. Să rupă unitatea, să creeze confuzie şi să ne distrugă pe fiecare dintre noi, individual. Aveam nevoie de suport aerian, ACUM!

Elicopterele olandeze Apache au început să roiască pe deasupra noastră. Zgomotele asurzitoare ale tunurilor Apache de 30 mm păreau o dulce muzică. Țintele erau fixate asupra clădirilor distruse, pentru a-i face pe ocupanți să iasă la lumină. Primele două rachete de 70 mm, trase din elicoptere, au făcut să explodeze adăpostul de uscat struguri care se afla

la o distanță ceva mai mică decât un teren de fotbal. Crăpăturile adânci produse de explozie au marcat o lovitură reuşită. Când praful provocat s-a mai aşezat, soldații armatei afgane au deschis focul şi au secerat patru sau cinci luptători talibani care ieşeau poticnindu-se din clădire, amețiți şi confuzi. Cei mai buni ucigaşi cad de regulă ca nişte păpuşi de cârpă, aşa cum au făcut şi aceştia.

Am estimat că ne confruntam cu circa 50 până la 80 de luptători, pe deal şi în jurul acestuia. Noi aveam vreo 60 de soldați afgani şi 30 de soldați din Forțele Speciale, împărțiți în trei echipe A şi o echipă B de comandă şi control. Această echipă B trebuia să fie alcătuită din încă 12 oameni, dar nu erau decât patru într-un transportor. Ținta noastră, Sperwan Ghar, se ivea din valea de gospodării separate de şanțuri adânci pentru sisteme de irigație. Era cel mai important punct din regiune, pentru că cine avea controlul asupra lui putea vedea toată valea, până dincolo de râu, unde erau măcelăriți canadienii.

În timp ce încercam cu disperare să urcăm dealul, am cerut mai multe informații de la centrul de operațiuni tactice (TOC). Urmăreau o transmisiune *live*, dintr-o dronă Predator, care zbura deasupra câmpului de luptă şi care revela un scenariu complet diferit față de informațiile pe care le dețineam noi.

— Talon 30, aici este Vultur 10. Iată situația: Numărul inamicilor nu este de ordinul zecilor, ci al sutelor, poate chiar 1 000. Sunt peste tot! Ai recepționat?

Deja consumaserăm jumătate din muniție. Ştiam că suntem cu mult depăşiți numeric şi din punct de vedere al armelor. Ne confruntam cu sute de luptători talibani şi alții veneau mereu din toate direcțiile.

Eram într-un mare necaz.

Capitolul 2

AICI MIROASE A CANAL

Intuiția este adeseori crucială în luptă, iar supraviețuitorii învață să nu o ignore.

– COLONEL (r) F.F. PARRY, USMC

August 2006

Roțile masivului avion cenuşiu cargo C17 scrâşniră la atingerea pistei din Aeroportul Kandahar (KAF). Avionul se cutremură violent şi continuă să ruleze cu motoarele urlând, până la capătul acesteia, unde se opri.

Cu zece minute mai devreme, ni se spusese să ne punem centurile pentru aterizare. Ne-am părăsit cu toții locurile cât de cât confortabile, de prin diversele unghere ale aeronavei şi ne-am ocupat scaunele de-a lungul fuzelajului. Băieții stivuiau paletele mari cu muniții sau dezveleau capotele transportoarelor. Nimeni nu vorbea. Ne-am îndreptat ca nişte somnambuli către locurile noastre. Zdruncinătura roților care au lovit asfaltul ne-a trezit. M-am şters la ochi ca să-mi alung somnul, m-am întins, apoi am privit încărcătura aeronavei. Restul oamenilor din echipa mea păreau ameții, dar se treziseră. Motoarele cu urletul lor asurzitor au împins imensul avion şi încărcătura sa spre uriaşul W alb de 7 m desenat pe pista de aterizare, până când am ajuns în dreptul terminalului.

Pentru mine, zborul a fost întotdeauna un punct de cotitură. Era momentul în care conştientizam realitatea războiului şi că noi vom fi din nou în mijlocul lui. Cu 17 ore în urmă, când aeronava decola, încercam să uit toate grijile legate de viața pe care o lăsam în urmă la Fort Bragg. Era o separare mentală, dar şi una fizică. Pentru următoarele opt luni, va trebui să fiu diplomat, pacifist, profesor şi vânător. Iar în zilele proaste, eu însumi voi fi vânat.

Cel mai greu lucru era să mă despart de familie. Era mai dificil şi decât în luptă, mai rău decât cele mai urâte condiții de viață, mai rău decât să fiu rănit. Ceea ce făcea să fie greu era necunoscutul. Niciodată nu ştiam dacă era ultima oară când îmi luam rămas bun. Când eram tânăr şi mă gândeam să mă însor, mă rugam să găsesc o soție puternică, independentă, care să poată avea grijă de familie indiferent de ce avea să se întâmple cu mine. Şi exact asta mi-a dat Dumnezeu. Dar despărțirile astea erau costisitoare. Soția mea avea un aer obosit. Era sfâşietor de dureros să mă despart de copilul meu. Nu poți explica de ce pleci şi tocmai asta vor ei să afle. Pentru mine, răspunsul este simplu. Pentru familia mea lupt, dar este greu pentru ei să înțeleagă motivul pentru care trebuie să călătoresc la mii de kilometri distanță pentru a face asta. N-am avut niciodată niciun ritual special. Pur şi simplu am încercat să petrec cât mai mult timp cu ei înainte să ne despărțim la Fort Bragg. După o ultimă îmbrățişare, intram într-un fel de amorțire şi îngropam adânc în mine tot ce înseamnă „acasă", într-un loc sigur, unde nimeni nu poate ajunge vreodată.

Când m-am înrolat, armata îşi revenea după Furtună în Deşert. Absolvisem colegiul, dar nu erau locuri disponibile la Şcoala pentru ofițeri (OCS). N-a contat. Nu doream decât să-mi plătesc datoriile şi să văd lumea. Nu cu mult timp înainte îmi găsisem loc în Corpul de subofițeri (NCO). Iubeam camaraderia şi eram dornic să învăț tot ce puteau să-mi ofere sergenții instructori. Eram pur şi simplu ca un burete şi absorbeam tot ce era de învățat. Am obținut gradul de ranger [3], am absolvit şcolile de aviație şi de atac aerian şi chiar şcoala de urmărire malaieziană. Abia în ultimii ani am reuşit, în sfârşit, să intru la Şcoala de Ofițeri şi în cele din urmă am supraviețuit selecției pentru Forțele Speciale. Întotdeauna am simțit că dacă sunt mai întâi un NCO – subofițer, dacă înțeleg cum funcționează ei, cum îşi antrenează, îşi motivează şi-şi conduc oamenii ca făcând parte din coloana vertebrală a

armatei, voi deveni un ofițer mai bun. Abilitățile pentru care am fost instruit şi atenția față de detalii pe care am dobândit-o mă vor ajuta în viitor.

Când am absolvit cursul de calificare pentru Forțele Speciale (SF), am moştenit o echipă de calibrul Super Bowl. După prima mea rotație SF, câțiva dintre seniorii din echipa mea au fost obligați să înțeleagă politica de rotire a echipelor şi să-şi asume alte sarcini. Credeam că scoaterea dintr-o echipă aşa de unită a unor oameni cu atât de multă experiență în luptă era o metodă ridicolă. Dar nu m-am opus; la urma urmelor eram în armată. Din fericire, cei care au rămas în echipă s-au dovedit a fi nişte mentori excelenți. Când au sosit, băieții noi s-au modelat imediat după structura echipei şi ne-am văzut de drum.

La scurt timp după ce m-am alăturat unității, am realizat că soldații Forțelor Speciale şi organizația noastră în general aveau un secret anume. Nu este ceva palpabil şi cu siguranță n-are nicio legătură cu vreun film de la Hollywood. Trăiam, ne antrenam şi acționam într-o paradigmă unică. Pe de o parte, fiecare zi era ca cea din 12 septembrie 2001. Eram cu adevărat vârful de lance, acolo, în gura lupului, aproape fără niciun ajutor, supraviețuind în cultura indigenă. Țara noastră dorea sânge şi creier pe pereți, în Afganistan, iar noi i le furnizam. Pe de altă parte, ne străduiam cu toții să construim o țară şi să-i eliberăm pe oameni de tiranica ideologie talibană – cea mai grea încercare. Ca să putem duce la îndeplinire acest aspect-cheie al misiunii noastre, era necesar să lăsăm în urmă mentalitatea vestică şi să adoptăm modul de gândire al unui afgan, pătrunzând adânc în societatea lor, în triburile, limbajul, cultura, religia şi filosofia lor fundamentală. Era imperativ să stabilim şi să respectăm nevoile poporului afgan care şi-a asumat tranziția de la o societate conflictuală la una paşnică. Aveau nevoie de securitate, educație, organizare, o reprezentare politică onestă şi de infrastructură civilă. Am înțeles că această tranziție va dura câteva generații şi va fi nevoie de o grămadă de bani. Am înțeles, la nivel strategic, că

Afganistanul, ca națiune, trebuia să prevaleze. Dacă şi-ar fi urmat cursul istoric, iar noi n-am fi putut apăra aceşti oameni, toate sacrificiile noastre ar fi fost în zadar. Afganii nu-şi văd țara ca pe un cimitir al unui alt imperiu. Noi nu ne aflam acolo ca să cucerim, ci ca să reconstruim şi să ajutăm, iar ei ştiau asta.

Pe când C-17 străbătea cerut întunecat, mă concentram asupra ultimei rotații în calitatea mea de comandant al echipei de Forțe Speciale, revizuind instruirea şi pregătirile de dinaintea misiunii. Nu există nicio altă unitate militară americană atât de versatilă ca o echipă de Forțe Speciale. Înființate după cel de-al Doilea Război Mondial, Forțele Speciale dețin câteva dintre cele mai bine antrenate unități din întreaga armată americană. Echipa SF standard, denumită Detaşamentul Operațional Alfa, sau ODA, este proiectată să acționeze independent şi este formată din 12 oameni conduşi de un căpitan şi un ofițer. Restul echipei este alcătuită din sergenți NCO. Doi dintre subofițerii seniori servesc ca sergent de echipă şi sergent de informații. Pentru fiecare specialitate, echipa are doi sergenți – unul senior şi unul junior. Sergenții pentru arme sunt experți în tactici şi se ocupă de armamentul echipei, cum sunt puştile, mitralierele şi lansatoarele de rachete. Sergenții ingineri construiesc şi fac să explodeze lucruri şi, de asemenea, se ocupă de aprovizionarea echipei. Sergenții medicali sunt cei mai buni medici specializați în traumatologie din toată armata, dar tratează şi boli obişnuite, fac intervenții stomatologice, ba chiar îngrijesc animale bolnave, dacă este necesar. Sergenții de la comunicații întrețin echipamentele radio şi computerele echipei şi păstrează legătura cu lumea din afară.

În ultimele două luni, echipa mea studiase regiunea de graniță dintre Afganistan şi Pakistan. Zonă îndepărtată, sălbatică şi tribală din Pakistan, care se întindea mai bine de 800 km de-a lungul graniței afgane, fusese timp de secole un tărâm al violenței şi fărădelegii. Astăzi este un teren fertil

pentru jihad [4]. Talibanii şi militanții al-Qaida şi-au stabilit aici locul de lansare a atacurilor împotriva Afganistanului şi folosesc zona ca teren de antrenament pentru atentatele teroriste din întreaga lume. Este o porțiune din Pakistan pe care guvernul nu o controlează şi este în afara limitelor armatei SUA.

Îi ştiam pe principalii „jucători" şi câteodată puteam spune care sunt băieții buni şi care sunt cei care tocmai săriseră gardul în tabăra celor răi. Trasaserăm rutele de circulație talibane, identificaserăm ascunzişurile şi zonele de ambuscadă. Compania noastră de Forțe Speciale, în colaborare cu o brigadă de la Compania de aviație 173, aproape că închisese accesul talibanilor în provincia Kandahar, în timpul ultimei noastre rotații, din urmă cu opt luni, şi mă rugam să avem şi de această dată succesul de atunci.

După câteva minute de rulat pe sol, avionul se opri în cele din urmă, iar şefii echipajului de la Forțele Aeriene, care încărcaseră aeronava, deschiseră uşa din spate a navei. Erau îmbrăcați în costume de zbor scorojite şi veste antiglonț masive.

— OK, căpitane, spuse chicotind Zack, sergentul de arme, în timp ce şefii de echipă se străduiau, clătinându-se, să pregătească încărcătura pentru debarcare. Suntem într-un avion de zece tone care cară cinci tone de combustibil cu 640 până la 960 km pe oră. Cu siguranță că ultimul lucru de care ai putea să te temi este un glonț.

— Ştiu, Zack, ştiu, am spus.

Zack era nou în echipaj, sosise pe la începutul verii, dar nimeni n-ar fi zis asta. Era masiv, puternic, cu un piept care i s-ar fi potrivit unui luptător UFC. S-a împrietenit cu Bill, sergentul senior al echipei, şi fac o pereche a naibii de bună. Întotdeauna puteai spune care sunt luptătorii de elită, iar Zack se potrivea de minune cu aceştia. Era dur, tânăr, nechibzuit şi enervant de onest. Putea foarte bine să-ți tragă

un şut în fund. Avea părul negru şi des, o barbă imensă şi deja mă gândeam la cum s-ar fi descurcat printre afgani, în haine civile. Eram convins că, având în vedere fizicul, s-ar fi putut deghiza cu uşurință şi ar fi putut lucra bine cu echipa, la nevoie. Zack manipulează armele, aşa cum şoferii profesionişti manevrează maşinile de cursă. Trebuiau acoperite şi protejate până când venea momentul să le folosim. La momentul acela, învelitoarea este pur şi simplu smulsă, ca un lucru lipsit de valoare. Zack ştia că putea să le repare sau să le schimbe mai târziu, dar când era nevoie de ele, ştia cum să le pună în valoare şi cum să le folosească în mod optim. Era protejatul lui Bill şi se antrenau împreună din greu. Bill făcuse din Zack un sergent de arme de top, în vreme ce Zack îl menținea pe Bill în cea mai bună formă. Dintre ei doi, pe oricare l-am fi ales în această misiune ar fi fost suficient de inconştient încât să-şi asume riscuri majore pentru echipă, ştiind că va plăti un preț imens pentru asta.

Zack nu era căsătorit şi câțiva dintre membrii înșurați ai echipei trăiau, indirect, prin el. Femeile îl iubeau şi niciodată nu ieşea fără o doamnă la braț. Zack nu era un îngâmfat – sau, bine, poate puțin – dar în cultura noastră nu îl consideri aşa dacă îi poți face față. Zack se testa mereu şi cu rigoare, atât fizic cât şi mental. Dacă participa la acțiuni fizice ale echipei, concurs de tragere cu arma, de băut bere sau de completat sudoku, Zack fie ajungea primul, fie îşi dădea sufletul încercând. Cariera lui abia începea, dar va avea nevoie de această rezistență mentală toată viața. Privindu-l, îmi doream adesea să fiu cu 15 ani mai tânăr şi cu vreo 10 kg mai slab. Zack era partenerul de antrenament, care te determina să faci ce nici n-ai fi gândit. Am păstrat acest mic secret bine ascuns în sacul meu cu trucuri. Dacă aş fi avut vreodată nevoie să înghesui un obiect pătrat într-o gaură rotundă, ştiam că Zack era omul care putea face aşa ceva şi că acest lucru i-ar aduce o plăcere nemaipomenită. Aveam să ador să călătoresc prin lume cu acest tânăr extraordinar alături de mine, trăgându-le şuturi în fund celor pe care nu

avea cine să îi împingă de la spate. N-a permis nimănui din echipă să-l ia de sus, chiar dacă era băiatul cel nou. Dacă Zack nu ştia cum se face ceva, nu trebuia decât să-i dai o lună şi avea să facă acel lucru chiar mai bine decât tine.

Când încărcătura a fost gata, uşile mari, hidraulice, de culoare cenuşie, se deschiseră, iar în locul temperaturii scăzute de care ne bucuraserăm în zbor, la înălțime, simțirăm căldura înăbuşitoare care năvăli de afară. Afganistanul miroase ca un canal deschis lângă care arde un foc din lemne de pin. Aproape la unison, am simțit cum ne era greu să respirăm.

Ne întorsesem.

În timp ce motoarele se opreau, camioanele începeau să tragă în spatele aeronavei. Vehiculele erau nişte Toyota Hilux descoperite, murdare, echivalentul afgan al unei Toyota Tacoma pickup. Şefii de echipă smulseră iute opritoarele uriaşe ale lanțului şi împinseră paletele pe role, spre coada avionului, către elevatoarele cu furcă care aşteptau pregătite şi preluară opintindu-se zgomotos paletele cu furnituri, din burta avionului. Paletele conțineau de toate, de la arme şi muniție până la papetărie de birou. Cocoțate, în vârful unei palete, se aflau ghetele şi uniformele pentru soldații din armata afgană. La ultima rotație văzusem cât de prost erau echipați soldații afgani. De data asta, fiecare dintre noi adusese toate lucrurile de prisos de acasă: ghete, uniforme, curele, şosete, pălării, ranițe. Eu şi mulți alții din unitate cumpăraserăm o sumedenie de lucruri pentru ei. Ştiam de ce aveau nevoie şi voiam să fim siguri că vor primi acele lucruri. Toate acestea erau esențiale pentru neexperimentata armată afgană.

Am sărit din avion pe pista de aterizare. Mă dureau genunchii de la poziția în care stătusem. Nu mai fusesem de şase luni pe Aeroportul din Kandahar şi am aruncat o privire rapidă prin preajmă. Fusese construit în 1960 la vreo 16 km sud-est de oraşul Kandahar, de către Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională (USAID), ca bază, în caz de

război cu Uniunea Sovietică. Aceasta din urmă a invadat Afganistanul în 1979 şi a întrebuințat aerobaza. Unitatea de rangeri ai armatei l-a ocupat în 2001 şi a devenit punctul central al Statelor Unite din sudul Afganistanului.

Un sergent-major de la centrul de operațiuni tactice ne-a întâmpinat pe pistă, apoi, pe măsură ce fiecare paletă era descărcată, o bifa pe un clipboard. Când ultima paletă a fost coborâtă din avion şi asigurată cu chingi pe platforma unui camion, eram gata să plecăm.

Bill ne arătă camioanele pentru echipaje. Se alăturase echipei pe parcurs, la rotația din 2005. Fusese sergent de pluton la unitatea de rangeri şi-i luase doar câteva zile să se adapteze. Acum era sergent de echipă, supervizor senior şi se ocupa de instruire şi de planificarea tactică. Bill era subalternul meu şi cel mai bun subofițer pe care şi l-ar fi dorit cineva vreodată, bărbatul care era prietenul soldaților, fără a pierde vreo clipă respectul acestora ca NCO senior. Crescut într-o comunitate rurală săracă din White Settlement, Texas, glumea zicând că familia lui era un show *Jerry Springer live*. Era un fan înflăcărat al *Dallas Cowboys*, un democrat intransigent cu idei reacționare, iar când nu era ocupat ținea echipa numai în împunsături ore-n şir. Pentru oamenii ca Bill, lupta este o prelungire a propriei personalități. Dacă situația o cerea, putea trece în mai puțin de o secundă de la ipostaza de membru agreabil al echipei, la cea de şef obsedat de disciplină (sau de şef țicnit). Dar când era vorba de muncă, nimeni nu ştia tacticile şi armele mai bine decât el. Ținea echipa mereu pregătită să facă față încercărilor. A spune că Bill era competitiv ar fi o afirmație modestă. Când a venit în echipă, era ca un armăsar – putea depăşi cu uşurință pe oricare dintre noi, făcea mai multe tracțiuni, mai multe flotări, mai multe genuflexiuni, chestii tipice pentru rangeri. A învățat rapid că nimeni din SF nu dădea niciun ban pe viteza la alergat. În luptă, un membru al echipei complet echipat şi cu vestă antiglonț trebuie să poată face trei lucruri vitale: să se bată, să care un soldat rănit

complet echipat, la rândul lui, şi să urce un deal cărând un rucsac. Majoritatea dintre noi eram rangeri. Noi *niciodată* nu lăsăm pe câmpul de luptă un camarad căzut, niciodată. După câteva lecții de luptă cu echipa în tranşee, Bill a înțeles. În scurtă vreme participa la sesiunile de antrenamente zilnice din camera de forță. Cred că-i plăceau muşchii şi s-a pus pe treabă. De la ultima rotație, a pus pe el aproape 9 kg de muşchi.

Urcând în camion, am cerut subofițerului de la centrul de operațiuni tactice (TOC) o actualizare a informațiilor.

— Domnule, este destul de complicat, îmi spuse el. Mai bine luați informațiile de la şefu.

Bill se aplecă spre mine.

— Nu cred că e-n regulă dacă trebuie să mergeți după informații, şopti el.

Sediul operațiunilor speciale se află la mică distanță de aeroport. Am trecut printr-o poartă, am depăşit căsuța de pază şi am oprit în fața barăcilor, lângă o clădire construită în grabă, din placaj. Ne-am azvârlit echipamentele în camerele de odihnă care aveau nişte saltele de dormit subțiri şi ieftine, cu cadru metalic, cam şubrede, luate din vechile barăci ruseşti.

Paletele cu provizii erau aşezate pe un teren pietruit din apropiere şi am pornit într-acolo ca să le inspectăm. Bill hotărî să rămână cu echipa şi să se asigure că toate echipamentele erau înregistrate, în timp ce eu mergeam la centrul de operațiuni tactice pentru informare.

— Căpitane, rămân să văd care-i treaba pe aici. Ne vedem mai târziu, adăugă Bill.

Nu mă interesa explorarea taberei. Eram nerăbdător să aflu informațiile noi şi să mă prezint comandantului meu, locotenent-colonelul Don Bolduc.

Imediat după colț am dat nas în nas cu Bolduc şi cu un vechi prieten, locotenent-colonel Shinsha, comandantul Batalionului 2, al armatei afgane, 3 Kandak. Scund, slab şi mereu în formă, Bolduc părea să aibă un fel de sursă

inepuizabilă de energie. Chiar şi la această oră atât de matinală, era în plină activitate. Îi plăcea să se afle în mijlocul soldaților pe care-i comanda şi îi impulsiona să se grăbească spre ceea ce urma să se întâmple în luptă. Nu-i plăcea să conducă din vorbe, ca alți comandanți. El chiar voia să ştie ce gândeau oamenii lui şi spunea adesea că reacțiile şi informațiile lor îl ajutau să ia decizii. Şi Bolduc se înrolase şi devenise sergent înainte de a trece prin şcoala de subofițeri. Misiunea era întotdeauna pe primul plan, îşi prețuia soldații şi avea grijă de toți. Trata pe fiecare om din batalion, de la ofițerul lui de operațiuni până la mecanicul de la garaj, ca pe un profesionist.

În cei 15 ani de armată, n-am avut niciodată un comandant mai bun. Bolduc înțelegea importanța detaliilor şi, ca un maestru de şah, conducea în situațiile de criză cu o forță nebănuită. Părea că ştie dinainte ce aveau de gând să facă talibanii, ISAF, coaliția şi chiar propriii lui lideri de echipă.

Între 2002 şi 2009 n-a existat nicio strategie militară națională centralizată pentru Afganistan – niciuna. O strategie se referă la un plan de acțiune proiectat pentru a obține un anumit rezultat. O strategie generală pentru orice conflict unifică şi dirijează toate elementele sale, astfel încât să determine executarea acelei strategii, facilitând îndeplinirea obiectivului propus. În absența unei strategii, organizațiile militare, în special cele alcătuite din diverse forțe multidimensionale şi multinaționale, cum sunt cele din Afganistan, acționează nesincronizat, fără a-şi îndeplini sau fără a-şi atinge scopurile şi obiectivele propuse.

Dacă în toți aceşti ani a existat vreo strategie unitară, atunci ea a fost invizibilă pentru noi şi astfel se explică prezența noastră în câmpul de luptă, mai frecvent decât alte unități. Primeam directive care se schimbau mereu, de la comandanți care se bazau pe stilul profesional propriu şi pe abilitățile personale de conducere, fără să aibă o strategie pe care să se bazeze şi care să-i determine pe toți cei aflați în

zona de luptă să se străduiască să îndeplinească aceleaşi obiective.

Prima şi cea mai importantă cerință pentru stabilirea unei strategii este de a şti exact unde vrei să ajungi. Şi nu este un lucru uşor. La Forțele Speciale, am înțeles că cel mai important era ca în Afganistan să se instaureze un guvern național stabil şi sigur, care să aibă în vedere securitatea oamenilor şi să le satisfacă nevoile de bază. Dacă guvernul național nu putea sau nu răspundea la nevoile oamenilor, atunci vor interveni rebelii sau chiar vor încerca să satisfacă ei aceste nevoi, provocând astfel o divizare masivă a populației şi a societății. Odată stabilit unde vrei să ajungi, trebuie identificate mijloacele prin care se poate ajunge acolo. Aceasta presupunea stabilirea şi îndeplinirea unei anumite liste de scopuri realizabile. Definind care erau acele scopuri, am putut determina o serie de obiective şi le-am realizat unul câte unul.

Conştienți de acest deficit inerent atât în strategie, cât şi în desfăşurarea ostilităților, membrii Grupului Operativ 31, TF31, împreună cu comandantul nostru ne-am străduit să stabilim o strategie prin definirea scopului final, determinarea unei serii de obiective, urmată de stabilirea unor obiective specifice care trebuie îndeplinite pentru a ajunge la scopurile finale. Comandantul a cerut apoi tuturor unităților aflate sub comanda sa să respecte această strategie. Tot el a apelat la suportul ISAF şi al coaliției, în construirea unei relații de colaborare cu comanda unificată din sudul Afganistanului, armata națională afgană şi oficialitățile guvernamentale locale. Această mică strategie creată de un grup operativ din SF se va îmbina şi sincroniza cu obiectivele naționale generale ale Statelor Unite şi ale neexperimentatului guvern al Republicii Islamice Afganistan. Acum cel puțin aveam un plan care reflecta ceea ce o imagine de ansamblu ar trebui sau ar putea să arate, iar noi lucram cu încordare la implementarea

ei. Şi aceasta era doar o mică imagine asupra ceea ce trebuia să se instaureze la nivelul întregii țări.[5]

Un simplu proverb thailandez este relevant în acest sens: „Cum poți mânca un elefant? Câte o înghițitură!”.

Iată care a fost recomandarea directă primită de la comandantul Batalionului 1, a treia grupă a Forțelor Speciale (1/3 SFG) cu privire la toate operațiunile SF care urmau să se desfăşoare în Afganistan între 2005 şi 2006:

> Operațiunile voastre trebuie conduse cu inteligență, descentralizate, iar întregul spectru de operațiuni trebuie astfel proiectat încât să aibă cele mai bune efecte pe termen lung împotriva duşmanului şi în favoarea populației. Toate operațiunile trebuie conduse de Forțele Naționale de Securitate Afgane (ANSF). Operațiunile cinetice trebuie să aibă un efect noncinetic înglobat în plan. Orice acțiune a noastră afectează populația şi trebuie să ne asigurăm că toate se desfăşoară într-o manieră care să se bucure de suportul populației. Toate operațiunile noastre trebuie să aibă în componență şi să beneficieze de sprijinul civil şi de informații, precum şi de asistență umanitară, după cum toate operațiunile postcinetice trebuie să fie urmate de o întâlnire cu persoanele vârstnice din sate, pentru a le explica scopul operațiunii şi pentru a legitima Republica Islamică Afganistan (IRoA). Acest lucru va duce la atragerea suportului populației locale şi va reduce efectul planului serviciilor secrete inamice de a discredita operațiunile IRoA şi ale coaliției.

Fie că făcea instrucție în Statele Unite, fie că se afla la conducerea operațiunilor dintr-o zonă de conflict, Bolduc pronunța limpede pentru toți subordonații săi ce era de făcut. Dorea ca ei să nu aibă niciun dubiu în ceea ce priveşte

executarea ordinelor – ca şi în alte situații. Nu trebuia să existe nimic îndoielnic. Fie că-l iubeau, fie că-l urau, oamenii trebuiau să ştie la ce să se aştepte. Redau fragmente din instructajul pe care-l dăduse personal fiecăruia dintre soldații săi:

> **Filosofia de comandă**: Înțelege trecutul, concentrează-te asupra prezentului şi planifică viitorul. Toate lucrurile pot fi reprezentate ca un triunghi care cuprinde trei puncte majore: disciplina, competența şi încrederea.

Încrederea era baza triunghiului. Se aştepta din partea noastră să putem să ne uităm în oglindă, nu în jos. Încrederea şi familiarizarea cu cele mai mici sarcini determină acest lucru. Urmează apoi competența. Era de aşteptat să ne concentrăm pe lucrurile esențiale, să înțelegem psihologia războiului şi să facem ceea ce trebuie. Ultimul şi cel mai important ingredient era disciplina: disciplina din tine şi din soldații tăi. Pentru locotenent-colonelul Bolduc, disciplina nu avea legătură cu puterea, ci cu întrebuințarea judicioasă a autorității şi responsabilității. Iar Forțele Speciale aveau din plin din ambele.

> **Recomandarea de comandă**: pune presiune, urmăreşte, pedepseşte.

*

Trebuia să desfăşurăm pregătirea şi instruirea pentru război cu aceeaşi abilitate cu care am executa noi înşine operațiunile în timpul războiului. În timp, ne-am pomenit adesea transferând acest concept partenerilor noştri din ISAF şi din coaliție. Şi nu este nicio exagerare să spun că ne aşteptam să pornim oricând, oriunde şi eram pregătiți să facem absolut orice.

Pe lângă Shinsha, Bolduc arăta ca un copil. Shinsha este ca un urs, cu fața rotundă, mâini uriaşe şi cu trăsături tadjice[6] pronunțate. Ca majoritatea afganilor, purta o barbă subțire, îngrijită, despre care spunea că este suficient de lungă încât să țină triburile paştun la distanță.

De-abia ce-am apucat să rostesc cuvintele „bună dimineața, domnule", că Shinsha m-a şi recunoscut. Veni drept la mine şi mă prinse în brațe. Nu sunt un om mic, am 1,82 m, dar el m-a ridicat cu uşurință într-o îmbrățişare care-mi strivi oasele, apoi îmi trânti două pupături zdravene pe obraji. „Măi să fie", mă gândii, „cred că mi-a fisurat vreo două coaste". Bolduc, înțelegând importanța relației noastre, îmi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

— E bine că ați adus din nou bărbile voastre lungi aici, în Afganistan, spuse Shinsha.

„Bărbi lungi" este o poreclă dată de afgani celor din Forțele Speciale, un semn de respect, prin analogie cu bărbile bătrânilor lor.

Chiar mă bucuram să-l văd. Aveam în spate o istorie întreagă. Am luptat împreună în 2005 şi 2006 şi i-am nimicit pe talibani în provincia Kandahar. Shinsha se lăuda cu mândrie că „în anul acela talibanii nu puteau nici măcar să se oprească să urineze în Provincia Kandahar, fără ca noi să nu apărem de undeva". Fără să ştie, această afirmație era cum nu se poate mai adevărată. Talibanii capturați confirmaseră asta. El se referea în glumă la talibani ca la „shuzzuna" – femei – în limba paştu.

Am petrecut ore-n şir la o ceaşcă de ceai tare verde şi negru, discutând despre strategie şi învățând fiecare limba celuilalt. Şi acum se descurca greu cu engleza, în timp ce eu abia legam două vorbe în paştu. Când ne-am îndepărtat îndeajuns de mult încât să nu ne audă comandanții, l-am întrebat cum mergeau treburile în Kandahar.

— Care-i situația, prietene? l-am întrebat într-o paştu stricată.

— Nu, nu, nu lucruri bune aici în Kandahar, spuse el în engleza lui cu accent puternic.

Shinsha vorbi deschis şi creionă o imagine sumbră. Luptătorii talibani operau înăuntrul şi în afara oraşului şi în fiecare zi veneau tot mai mulți. Unitățile Forțelor Speciale, care ne-au înlocuit după ultima noastră rotație, şi-au concentrat eforturile pe raidurile de noapte şi n-au avut timp să stabilească o relație cu populația. Dar asta nu a fost din vina lor; ordinul să nu se deplaseze decât noaptea venise de la un cartier general superior. Shinsha adăugă că talibanii dominau pe timpul zilei. Îi cunoşteam şi-i respectam pe membrii celuilalt grup din Forțele Speciale, care-mi erau prieteni şi colegi de profesie, dar veştile pe care mi le dădea Shinsha mă îngrijorau.

Anul trecut, rareori întâmpinam rezistență în oraş, cu excepția atentatorilor sinucigaşi. Ne intersectaserăm cu talibanii în timpul patrulelor din zona trecătorilor din munți, dar rareori în oraş. Când batalionul lui Shinsha îşi încheiase instructajul, începusem imediat raidurile prin casele conspirative ale talibanilor. În cele din urmă, raidurile ajungeau să devină atacuri în toată regula. Echipa mea a continuat să arunce în aer ținte până în săptămâna dinainte de rotație. Presiunea constantă îl făcuse pe inamic să se ascundă adânc, sub pământ, sau să părăsească provincia şi am transmis această strategie înlocuitorilor noştri. Acum, după opt luni, renaşterea talibanilor era evidentă pentru toată lumea. Progresau constant şi metodic. Luptători care îşi aveau bazele în satele din jur şi în oraş atacau coaliția ISAF şi îi evaluau reacția. Voiam să ştiu cum se schimbase situația.

Câştigarea unui război de gherilă însemna să ieşi în afara oraşului şi nu doar să te arăți, ci să convingi populația că te afli de partea echipei câştigătoare. Să lucrezi alături de, cu şi prin populația locală şi forțele indigene nu este opțional. Este cheia esențială pentru a avea succes. Îndepărtarea de viziunea de ansamblu reprezintă un minus fundamental în operațiunile contrainsurgente, ducând la obstacole majore.

Din cine ştie ce motiv, nu fusese menținută presiunea asupra talibanilor din mediul rural; se acordase o mai mare atenție raidurilor şi operațiunilor exclusiv nocturne. Nu ne mai puteam permite o astfel de abordare.

Am convenit cu Shinsha să ne întâlnim mai târziu, iar eu m-am grăbit spre cartierul general. Primul lucru pe care l-am observat încă de la intrare a fost peretele pe care erau înşirate listele comemorative. Cea cu soldații noştri căzuți în luptă aproape că ajungea la podea. M-am oprit şi mi-am trecut degetele peste numele lor şi am închis ochii astfel încât să le pot revedea chipurile şi să le pot auzi din nou râsetele. M-am abținut cu greu să nu plâng pentru prietenii mei. Asta se întâmpla de fiecare dată când reveneam aici.

De-a lungul peretelui din hol erau atârnate, unele lângă altele, câteva zeci de arme, într-o combinație de puşti moderne şi aruncătoare de rachete. Cele mai multe fuseseră capturate din depozite de arme ascunse sau de la inamici ucişi în luptă. Pe listele comemorative am observat câteva nume noi. Am trecut însă peste nostalgia care mă cuprinsese, de îndată ce am păşit pragul centrului de operațiuni tactice şi am tastat noul cod de acces.

Centrul de operațiuni tactice arăta ca puntea unei nave galactice. Pe peretele central se aflau câteva ecrane uriaşe care afişau transmisiile Predator, iar pe un alt ecran, chiar şi mai mare, puteau fi urmărite toate unitățile din sudul Afganistanului. Totul era monitorizat de dronele centrului de operațiuni tactice (TOC), iar soldații mişunau prin încăpere sau lucrau la laptopuri. Petreceau cea mai mare parte a timpului aşezați în fața monitoarelor situate pe o platformă semicirculară supraînălțată care amintea de un altar. Fiecare soldat, îmbrăcat într-un tricou maro şi pantaloni de la uniforma de camuflaj, îndeplinea o activitate specifică. Unul lucra la furnizarea de material, în timp ce altul coordona avioanele, iar un altul focul artileriei. Întreaga încăpere gravita în jurul căpitanului care acționa ca un dirijor al orchestrei războiului.

Biroul de planificare şi informaţii era situat pe dreapta faţă de încăperea principală. M-am îndreptat într-acolo şi am ciocănit la uşă. Trent, sergentul de informaţii al unităţii mele, m-a întâmpinat cu un aer sumbru şi m-a condus să iau loc.

Hărţile şi fotografiile posibilelor ţinte acopereau fiecare centimetru de perete. O masă mare încărcată cu laptopuri şi rapoarte secrete ocupa mijlocul încăperii. Analiştii selectau dintre interceptările radio, fotografiile din satelit şi datele culese de la localnicii afgani, încercând să construiască o imagine clară asupra a ceea ce se întâmpla în sudul Afganistanului.

Varianta lui Trent cu privire la situaţie nu diferea prea mult de cea a lui Shinsha.

— Locul ăsta arată ca în urmă cu trei luni, înainte să plecăm, spuse el.

Sublinie apoi că s-au făcut o serie de paşi uriaşi înapoi. Când am plecat din Kandahar, după ultima noastră rotaţie, talibanilor le era teamă să intre în oraş, iar noi părea să fim cu un pas înaintea lor. Acum eram depăşiţi numeric şi pierdeam rapid teren. Până la sfârşitul informării, am simţit că mi se face rău de la stomac. Şi starea aceasta se transformă rapid în furie. Echipa mea trebuia acum să lupte pentru terenul pe care-l cuceriserăm deja. Kandahar era premiul – vital din punct de vedere strategic, atât pentru noi, cât şi pentru talibani.

Al treilea mare oraş din Afganistan, Kandaharul fusese câmp de luptă timp de secole. Încă din vremea lui Alexandru cel Mare, Kandaharul se afla la intersecţia rutelor comerciale a cinci oraşe importante: Herat şi Gereshk la vest, Kabul şi Ghazni în nord-est şi Quetta [7] din Pakistan în sud. Datorită aeroportului şi reţelei extinse de drumuri, oraşul devenise un centru de rezistenţă al mujahedinilor [8] în timpul invaziei sovietice şi era oraşul natal al liderului taliban cu un singur ochi, Mullah Omar. Când talibanii l-au cucerit în 1994, Kandahar a devenit capitală.

— Trent, spune-mi exact ce naiba s-a întâmplat în cele şase luni de când am plecat, am spus eu.

— Se pare că inamicul s-a mişcat prea repede şi că am pierdut mare parte din relațiile stabilite cu civilii şi cu conducerea, spuse el sec.

Era treaba noastră acum să reconstruim aceste relații şi să-i împiedicăm pe talibani să stabilească centrul de comandă.

Capitolul 3

PROVOCAREA

Poate că războaiele se duc cu arme,
dar sunt câştigate de bărbați.

– GENERALUL GEORGE S. PATTON JR.

În timp ce mă întorceam către baracament ca să-mi informez echipa, am zărit-o pe *Ole Girl* – acelaşi transportor pe care-l folosisem în Afganistan, prin 2005. Brian, sergentul însărcinat cu comunicațiile, îl botezase aşa.

Avusesem o experiență dură alături de transportorul acesta. Încasase o porție zdravănă de gloanțe şi şrapnele, iar eu, la rândul meu, îi făcusem câteva zgârieturi. I-am mângâiat capota încet, cu blândețe. Privirile mi s-au oprit asupra unei găuri de glonț chiar sub parbriz. Cu un an în urmă, echipa mea fusese prinsă într-o ambuscadă lângă granița cu Pakistanul. Nu observasem gaura până după bătălie. Mi-am scos markerul şi am rescris cuvintele şterse: *M-AI RATAT, JAVRĂ!* pe care le însemnasem ca să-mi amintesc de o altă situație din care scăpasem ca prin urechile acului.

Pentru mine, *Ole Girl* simboliza puterea americană. Era mare, puternic şi demn de încredere. În pântecul său, purta în luptă câțiva dintre cei mai tari luptători americani. La antenă era agățat un steag american de 1 m pe 1,5 m, astfel încât duşmanul putea vedea de la distanță cine vine spre el. Avea o forță recunoscută şi îmi dădea o stare de siguranță.

În drum spre adăpost, m-a oprit unul dintre căpitanii din centrul de operațiuni tactice. Echipa pe care aveam să o înlocuim sosise din Kandahar să ne preia şi să ne ducă înapoi la baza militară. Shef, celălalt comandant de echipă SF, ieşi înaintea mea, în soarele orbitor. Avea un aer dur, obosit. Trecusem împreună prin şcoala de subofițeri în urmă cu aproape zece ani şi făcusem schimb de locuri, în aceeaşi tabără, undeva pe la începutul anului.

Ultima rotație fusese grea pentru el şi oamenii lui. Doi dintre ei muriseră într-o vale din afara oraşului. Era limpede că resimțea din plin pierderea camarazilor săi.

— Shef, îmi pare rău de băieții tăi, i-am spus.

— Mulțam, zise el, cu ochii în pământ. Îi dădeau lacrimile.

Avea nevoie de odihnă. Ştiam în sinea mea că Shef fusese băgat la înghesuială în acea misiune. Am căzut de acord să ne întâlnim mai târziu ca să plănuim întoarcerea convoiului la baza militară.

În timp ce mă puneam la curent cu informațiile, Bill preluă comanda. Trimise o parte din echipă să scoată echipamentul medical şi muniția şi să inspecteze transportoarele noastre. Ceilalți aruncau paletele din aeronavă, în timp ce Bill merse să se întâlnească cu instructorii înrolați (ETT) care aveau să se alăture echipei. L-am întâlnit la cartierul lor general.

Pentru că cei mai mulți erau soldați ai Gărzii Naționale, instructorii au făcut un tur complet de instruire în unitățile armatei afgane. Aceştia au ajutat la planificarea misiunilor, s-au asigurat că afganii aveau echipamentele şi armamentul necesar şi au servit ca punte între afgani şi partenerii lor din vest.

Instructorii aveau un poster uriaş cu majoretele de la Dallas Cowboys pe peretele acoperit cu placaj al încăperii în care îşi aveau cartierul general: vestuțe albe, şorturi strâmte, zâmbete largi, atrăgătoare. M-am oprit să admir capodopera texană, apoi am ciocănit cu putere în uşa din lemn.

— Intră, strigă cineva dintr-o cameră din spate.

Bill stătea pe una dintre cele trei canapele uzate, aranjate în semicerc în jurul televizorului din centrul încăperii.

— Domnule, spuse el, ei sunt Chris şi Sean. Ni se vor alătura în această rotație în unitatea ANA. Cei doi bărbați erau din Garda Națională din Oregon şi nici că puteau fi mai diferiți. Corpul masiv de 1,90 m al lui Sean îl făcea să arate mai degrabă ca un tăietor de lemne decât ca un soldat. Mi-l şi imaginam într-o cămaşă din flanelă în carouri roşii şi negre şi cu un fes de lână pe cap, mânuind cu pricepere un topor. Partenerul său, Chris, era mai firav şi părea chiar mic lângă el, dar avea un aer foarte vioi. Am simțit imediat că ştia exact ce avea de făcut.

I-am întrebat deschis pe cei doi soldați ce credeau despre Kandahar. Înainte de a răspunde au schimbat priviri între ei. Am ştiut ce aveau să spună, dar, oricum, i-am ascultat: luptătorii talibani erau mai numeroşi în Kandahar; practic ei operau nestingheriți, în timp ce partenerii noştri de coaliție nu-i opreau. Până acum păreau să triumfeze.

În noaptea aceea, ne-am pus, în sfârşit, în mişcare. Echipa mea avea aceeaşi bază de operațiuni ca la ultima rotație, aşa că ştiam drumul sau cel puțin aşa credeam. După lăsarea întunericului, ne-am verificat aparatura, am aliniat vehiculele şi am pornit către poarta principală care era păzită de soldații coaliției. Câțiva dintre soldații din armata afgană (ANA) ne aşteptau la poarta masivă de la intrare.

Ca şi la rotațiile precedente, au sărit din vehicule, cu brațele deschise, cu fețele strălucind şi zâmbete largi. După câteva îmbrățişări şi bătăi pe spate eram în sfârşit gata să ieşim pe poartă. M-am bucurat să văd că relația pe care o

construiserăm cu aceşti oameni rezistase în timp. Era prima oară de la sosirea noastră când mă simțeam bine. Am asigurat şi încărcat toate armele, iar convoiul se puse în mişcare.

Echipa lui Shef era în frunte. Era bine că ieşeam din nou. Gheața fusese spartă. Eram însă preocupat de faptul că ruta ne ducea prin sudul oraşului, printr-o zonă pe care mai înainte încercaserăm s-o evităm.

Obişnuieşte-te, m-am gândit, *fii flexibil*. Era rândul lui Shef să facă spectacol.

Drumul principal era liniştit, iar traficul redus. Spre deosebire de America, Afganistanul este întunecat, negru ca smoala. Becurile mai funcționează doar pe câteva străzi. Numai câteva case sau clădiri din oraş au curent electric, pe când celelalte au doar focuri în vetre interioare. Chiar şi cu ochelarii de noapte abia dacă vedeam dincolo de drumul principal.

După vreo 5 km, am ajuns la primul punct de control al ANA, situat pe un pod care traversa albia largă, dar secată a unui râu. Armata afgană poziționase două cuiburi de mitraliere, în spatele sacilor de nisip, pe ambele părți ale drumului. Ne-am oprit încet şi un soldat al ANA ieşi din spatele peretelui de saci cu nisip, cu mâinile ridicate. N-avea nicio armă şi părea răvăşit.

— Nu continuați pe drumul ăsta, ne avertiză el.

— Uau, tipul ăsta a făcut pe el sau chiar mai rău, se auzi prin radio vocea unuia dintre soldații din echipa lui Shef.

Cel puțin nu şi-a părăsit postul, mă gândii eu. Uneori un pic de disciplină nu strică. Soldatul afgan îi spuse lui Shef că în urmă cu aproximativ o oră, un camion negru Toyota Hilux se apropiase cu luminile aprinse, orbindu-l. Când au ajuns lângă el, şase tipi cu AK-47 au sărit din maşină. I-au pus arma la tâmplă şi i-au spus că drumul era închis şi că vor ataca pe oricine nu se supune. Apoi i-au smuls arma, l-au buzunărit, luându-i bruma de bani şi au încărcat toată muniția în camion.

Am stins toate luminile şi ne-am activat echipamentul nocturn. Drumul pe care mergeam era o rută ocolitoare care evita centrul Kandaharului şi ne ducea spre sudul oraşului, în mahalale, un loc pentru vagabonzi şi oamenii fără locuință, acum un adevărat paradis pentru luptătorii talibani. Mai era, de asemenea, o rută a traficanților de droguri, deci prudență era cuvântul de ordine. Mai trecuserăm prin zonă în urmă cu un an, ca să aducem echipamente medicale şi chiar şi atunci fuseserăm avertizați să fim atenți.

Convoiul îşi făcea loc prin labirintul de dărâmături. Drumul plin de mormane de mizerie puțea a canal. Grămezi de gunoi, de câțiva metri înălțime, se întindeau de-a lungul pereților în ruină. Străzile şi aleile ascunse, întunecate, îmi dădeau o stare de nelinişte, având în vedere numărul mare de atentatori sinucigaşi din Kandahar. Ştiam prea bine cum operau. Se ascund în colțuri întunecate, în spatele zidurilor, pe străzile cu trafic congestionat şi atacă cu laşitate, ucigând la întâmplare. Pentru ei, să omoare câteva zeci de oameni nevinovați, doar ca să rănească pe unul dintre noi, era acceptabil.

Atentatorii sunt de regulă îmbrăcați în alb şi au capetele rase. În manualele de instruire ale al-Qaida, pe care le capturaserăm, scrie că partizanilor le este permis să-şi încalce legile religioase şi să-şi trădeze credința, doar când trebuie să ajungă în situația de a ne ataca. Pentru duşmanul nostru, regulile sunt ceva ce se elaborează din mers. Nu este de mirare că am început să albesc.

— Ce naiba facem, căpitane? strigă Bill prin stație. Este o zonă perfectă pentru ambuscadă şi pe deasupra şi cu un duşman cunoscut.

— Stați cuminți, băieți, şi hai să vedem ce se întâmplă, am răspuns. Echipa ura situațiile de acest gen, când ştiau că încercam să fiu pozitiv. Erau cu toții de acord că Bill avea dreptate să fie îngrijorat.

Am cotit după un colț întunecat. Drumul în formă de „L” era mărginit, pe ambele părți, de pereți din chirpici de peste

4, 5 m înălțime, dincolo de care se întindea o suprafață dens împădurită care putea fi o cale de scăpare pentru atacatori. Era exact locul pe care l-aş fi ales pentru o ambuscadă. În raza farurilor şi a reflectoarelor de la echipamentele noastre de noapte, grupul de 20 şi ceva de bărbați îmbrăcați în haine măslinii şi turbane complet negre, care aştepta după colț, arăta ca un afiş taliban pentru recrutare. Înaintam aşa de lent şi fără nicio lumină aprinsă, că nici nu ne-au văzut şi nici nu ne-au auzit venind. Inițial au părut bulversați, dar au realizat repede că eram un convoi militar.

Unii şi-au ridicat brusc mâinile, iar alții şi-au acoperit fețele. Cei mai mulți au împietrit. Imediat se auzi în stație ordinul de pregătire pentru luptă. N-am văzut nicio armă, dar asta nu însemna că ele nu erau acolo. Câțiva talibani au alergat să se ascundă într-un şanț cu sisteme de irigații. Cineva a cerut permisiunea de a deschide focul. Eram gata să spun „da", când un soldat al ANA sări din camionul său Ford Ranger şi cu lanterna în mână îşi răsuci AK-ul cu violență. Arma lovi un taliban drept în față, care căzu în praful drumului. Soldatul ANA răcni către talibani să-şi aducă armele şi să lupte ca nişte bărbați. Talibanii, fie că stăteau pe jos sau ghemuiți, rânjeau ca hienele, scrâşnind din dinți şi gesticulând spre soldații afgani. După tot timpul pe care-l petrecusem în această țară, tot nu-mi venea să cred ce vedeam – era atât de medieval totul. Ura de pe chipurile lor nu putea fi ascunsă. Acesta era duşmanul pe care-l căutam cu toții, atât de aproape – şi fără arme. Şi nu puteam face nimic în legătură cu asta.

Talibanii au rămas nemişcați. Soldatul afgan se uită rapid după câțiva oameni mai bine făcuți, apoi îi înjură încă o dată şi urcă din nou printr-un salt în camion. Cei mai îngrijiți erau un fel de comandanți sau erau subordonați la nivel tribal celor care îi comandau pe talibani. Cei cu aspect mai dur, din grup, fuseseră probabil aduşi de dincolo de deşert sau trecuseră ilegal granița în portbagajele maşinilor. Câtă vreme nu erau înarmați, nu puteam să ne atingem de ei. Era cea

mai mare frustrare în cursul acțiunilor legale împotriva insurgenților.

Shef dădu ordinul, iar convoiul continuă să se mişte încet, spre oraş, îndepărtându-ne de grupul de talibani. Îmi doream al naibii de mult să ne mişcăm mai repede şi să lăsăm în urmă cât mai repede posibil zona aceea.

După vreo 20 de minute ne-am oprit. Am fost avertizați, prin stație, de la centrul de operațiuni tactice, că grupul de talibani pe lângă care trecuserăm îşi primiseră armele şi discutau acum, printr-o comunicare interceptată, despre o nouă ambuscadă, într-o altă zonă. Dar eram deja aproape de baza militară şi începeam să mă simt din nou în siguranță. Am pornit iar şi în scurtă vreme am făcut o ultimă curbă spre casă, baza militară Maholic.

În timpul deplasării convoiului am mai învățat câteva lecții. Mai întâi, că talibanii operau acum deschis, în oraş, pe timpul nopții, fără nicio teamă. În al doilea rând, primiseră întăriri: oameni, arme şi muniție. Iar în al treilea rând, nu se prea temeau de punctele de control ale ANA. Dar şi talibanii şi-au primit lecția. Cineva se întorsese pe câmpul de luptă.

Capitolul 4

BINE AȚI REVENIT!

Dacă îți cunoşti duşmanul şi te cunoşti şi pe tine însuți, nu trebuie să te temi pentru rezultatul a 100 de bătălii. Dacă te cunoşti pe tine, dar nu îți cunoşti duşmanul, pentru fiecare victorie câştigată vei suferi o înfrângere. Dacă nu-ți cunoşti nici duşmanul şi nici pe tine însuți, vei pierde fiecare luptă.

– SUN TZU

Era ora trei dimineață, dar Juma Khan şi vreo 30 dintre soldații ANA erau prea emoționați ca să doarmă. Au făcut ceai

şi s-au învârtit prin bază, aşteptând. Vestea sosirii noastre se răspândise rapid printre afgani, după ce am sunat la bază să le spun că venim. *Bărbile lungi* din Batalionul 1, a treia grupă a Forțelor Speciale – *rora* ai lor, adică frații – veneau din nou să li se alăture în luptă.

Relația dintre noi nu era tipică. După cum văzusem cu mai multe ocazii, soldații afgani nu aveau de regulă încredere în ISAF şi în alte forțe ale coaliției, din cauza lipsei de hotărâre şi a atitudinii capricioase pe care aceştia o manifestau față de țară şi față de oameni. Noi eram fundamental diferiți, în acest sens. Mâncam, dormeam, trăiam şi respiram alături de afgani, de parcă am fi făcut asta dintotdeauna, cufundându-ne în limba şi cultura lor. Nu a fost o potrivire perfectă, dar am încercat cu onestitate să arătăm respect şi în acelaşi timp să demonstrăm puterea Statelor Unite ale Americii. În ceea ce priveşte respectul este o poveste lungă în Afganistan; trebuie să-l oferi ca să-l primeşti. Iar ANA şi-a exprimat constant stima față de noi, pentru că am făcut tot posibilul să le respectăm tradițiile şi cultura. Aceasta era ca o reasigurare, dacă avem în vedere ceea ce se reflecta cu regularitate în media. Eram, la urma urmei, în război. Echipa mea şi unitățile partenere ale ANA lucrau împreună asupra modului de operare cu poporul afgan împotriva talibanilor. Lupta împotriva străinilor precum al-Qaida era o altă poveste. Afganii au înțeles că era mai bine să-i ajute pe americani decât să rămână între ei şi duşmanii lor.

Era reconfortant să vedem luminile din bază, în timp ce o luam pe drumul pavat care ducea spre porțile de la intrare. Baza era situată pe un platou şi avea o imagine de ansamblu asupra jumătății de nord a oraşului. Pe măsură ce ne apropiam, puteam zări siluetele întunecate din turnurile înalte de pază, din beton, care răsăreau din loc în loc, din zidul de piatră, pentru a asigura o binevenită protecție suplimentară împotriva rachetelor şi a grenadelor care erau aruncate uneori. Au trecut vreo câteva minute până ce ni s-a adaptat vederea la iluminatul redus din tabără, în timp ce

treceam prin poarta din față. Paznicii afgani arătau profesionist şi erau bine echipați. Mă simțeam mai în siguranță aici decât pe Aeroportul din Kandahar. Era ca şi cum m-am întors acasă.

Oamenii din ANA ne-au înconjurat maşinile în timp ce trăgeam în garaj, bătând în capote, aplaudând şi dansând, cu chipurile negricioase luminate de zâmbetele largi. *Aşa o să arate şi când o să-l omorâm pe bin Laden*, m-am gândit. Afganii au ajuns la camionul meu şi m-au tras afară în mijlocul nebuniei generale. *La naiba, va trebui să dansez*, îmi zisei. Nu-mi plăcea să fac chestii din astea – iar camarazii îmi vor aminti zile întregi după aceea. Şi apoi, întotdeauna are cineva un aparat de fotografiat. E-mailul meu va fi înțesat de imagini cu chipul meu alăturat dansatoarelor din buric, de dansatori de break şi cine ştie ce alte lucruri.

După dans a urmat ceaiul şi fiecare membru al echipei a primit câte o cană fierbinte. În mijlocul mulțimii l-am zărit pe Juma Khan.

Juma Khan se înrolase ca civil în ANA şi evoluase rapid spre grade superioare. Din nefericire, era analfabet, ca majoritatea afganilor, şi nu putea fi promovat peste gradul de sergent, indiferent de cât de curajos era în luptă. Mirosea ca un foc de tabără şi purta un tricou alb şi pantaloni largi. Avea puțin peste 1,50 m şi cântărea vreo 45 kg, era mereu transpirat şi-şi conducea întotdeauna oamenii din față. Am privit în jos şi i-am observat adidaşii albi, uzați, de la Nike, un dar pe care i-l făcusem când ne-am cunoscut. Refuzase să-i schimbe.

În 2004, era gata să moară după ce unitatea sa de rezervă fusese prinsă într-o ambuscadă, iar un dispozitiv exploziv improvizat (IED) îi smulsese bucăți din față şi-i sfârtecase picioarele. Un medic din Forțele Speciale americane l-a găsit lângă rămăşițele în flăcări ale Hiluxului său şi l-a ținut în viață. După numeroase intervenții chirurgicale pentru repararea feței şi după luni de terapie fizică, a revenit la baza militară. În ceea ce mă priveşte, mă gândeam la el, din punct

de vedere personal şi profesional, ca la un soldat în miniatură cu o inimă de Goliat.

Reuniunea de familie începea să se stingă încet, încet, până ce ne-am retras cu toții. După câteva ore de somn şi după micul dejun, echipele au primit informațiile necesare de la centrul de operațiuni tactice.

Fiecare bază militară are propriul său centru de operațiuni tactice care funcționează ca şi centrul din Kandahar, dar similitudinile se opresc aici. Dacă la Kandahar centrul de operațiuni tactice era ca o bază galactică, cel de aici era ca un planor din lemn.

În locul celor câteva zeci de oameni care lucrau cu cele mai moderne şi mai grozave echipamente automate, proiectoare, ecrane, beculețe şi computere, baza militară avea două computere amplasate pe două birouri nepotrivite, aşezate de-a lungul peretelui. Echipamentele radio erau organizate şi poziționate pe peretele opus, pentru a putea fi uşor evacuate sau distruse, în situația nedorită în care am fi fost invadați. Un proiector – unul dintre puținele din bază – era aşezat pe o masă din mijlocul încăperii, orientat spre un perete vopsit care servea drept ecran. O grămadă de scaune şi mese de diferite forme şi dimensiuni serveau ca loc de conferință. Carpete făcute de localnici şi covoraşe roase, cu ornamente roşii şi verzi, țineau praful şi murdăria la sol. Nu era deloc neobişnuit să vezi un şoarece sau un şobolan alergând de-a lungul căpriorilor necioplți.

Membrii ambelor echipe – cei care plecau şi cei care veneau – intrară în încăpere şi ocupară în grabă toate scaunele. Merita să te grăbeşti, pentru că reuniunile acestea puteau dura destul de mult, iar cei care ajungeau cu întârziere trebuiau să stea în picioare. Era esențial pentru menținerea continuității ca informarea să se facă în principal arătând şi relatând lucruri. Echipa care pleca a prezentat tot ce ştia despre zonă, inamic, unitățile armatei afgane alocate taberei militare.

O informare corectă poate ajuta sau distruge primele săptămâni de acțiune. Aceasta a început cu o bufnitură. Tocmai când Shef lua cuvântul, s-a stins lumina, iar încăperea se cufundă în întuneric.

— Ei bine, unele lucruri nu s-au schimbat, izbucni cineva.

Baza se alimenta de la sursa de curent a oraşului Kandahar, aşa că şi noi, ca şi localnicii, eram la mila vechilor generatoare sovietice după ani de întreținere neglijentă şi incompetentă. În timp ce aşteptam ca generatorul să repornească, mă întrebam dacă oamenii erau încântați de alimentarea cu curent restricționată. Era oricum mai mult decât obțineau sub talibani.

Comparativ cu celelalte cinci baze, a noastră era mai întinsă şi mai spațioasă. Cândva palat prezidențial al talibanilor, construcția începuse prin 1996, anul în care talibanii au preluat controlul în Afganistan, şi a durat vreo trei ani până la finalizare. Osama bin Laden construise complexul pentru liderul taliban Mullah Omar, iar locuitorii din Kandahar încă îl numesc complexul lui Omar. Forțele speciale l-au preluat în 2001 şi l-au denumit Baza Gecko[9], după şopârlele care se cățărau pretutindeni pe pereți.

În restaurantul cu autoservire se afla un şemineu dublu, trei draci de mare trăiau într-o fântână mare şi mai exista şi o piscină pentru zilele prea fierbinți. Era destul spațiu să construim o pistă de pământ de vreo 8 km de jur împrejurul perimetrului şi chiar şi un poligon de trageri pentru noi şi pentru soldații afgani.

În cele din urmă, generatoarele de rezervă au pornit şi a revenit curentul. Shef începu reuniunea, prezentându-l pe Ron, controlor de trafic pentru zborurile tactice din Forțele Aeriene (JTAC), care ne-a salutat dând din cap. Era un bărbat impunător şi care putea să ne salveze de la necazuri printr-un simplu apel lansat în eter. Avea vreo 20 şi ceva de ani şi un aer tăcut, rezervat, ascuns în spatele unei bărbi groase şi

negre. Mi-am propus să stau de vorbă cu el câteva minute, după întâlnire.

În continuare, Shef s-a referit la liderii-cheie, la ținte şi la zonele dinăuntrul şi din afara Kandaharului. Apoi a început să vorbească despre Operațiunea Kaika. În urmă cu trei luni, Shef îşi dusese echipa şi o unitate de soldați ANA, în districtul Panjwayi, din sudul oraşului. Echipa primise informații că talibanii îi obligau pe afgani să-şi părăsească satele din acea zonă. Pe lângă faptul că include oraşul de obârşie al talibanilor, zona era coşul cu pâine al provinciei Kandahar, pentru că înglobează întinsa vale de pe malul râului Arghandab care reprezenta principala sursă de apă şi avea cele mai fertile soluri, furnizând cele mai importante recolte din sud-estul Afganistanului. Plantații de rodii, porumb, grâu şi câmpuri de marijuana, viță-de-vie şi cea mai profitabilă recoltă a țării – macul. La momentul recoltei, valea se umple cu câmpuri nesfârşite de flori. Seva de mac, amestecată şi procesată sub formă de heroină, alimentează revolta talibană, iar zona îi finanțează pe insurgenți şi pe oficialii din guvernul afgan deopotrivă. Principala autostradă din Afganistan şi numeroase alte drumuri secundare trec prin această provincie, creând o rețea între Afganistan şi Pakistan. În timpul ultimei rotații, echipa mea a putut trece prin Pashmul, o zonă din Panjwayi, fără niciun incident. Nu părea să existe prea multă activitate inamică acolo. Dar când Shef a pătruns aici, sperând să-i captureze pe liderii talibani, echipa sa a fost rapid înconjurată şi după o luptă strânsă abia au reuşit să scape cu viață.

În timpul misiunii, Shef pierduse doi americani şi trei interpreți afgani. În timp ce povestea toate astea, oamenii mei se uitau în pământ. Nimeni nu-şi ridică privirile. Nimeni nu dorea să pună întrebări, pentru a nu pune operațiunea într-o lumină proastă sau pentru a nu pune sub semnul întrebării vreun fotoliu de general. Era de la sine înțeles, o regulă nescrisă.

Întâlnirea a mai durat vreo câteva ore. Fiecare dintre specialiştii echipelor s-au întâlnit separat pentru a analiza situația din perspectiva lor. Specialiştii în arme discutau despre muniție. Eu am ieşit cu Shef. Voiam să aflu mai multe lucruri despre Panjwayi şi Operațiunea Kaika. Cum s-a întâmplat ca o rotație, care pe hârtie funcționase bine, să ajungă să pună pe butuci o întreagă operațiune?

În timp ce ne îndreptam către biroul său, Shef părea epuizat. Barba lui stufoasă şi pielea măslinie ascundeau asta, dar puteai spune că rotația l-a îmbătrânit de-a dreptul. Din mers, îmi spuse că cea mai mare parte a misiunilor lor se desfăşurase nemaipomenit de bine. Vocea lui suna încrezătoare, dar ochii săi obosiți şi roşii spuneau adevărata poveste. Trebuia să aflu ce se petrecuse în Panjwayi.

— Cum de au pătruns în zonă, pe sub nasul nostru, cu o asemenea forță? l-am întrebat în timp ce desfăşuram câteva hărți mari pe masa din biroul lui. Trebuie să ştiu cât mai multe despre Kaika. S-ar părea că vor plănui din nou ceva acolo şi trebuie să aflu adevărul gol-goluț.

Se opri o secundă şi mă privi drept în ochi. Shef cel optimist, pe care îl cunoşteam de aproape zece ani, dispăruse.

— Nu intra acolo dacă nu ai o armată cu tine, pentru că altfel o să fii răpus. Am raportat că acolo se adună talibanii în masă, dar nimeni nu m-a ascultat, spuse el deschis.

Operațiunea Kaika începuse bine. Shef şi oamenii săi merseseră pe jos până la presupusul sediu al unui comandant taliban şi l-au ocupat. Dar la căderea nopții, s-au pomenit atacați din trei părți de o forță talibană uriaşă, cu mitraliere şi aruncătoare de grenade. Shef povesti că era aproape să poată trece printre talibani, dar o linie de mitraliere şi aruncătoare i-au ținut pe loc. Din fericire, nimeni n-a fost grav rănit, dar ferocitatea atacului l-a surprins pe Shef, drept care a solicitat din partea ISAF o forță de reacție rapidă (QRF). QRF a fost organizată, dar nu a primit autoritatea de a traversa un anumit pod, pentru a ajunge în zona de conflict. Şi ajutorul n-a mai venit niciodată.

— Unitățile ISAF au ajuns până la râul Arghandab, dar nu l-au traversat, îmi spuse el. Şi când pronunța cuvintele părea să simtă un gust amar.

Timpul, m-am gândit eu. Timpul este cel mai valoros pe câmpul de luptă şi niciodată nu poate fi recuperat. Au pierdut timp esențial aşteptând acea unitate. Înconjurați în vale, fără niciun ajutor de nicăieri, au încercat să contraatace. Echipa lui Shef a localizat un complex pe care talibanii îl foloseau ca sediu, de unde lansau atacuri. Sergentul-major Thomas Maholic s-a oferit voluntar să curețe complexul împreună cu 20 de soldați afgani.

În timp ce se îndreptau spre complex, Maholic şi-a împărțit oamenii în două grupe şi l-a însărcinat pe Matthew Binney, un sergent medical, să instaleze o mitralieră care să acopere atacul. Binney a luat cu el un instructor înrolat în armata afgană şi nouă soldați afgani şi au montat mitraliera pe poziție. Maholic s-a asigurat rapid de faptul că spațiul era gol, dar un grup mare de talibani au contraatacat şi înconjurat cele două grupe – a lui şi a lui Binney. Din transmisiunile radio interceptate, Shef a aflat că talibanii intenționau să-i prindă vii pe americani.

De câte ori lua legătura, prin radio, cu Binney şi echipa lui, Shef auzea zgomot intens de arme. În cele din urmă, echipa lui Binney a pătruns printr-o gaură într-un zid din pământ şi s-a ciocnit cu un grup de luptători talibani. Binney şi oamenii săi au reacționat primii, de aproape, cu foc agresiv şi grenade de mână. Shef spuse că talibanii se apropiaseră suficient de mult de oamenii lui Maholic şi Binney, astfel încât să le arunce insulte şi amenințări.

În timp ce se ridicase să arunce o grenadă, Binney a fost împuşcat în cap. Confuz şi temporar orb şi surd, bâjbâi după armă. Când îşi reveni în simțiri, organiză un atac asupra unei poziții talibane, dar sergentul Joseph Fuerst, instructorul înrolat în armata afgană, fu lovit în piciorul stâng de o grenadă. Binney a încercat să-l tragă pe instructor la adăpost,

dar şi el a fost lovit. Gloanţele i-au spulberat umărul stâng şi braţul drept.

La rândul lui, şi Shef avea probleme cu talibanii care începuseră un val de atacuri asupra complexului. Între două asalturi, Shef povesti că s-a mutat din poziţie în poziţie, grupându-şi oamenii şi monitorizând, în acelaşi timp, situaţia în care se aflau Maholic şi Binney. Maşina lui era acoperită de cartuşele trase de mitralieră. Am încercat să mă pun în locul său.

Când a aflat de răniţi, medicul Brenden O'Connor s-a oferit voluntar să pornească cu o trupă ca să-l întărească pe Maholic şi să-i trateze pe Binney şi Fuerst. O'Connor a plecat din baza de patrulare cu opt soldaţi afgani, un interpret şi un alt soldat din Forţele Speciale. Şi-a condus mica echipă de salvare de-a lungul unui perete care părea să fie protejat de focul mitralierelor şi al aruncătoarelor de grenade. Când a ajuns la capătul peretelui, O'Connor a realizat că soldaţii răniţi se aflau la vreo 60 m distanţă, dincolo de un câmp deschis acoperit de trei mitraliere ale talibanilor.

Elicopterele Apache ajunseseră şi zburau pe deasupra lor. Shef spuse că a încercat să-i determine să-l acopere pe O'Connor, dar luptătorii talibani erau îngropaţi în bordeie de pământ cu pereţi groşi. Gloanţele sfârtecau pământul şi smulgeau iarba.

O'Connor îşi dădu seama că nu putea să se lase mai jos, astfel încât să evite focul inamicului, din cauza vestei antiglonţ. O dezbrăcă în grabă şi o aruncă departe. Centimetru cu centimetru, traversă zona de foc, reuşind cumva să rămână puţin mai jos decât sutele de gloanţe ale mitralierelor talibane. Mai târziu, i-a povestit lui Shef că nu s-a putut abţine să nu se gândească tot drumul la cum l-ar fi ars instructorii de la cursul de medici din Forţele Speciale dacă l-ar fi văzut. Îşi băteau mereu studenţii la cap să nu se ducă după răniţi, deoarece calităţile lor erau prea valoroase ca să rişte să fie răniţi la rândul lor. Lasă-l pe rănit să vină la tine.

Fuerst pierduse deja mult sânge din rana de la piciorul stâng, în momentul în care O'Connor a ajuns la el şi la Binney. O'Connor i-a pus imediat un bandaj de compresie la picior, dar nu era timp de mai mult de atât. Talibanii se apropiau. Medicul l-a ridicat pe Fuerst şi l-a cărat până la o stație de pompare de la marginea zonei. L-a ascuns pe instructor într-o zonă acoperită şi a cercetat rapid stația de pompare, sperând să nu dea peste niciun inamic. A sărit peste zidul de 2 m şi a ajuns pe o alee îngustă, plină de praf, unde a descoperit nişte soldați afgani şi pe şeful lor. O'Connor a revenit dincolo de perete şi i-a adus pe Binney, apoi pe Fuerst şi alți doi soldați afgani, înapoi, pe partea cealaltă.

Odată ajunşi cu toții pe aleea îngustă, O'Connor a început să se ocupe mai serios de răniți. Şi-a desfăcut trusa medicală şi a descoperit că temperatura de 50°C topise pungile pentru terapie intravenoasă. În trusă era o harababură, dar a făcut tot posibilul să-i ajute pe Fuerst şi Binney.

În tot acest timp, Maholic îi adunase pe apărătorii din clădirea din apropiere, ignorând tirul nimicitor, în timp ce alerga de la o poziție la alta, încurajându-i să lupte din greu împotriva valurilor necontenite de talibani care îi atacau cu mitraliere şi aruncătoare de grenade.

Practic complet înconjurat, Maholic a reperat un taliban alergând de-a lungul aleii de lângă clădire. În timp ce s-a ridicat să tragă în inamic, Maholic a fost rănit mortal. Însufleții de exemplul sergentului-major, soldații armatei afgane i-au înfrânt pe talibani.

După căderea nopții, O'Connor a mers cu echipa de intervenție înapoi spre locul lui Maholic. Când a ajuns acolo a descoperit că Maholic era mort şi a preluat imediat comanda pentru apărarea poziției.

— Aveau nevoie de comandă. Până în acel moment erau dezorientați şi tot ce făceau era să se ascundă şi să încerce să supraviețuiască, spuse Shef. Când a revenit cu răniții, ne-a povestit. O'Connor a asigurat comanda de care era nevoie.

Au evacuat răniții cu elicopterul solicitat de Shef. Până la urmă, Fuerst a murit din cauza rănilor.

Echipa lui Shef schimbase numele bazei cu o lună înainte de a ajunge noi acolo. Acum se numea baza militară Maholic.

După ce-mi povesti toate acestea, Shef simți nevoia de o pauză. Puteam vedea cum ducea acea luptă în mintea sa. Mai erau încă multe lucruri pe care trebuia să le înțeleg. Am convenit să ne vedem mai târziu şi am plecat să-mi verific echipa şi situația proviziilor.

Povestea lui Shef era de nezdruncinat. De la început mi se spuseseră două lucruri: talibanii aveau consilieri militari buni şi probabil n-aş reuşi să fac un plan apelând la ISAF, unitățile NATO care dețineau acum sud-estul Afganistanului, pocnind din degete.

Schimbul de informații dură câteva zile. În cea de-a treia zi ne-am ocupat de ANA din bază. Reluarea legăturii cu ei era o parte importantă în acest proces, deoarece în scurtă vreme aveam să luptăm unii lângă alții. Stând în formație, în mijlocul bazei militare pline de praf, purtând vechile uniforme verzi de camuflaj ale armatei americane, soldații afgani arătau ca nişte zdrențuiți. Dar entuziasmul produs de venirea noastră nu se estompase.

— Motivarea pozitivă te poate duce departe pe câmpul de luptă, îi spusei lui Bill.

El râse. Mereu pesimist, comentă:

— Stai să vezi pe la amiază, când îi ajunge oboseala şi setea.

Era foarte cald, teribil de cald chiar şi pentru august, dar afganii se comportau remarcabil la primul exercițiu. Au început cu atacul unui camion ANA dezafectat. Afganii trebuiau să recupereze camionul şi apoi să atace o clădire în care se ascundeau inamicii. În timp ce luau cu asalt clădirea şi verificau încăperile în căutarea luptătorilor imaginari, echipa mea îi urma îndeaproape, observându-i. Soldații afgani ştiau ce au de făcut şi se mişcau cu încredere. Asta m-a

impresionat şi însemna că erau aproape pregătiți să lupte alături de noi, scopul final al oricărui instructor.

În general, îmi plăcea ce vedeam. Bill, pe de altă parte, avea o serie de corecții de făcut.

— Roma n-a fost construită într-o zi, i-am spus eu.

El râse sceptic şi clătină din cap.

— Cu siguranță nu mai sunt ca la început, observă el întorcându-se către afgani şi trimițându-i să ia totul de la capăt.

În timpul exercițiului am observat că Ron, controlorul de trafic, se apropiase şi el să vadă. Am profitat de ocazie ca să mă prezint din nou. Am discutat despre ultimele două luni şi despre operațiunile echipei lui Shef, iar el n-a avut nicio ezitare să vorbească despre problemele cu ISAF. Acesta era tipul de candoare pe care fiecare comandant are nevoie să îl regăsească la oamenii lui. L-am plăcut imediat.

La apusul soarelui, Bill şi cu mine ne-am aşezat la o ceaşcă de cafea tare. Cerul fără nicio urmă de nor era plin de stele strălucitoare. Pentru că nu există poluare şi nici alte surse luminoase concurente, să priveşti stelele în Afganistan este o încântare, dar nu ne ardea de spectacol. Aveam încă mințile înceţoşate de lunga călătorie pe care o făcuserăm şi încă ne străduiam să ne acomodăm cu vremea caldă şi cu altitudinea. Eram epuizat şi ştiam că aşa voi fi până când mă voi urca în avionul care mă va duce acasă.

— Ştii Bill, Afganistanul arată ca Texasul, am spus eu referindu-mă la statul din care venea.

Înainte ca Bill să răspundă, am auzit şuieratul greu al primei rachete şi ne-am aruncat pe burtă. M-am făcut una cu pământul, în timp ce auzeam zgomotul rachetei, explodând ca un foc de sute de artificii. Şrapnelele incandescente zburau peste asfalt. A doua rachetă ateriză foarte aproape de zidurile complexului.

Rachete de 107 mm de proveniență sovietică. Sovieticii aduseseră nenumărate astfel de minirachete uşoare, de 1 m şi ceva, în timpul războiului care a durat un deceniu în anii

80. Acum erau îngropate sau ascunse în peşteri prin toată țara; insurgenții le lansau folosind temporizatoare şi lansatoare din lemn montate pe camioane sau direct pe pământ. Lansatoarele din lemn erau primitive, nişte chestii din lemn tăiate în diferite unghiuri, astfel încât să obțină traiectorii optime. Dar funcționau.

După câteva minute, cineva strigă:

— Totul e-n regulă.

Praful şi mirosul greu de explozibil pluteau în aer.

Bill şi cu mine am mers la centrul de operațiuni tactice ca să vedem dacă a fost cineva rănit. Bill făcu numărătoarea. Lipsea o persoană – Steve, medicul nostru junior. Camera lui era lângă drumul de asfalt, exact unde a lovit racheta. Inima începu să-mi bată cu putere. Fusese cumva afară, pe drum? Şi dacă da, de ce? Străbătuse oare vreun şrapnel sacii din jurul cazematei sau pătrunsese în încăpere?

Am rupt-o la fugă pe aleile înguste cu pereți din pământ, spre baraca lui Steve. Uşa lui era încuiată şi nimeni nu răspunse când am bătut cu putere. Am deschis uşa cu o lovitură de lopată şi l-am găsit întins în pat, dormind liniştit. Purta dopuri de urechi şi nici măcar n-a tresărit când am izbit uşa de perete.

Steve era cel mai nou membru al echipei noastre. Sosise cu doar câteva luni înainte de plecarea în misiune şi intrase cu un aer proaspăt în sala echipei noastre de la Fort Bragg, cu părul lui alb şi cu pielea arămie ca a unui surfer. Fuma țigară de la țigară şi arăta ca o versiune mai slabă a bărbatului de la Marlboro, comparativ cu ceilalți membri ai echipei. În mod normal, comportamentul lui şi atitudinea relaxată ar fi părut un semn de slăbiciune. Dar într-o echipă regula nescrisă este să nu enervezi niciodată un medic. Spre deosebire de cei din alte sectoare ale armatei, medicii îți pot face viața un iad, fie că-ți „pierd” dosarele medicale, fie te amenință cu examene proctologice, fie găsesc o grămadă de alte ocazii să te lovească acolo unde te doare mai tare.

În ciuda zâmbetului său cald, tineresc şi a atitudinii lui degajate, unii din echipă susțineau că Steve avea obiceiul de a se enerva când făcea instrucție medicală, vreo intervenție intravenoasă sau când trata alte situații stresante şi de aceea îl numeau „nestatornicul Steve”. Dar cei mai mulți, printre care şi eu, gândeam doar că este tânăr şi poate că intimida prin statutul său de cel mai tânăr membru al unei echipe de veterani. În scurtă vreme, ne-am dat cu toții seama că greşeam al naibii de mult. Când îngrijea răniți, chiar şi în cele mai grele condiții, Steve avea nervi de oțel şi mâini de chirurg. Întotdeauna afişa un calm emoțional nesfârşit şi un zâmbet degajat, chiar şi în timpul celor mai oribile împrejurări în care alții ar fi fost copleşiți. Era neprețuit şi în relația cu afganii. Putea trata cel mai înspăimântat copil, putea ajuta la naşterea unui prunc şi câştiga încredea oamenilor cu zâmbetul lui tineresc, cald şi cu atitudinea sa degajată.

Numai că în acel moment, Bill nu se simțea deloc în largul său.

— Ce faceți aici? întrebă Steve pe jumătate adormit şi aşteptându-se la vreo festă în timp ce îl rostogoleam din pat.

— Tu să-mi spui ce faci! urlă Bill cu un aer frustrat. Nu ştii că după un atac trebuie să vii la centrul de operațiuni tactice?

— Ce atac? întrebă Steve în timp ce noi ieşeam să ne continuăm rondul.

Inima începu să mi se domolească pe măsură ce ne apropiam de zona ANA din bază. Nimeni nu era rănit şi am mers împreună cu afganii să inspectăm craterul. Aşezat pe vine lângă noua gaură, Dave, inginerul nostru, săpa prin pământ, continuând analiza impactului. Schijele scobiseră pământul din jurul craterului, iar el scotea acum zeci de cioburi de metal ascuțite ca nişte lame.

— A fost aruncată dinspre nord, spuse el studiind configurația impactului. Cred că au intenționat să lovească lângă centrul de operațiuni tactice, în mijlocul clădirilor locuite, dar au ratat.

A fost prima oară când aveam noroc.

Capitolul 5

BINGO ROŞU

Uitați-vă la soldații voştri ca la copiii voştri, iar ei vă vor urma în cele mai adânci văi. Aveți grijă de ei ca de cei mai iubiți fii ai voştri, iar ei vor rămâne lângă voi până la moarte!

– SUN TZU

După o zi plină de întâlniri şi şedințe, ne-am îmbrăcat cu cele mai bune uniforme şi ne-am alăturat afganilor pentru tradiționala sărbătoare de după schimbul de echipe. Ne manifestam astfel aprecierea şi continuam să consolidăm o relație atât de necesară în luptă. O lumină caldă se revărsa din cazemata de culoarea biscuitului, iar soldații afgani se plimbau alene pe afară. Când am intrat pe uşă, am fost asaltați de mirosul de friptură de capră, dovlecei şi morcovi înăbuşiți cu ardei iute şi tone de orez. Platouri cu lipie, ceapă verde, castraveți şi roşii se aflau pe restul mesei.

Peste 200 de soldați afgani au umplut sala. Murdari, urât mirositori, cu dinții stricați şi purtând uniforme încropite au luat cu toții poziție de drepți când am intrat. Locotenent-colonelul Shinsha ieşi în față, mă salută perfect regulamentar, iar apoi se întoarse către oamenii lui. Inaugură festivitățile cu un discurs scurt şi mormăit, prezentând echipa mea drept oaspete de onoare şi ridicându-ne în slăvi pentru că-i ajutăm să elibereze țara de talibani. Gratitudinea unui popor eliberat te face să te simți stingherit şi m-am gândit că aşa trebuie să fi fost cu soldații care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial au eliberat Europa.

După discurs, afganii s-au amestecat printre noi. Persoane cunoscute sau complet noi treceau prin fața mea şi-mi strângeau mâna, mă îmbrățişau, îmi adresau saluturi sub formă de mesaje scurte în paştu şi ne încurajau să luăm loc şi să mâncăm. De cealaltă parte a încăperii am zărit chipul familiar, acoperit de cicatrice al lui Ali Hussein, un locotenent din armata afgană. Ultima oară îl văzusem într-un elicopter medical pentru evacuarea răniților. M-am grăbit spre el. Când mi-a strâns mâna, am văzut că avea ochii înceţoşați.

Părea supărat, iar când le-a dat liber celorlalți soldați care stăteau în jurul nostru, aproape furios. M-am întrebat dacă picasem brusc într-un schimb dur de replici. Fusesem destul de dur cu el anul trecut.

Când ne-am cunoscut, în timpul primei mele rotații, oamenii lui îl batjocoreau pe față. Era scund şi firav şi recunoscut pentru legăturile lui tribale cu Hazara şi pentru faptul că o „donație" consistentă îi asigurase înrolarea în armată. În timpul patrulelor, părea speriat şi nesigur. Ființele sălbatice precum soldații şi câinii simt frica, iar soldații lui afgani aveau puțină încredere în el.

După vreo câteva misiuni n-am mai putut suporta. Să conduci în luptă nu era o datorie pentru oameni timizi şi doream ca el să înțeleagă greutatea poziției sale. Noaptea venea în camera mea şi parcurgeam câteva capitole din manualul pentru rangeri. Am studiat cum se patrulează, cum se procedează în ambuscade şi cum se curăță încăperile de luptătorii inamici. L-am mustrat pentru fiecare greşeală şi pentru fiecare eroare de calcul. În câteva luni, a reuşit să-şi conducă oamenii, cu încredere, într-o patrulare mai lungă în Valea Ghorak, împreună cu echipa mea SF.

Era la sfârşitul lui 2005.

Plecam dintr-o zonă în care tocmai desfăşuraserăm o operațiune. Maşina mea era în față şi ne deplasam cu grijă, de-a lungul albiei secate a unui râu, pe lângă marginea văii râului Helmand. Mina antitanc era bine camuflată printre pietrele cenuşii şi netede din râu şi am trecut la câțiva

centimetri de ea. O secundă mai târziu, maşina lui Ali a lovit-o. Eram aplecat în afara maşinii, uitându-mă după mine, când explozia mi-a smuls casca şi a sfârtecat jumătatea frontală a transportorului său Ranger. Schijele au ucis câțiva dintre soldații afgani şi au retezat fața lui Ali până la craniu. L-am evacuat şi mi-am imaginat că după vindecare se va retrage.

Dar n-a făcut-o. Când echipa lui Shef a fost încercuită în Panjwayi, Ali a refuzat să-l părăsească pe Fuerst, instructorul rănit. A contracarat câteva atacuri ale talibanilor. Când aceştia au încercat să-l mituiască ca să li-l predea, Ali le-a răspuns cu un şir de insulte. Dacă Ali devenise luptătorul pe care-l credea Shef, atunci eu îl preferam ca aliat. Aşa cum stătea acolo la petrecere, am aşteptat mai întâi să văd dacă învățase ceva în tot acest timp. După ce le-a dat pe loc repaos soldaților de lângă el, s-a întors spre mine şi mi-a spus într-o engleză cu accent:

— Tu căpitanul meu, tu comandantul meu. Cu tine vreau să mor. Tu l-ai făcut bărbat pe Ali. Familia mea are onoare acum pentru că Ali este bărbat.

— Aud că eşti un leu acum, frate, am spus eu strângându-i mâna.

L-am luat pe după umeri şi am pornit împreună spre masă. Ali îl strigă pe Shamsulla. Începea să devină o adevărată reuniune de familie. Shamsulla, poreclit Taz, era un ranger american în trupul unui afgan. Am rămas în picioare privindu-i. Cu siguranță că Taz a tras de fiare. A pus ceva muşchi pe el cât am fost plecați. I l-am arătat lui Bill care afişă un zâmbet larg în timp ce-i aminteam de isprăvile lui Taz.

Taz a devenit celebru în 2005, pentru două incidente, primul dintre ele la un punct de control de lângă oraşul Kandahar, pe care-l înființasem pentru a supraveghea drumul fabricanților de bombe. După câteva ore în soarele fierbinte, am hotărât să strângem. Toți luptătorii talibani din zonă auziseră probabil despre punctul de control şi îl evitau.

Tocmai mă uitam după o Toyota Sedan gri care se îndrepta hurducăind spre punctul de control, lăsând un mare nor de praf în urma sa. Deodată, şoferul opri, întoarse maşina şi porni în goană în sens invers. Taz era ascuns într-o colibă abandonată, la distanță de punctul de control. Drumul era prea prost ca Toyota să poată prinde viteză şi când a văzut că maşina întoarce, Taz împreună cu doi soldați au pornit în fugă spre ea. Încă de la distanță, Taz s-a oprit şi a tras câteva focuri cu arma sa AK-47 în motor, oprind vehiculul. Cu arma pregătită, Taz se apropie de şoferul care-l înjură făcându-l câine. Brusc, nebun de furie, Taz s-a aruncat în maşină. Ceilalți soldați afgani au început să urle la noi, chemându-ne. Împreună cu sergentul meu, Willie, m-am grăbit spre maşină cu armele pregătite. Am auzit două pocnituri înăbuşite, după care Taz apăru la geam acoperit de sânge şi de bucăți de creier. Zâmbea.

Şoferul încercase să scoată un pistol care în timpul luptei s-a descărcat accidental, de două ori, în propria sa falcă. Ups! În maşină am găsit arme AK, gloanțe, cabluri, mine şi capse detonante. Toate erau componente ale unor dispozitive explozive improvizate şi ale minelor terestre. Nu mai este nevoie să spun că pasagerul maşinii devenise mai mult decât cooperant.

Al doilea eveniment s-a produs două săptămâni mai târziu. Pe la miezul nopții, Taz bătu la uşa mea. Îmi înşfăcai pistolul şi îl urmai într-una dintre încăperile din barăcile ANA. Hik, unul dintre interpreții echipei, zăcea pe covor, plin de sânge. Plecase în bazar cu tatăl său să cumpere provizii pentru soldați şi a fost oprit la un punct de control de poliția afgană. Toată lumea din Afganistan ştia că ANP – poliția afgană era populată de personaje corupte şi de asasini neinstruiți. Voiau mită, iar când Hik i-a refuzat, i-au amenințat pe el şi pe tatăl său. Pentru loialitatea pe care a manifestat-o față de tatăl său, polițiştii l-au bătut provocându-i o rană la plămâni.

L-am dus pe Hik la punctul sanitar, unde medicii au început să-l bandajeze, în timp ce eu şi Taz am mers la sediul

ANA. Toată ANA înarmată era îngrămădită afară, lângă un mic depozit. Înăuntru, cei doi mercenari din ANP stăteau grămadă pe podeaua murdară a încăperii, în poziție fetală.

După ce interpretul s-a târât înapoi, în bază, Taz s-a dus la punctul de control, i-a trosnit bine pe ofițerii de poliție, apoi i-a înghesuit în spate, în maşină, şi i-a adus la baza militară, fără să-i ucidă însă. Categoriile sociale şi drepturile omului încă funcționau, parțial. Au urmat două zile de negocieri între ANP şi ANA, dar în cele din urmă l-am convins pe Taz să-i elibereze pe cei doi ticăloşi. Cea mai mare lecție pe care Taz o dăduse soldaților din zdrențuitul grup ANA, a fost formarea ideii de unitate şi de loialitate absolută, în ciuda stilului afgan, prin faptul că s-a dus să dea o lecție bărbaților corupți care-l răniseră pe interpret.

Adeseori, oamenii sunt cuceriți de populara versiune hollywoodiană cu privire la acțiunile noastre şi uită de faptul că Forțele Speciale nu au fost create doar ca să distrugă, ci şi ca să lucreze în medii culturale străine pentru a transforma soldații acestora într-o armată funcțională.

Am studiat sociologia în facultate şi încă de când eram un puşti am fost fascinat de societățile străine, de mediile culturale ale acestora şi de limbile lor. De asemenea, am crescut în munții din Carolina de Nord, unde vânătoarea, pescuitul şi viața în aer liber erau un stil de trai. Forțele Speciale mi se potriveau mănuşă. Cariera mea a început când m-am înrolat în 1993. Am fost în Hawaii la Unitatea 25 Infanterie, înainte de angajare. În timpul primei mele rotații în Afganistan eram la Divizia 82 Aeropurtată. Atunci am învățat o mulțime de lucruri, în special în materie de conducere şi despre cum se construieşte coeziunea unei unități. Mi-am făcut o părere despre Forțele Speciale în Kandahar, în timpul acelei rotații. Misiunile lor – învățarea limbii, respectarea culturii şi luptele de gherilă pe teritoriul inamic – m-au incitat. Am realizat atunci că vreau provocări mai mari.

Acum, acea provocare însemna transformarea ANA într-o forță de luptă care să poată face față talibanilor rebeli. De la

sosire n-am aflat decât veşti proaste. Numărul mare al luptătorilor talibani care au depăşit numărul membrilor echipei lui Shef şi informațiile furnizate de Shinsha care mi-a spus că talibanii mergeau liberi pe stradă, pe unde cândva nici nu îndrăzneau să facă un pas, toate acestea mă obsedau. Ne luptam de cinci ani. Şi asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Încercam să mă concentrez asupra petrecerii, când o mână grea mă apăsă pe umăr. Era unul dintre soldații de la TOC.

— Domnule, vă rog să mă însoțiți, spuse el.

La naiba, iar am ratat o masă bună.

Mi-am cerut scuze şi am pornit spre centrul de operațiuni tactice. Îmi amintesc că mă gândeam la scena din filmul *Beretele verzi*[10] în care John Wayne este întrerupt de la cină cu cuvântul de cod „tabasco”. Era cuvântul de cod pentru o situație de urgență. Orice ar fi vrut cei de la centrul de operațiuni tactice acum nu era nici de bine şi niciun scenariu. Singurul lucru care lipsea era cuvântul de cod.

La centrul de operațiuni tactice era agitație mare din cauza apelurilor radio frenetice prin care se cerea ajutor. După accent îmi puteam da seama că nu era vorba despre o echipă a Forțelor Speciale. O unitate ISAF fusese prinsă în ambuscadă – şi încă într-un mare fel, după cum se auzea.

— Ai aflat ceva de la Aeroportul Kandahar sau de la centrul de operațiuni tactice de acolo? l-am întrebat pe radiofonist.

— Domnule, vă aşteaptă să-i sunați prin satelit, spuse el.

Am ridicat receptorul masiv şi negru şi m-am îndreptat spre acoperiş ca să am semnal mai bun.

— Aici este 31. Dă-mi-l pe şef, am spus.

Câteva momente mai târziu l-am auzit pe Bolduc.

— O unitate ISAF se confruntă cu o provocare şi vreau să te pregăteşti să-i ajuți, mi-a spus el.

L-am întrebat dacă aşteptăm ordin de execuție sau dacă pornim imediat.

— Rămâi până îți dau mai multe informații, spuse el. N-am de gând să te pun într-o situație rea, dacă nu este cazul. Pregăteşte-ți echipamentul pentru QRF.

În timp ce puneam jos receptorul, Bill intră în sediul centrului de operațiuni tactice. I-am spus că noi eram forța de reacție rapidă pentru o unitate canadiană care fusese prinsă într-o ambuscadă.

— Spune-le băieților să-şi ducă în linişte echipamentele, armele, căştile şi vestele antiglonț la camion.

Bill dispăru în întuneric. Am revenit la centrul de operațiuni şi m-am aşezat la un computer, unde am solicitat o actualizare. Trebuia să-mi fac un plan şi aveam o grămadă de întrebări.

Unde avea loc ambuscada? *La 22 km de Kandahar*.

Câți soldați canadieni erau răniți? *Necunoscut*.

Câți luptători inamici erau în zonă? *Cel mai probabil între 25 şi 40*.

Până s-a adunat echipa la centrul de operațiuni, Bill şi cu mine stabiliserăm două tipuri de acțiune. Puteam merge direct la locul ambuscadei şi să-i ajutăm pe cei din unitatea ISAF de acolo. Sau puteam estima direcția de mişcare a inamicului şi să-l prindem, la rândul nostru, în ambuscadă. Eram complet pregătiți de manevră, în spatele inamicului, gata să-i ucidem pe sălbaticii aceia oriunde s-ar fi aflat.

Fără să avem încă permisiunea de a ieşi, oamenii mei stăteau în jurul mesei şi ascultau la radio, în timp ce rapoartele privind victimele începeau să vină.

— Sunt la strâmtoare, căpitane, spuse Bill.

— La apelul lor, am zis. Sunt o armată profesionistă şi ştiu regulile. Dacă sunt în contact şi nu se pot muta într-o zonă mai sigură sau nu pot să atace pozițiile inamice, atunci vor trebui să suporte asta până primim ordin de atac.

Vocea de la celălalt capăt al radioului tremura. Nimeni nu-i ajuta şi nu prea se descurcau singuri.

— Se pare că sunt în mare necaz, spuse Dave.

— Probabil, am spus rugându-mă să-i putem ajuta.

Cred că au trecut vreo 20 de minute care au părut ore. Aveam de ales dintre mai multe opțiuni. Mă gândeam la unitățile ISAF care ascultaseră când echipa lui Shef era la ananghie.

— La naiba, am spus. Să mergem. Mă ocup mai târziu de repercusiuni. N-o să-i lăsăm acolo fără niciun ajutor.

Evident uşurați, camarazii mei se îndreptară spre uşă. Am mers în hangar şi ne-am urcat în vehicule. Era bine, chiar foarte bine să mă aflu din nou pe locul meu. Puteam auzi gloanțele intrând în lăcaşurile tunurilor. Prin radio soseau printre pârâituri rapoarte noi. Lucrurile se înrăutățeau – mai mulți răniți, mai multe vehicule scoase din circuit. Am încărcat o centură cu gloanțe în mitraliera montată pe partea mea. Motorul transportorului prinse viață. Acesta era începutul rotației noastre din 2006.

— Să mergem, băieți, am spus eu prin radio FM, în timp ce vehiculele porneau spre ieşirea din garaj.

Juma Khan se apropie de geamul meu ținând strâns un AK-47 şi o vestă antiglonț.

— Vreau să merg, spuse el.

Nu ştiam sigur al cui zâmbet era mai mare: al lui sau al meu.

— *Wali na*, am spus – de ce nu? – şi i-am făcut semn să urce în spate.

Atunci, prin radio, vocea canadianului spuse:

— Bingo Roşu 1, aici este Bingo Roşu 7. A încetat atacul. Avem mulți răniți şi ne aflăm la 20 km de Aeroportul Kandahar.

Am oprit maşinile. Bill se apropie de transportorul meu.

— Nu cred că au ajuns prea departe, căpitane. Cred că talibanii au rămas fără muniție.

— Am putea merge la Aeroportul Kandahar să aflăm ce s-a întâmplat, am spus.

Vehiculele erau din nou în mişcare, planul era stabilit, antenele radio erau ridicate. Nu aveam nevoie decât de

ordinul de execuție de la Bolduc. Şi în cele din urmă, ordinul veni, dar nu era ceea ce doream:

— Staţi pe loc.

Nu-mi plăcea, dar n-am crâcnit. Aveam încredere în Bolduc şi dacă nu trebuia să mergem în misiune, atunci, cu siguranță, nu trebuia. Dezamăgiți, ne-am târât înapoi în hangar şi am descărcat echipamentele ca să ne întoarcem la petrecere.

În dimineața următoare am început ciclul de pregătire intensă cu ANA. Sub razele soarelui abia răsărit, făceam gimnastică şi alergam pe drumul de 8 km pe care-l construisem prin interior, pe lângă zidul bazei. Afară de faptul că ne mențineam în formă, exercițiile consolidau legătura cu afganii şi ne ajutau să-i identificăm pe cei care aveau vreo problemă. Cine nu putea face față beneficia de cea mai mare atenție. I-am luat pe ofițeri, inclusiv pe Ali, sub aripa mea. Restul echipei lucra cu sergenții şi soldații. Bill şi cu mine concentraserăm instruirea pe trei zone: mişcare, trageri şi comunicare – bazele luptei. Mai lucrasem în trecut cu unii dintre aceşti soldați, dar înainte să scot untul din ei, doream să ştiu cu cine aveam de a face.

Ca toate activitățile din armată, antrenamentul nostru avea trei faze: târâş, mers, alergat. După instrucția de dimineață, am luat micul dejun şi ne-am întors pentru faza „târâş”. O ochire fără greş începe de la punctul zero al armei. Dacă nu aliniai bine cătarea, atunci era imposibil să loveşti ținta. Ar fi trebuit să fie un exercițiu simplu. Numai că nouă ne-a luat toată dimineața să-l facem, pentru că mulți afgani şi-au pierdut respectul pentru propriile lor arme. În loc să le întrețină, s-au lenevit şi le trânteau de colo-colo sau le reparau cătările de mântuială. Fiecare aspect care ținea de disciplină trebuia respectat.

În pauză, echipa noastră, sub îndrumarea lui Bill, a lucrat la ținte cu „foc de stres”, care este o cursă contra cronometru. Bill pusese o serie de ținte care ne obligau să ne întrebuințăm

întregul echipament şi să le lovim în timp ce schimbam între noi încărcătoare sau înlocuiam armele şi pistoalele, în funcție de numeroasele poziții de tragere. Câştigătorul era demn de toată lauda, o sursă de mare mândrie într-o echipă de deştepți. Înainte de începerea competiției, trebuia să parcurgem, în fugă, tot traseul, ca să ne obişnuim cu el şi mai apoi să n-avem nicio scuză.

Traseul era cam cât o jumătate de teren de fotbal în lățime şi cam tot atâta în lungime. Terenul se întindea mult dincolo de ziduri şi urca printre stânci, până la baza muntelui din apropiere. Câmpul nostru de antrenament era plat, acoperit cu pietriş de mărimea unei gume de mestecat, ce oferea un fel de stabilitate, dar nu cine ştie ce. În timpul zilei, pietrele acționau ca oglinzile, reflectând căldura de la soarele amiezii către trupurile noastre care oricum se coceau.

Erau câteva tipuri de ținte. Aveam bariere de placaj spre care trăgeam în toate direcțiile: de jur împrejur, pe deasupra, pe dedesubt şi chiar prin ele. Bill adăugase o grămadă de scaune, un transportor, un ATV şi o caroserie de maşină. Primele ținte erau un amestec de siluete cu pistoale de oțel şi puşti, nişte plăci cu capete şi umeri de oameni care cădeau când le loveai. Celelalte erau din carton, din comerț, şi aveau chipuri amenințătoare sau reprezentau situația ostaticilor, crescând nivelul de dificultate.

Mi-am urmărit echipa parcurgând întregul traseu, metodic, cu meticulozitate. Făceau să pară că era un lucru simplu, în ciuda vestei antiglonț atât de împovărătoare.

Bill dădu start competiției. Ca sergent al echipei, stabilea un standard ridicat. Alergă din spatele Humvee-ului spre grămada de scaune. *Poc*. *Poc*. Loviturile lui directe se auzeau în tot poligonul. Ajunse la ținta finală, puse deoparte M4 fără muniție şi scoase uşor pistolul. În câteva secunde, stătea în picioare lângă ultima țintă, căreia îi ciuruise pieptul şi cu un pistol gol în mână.

După ce termină, parcurse întregul traseu din nou, cu fiecare dintre membrii echipei, instruindu-i cu calm.

— Încet înseamnă lin, iar lin înseamnă rapid. Relaxează-te, simte trăgaciul. Apasă fără să smuceşti. Stai cu ochii pe țintă, spunea el în timp ce se muta de la un semn la altul. Schimbă încărcătoarele, fără să-ți dezlipeşti privirile de pe țintă. Treci la arma secundară, fără să te uiți, ştii unde este. Să ştii unde sunt încărcătoarele. Totul trebuie întipărit în memorie.

Bill ştia că într-un schimb strâns de focuri, cel mai consecvent trăgător câştiga de fiecare dată. Bill era consecvent cu fiecare, când era vorba de instrucție, chiar şi cu mine. Era un standard pe care trebuia să-l atingi. Ai ratat, pleci acasă. Nimic mai mult. Iubeam cursurile acestea. Erau dintre cele mai bune instrucții de luptă pe care le puteai obține. Înainte mă descurcam bine, iar acum eram nerăbdător să văd ce mai pot face.

Cu arma pe umăr, am privit în jos spre obiective şi am doborât prima țintă. Grăbindu-mă către semnul următor, din spatele placajului, am țintit din nou şi am auzit zgomotul familiar. Două din două. Ceasul meu interior număra secundele. Corpul meu trecuse pe pilot automat, în timp ce-mi controlam bătăile inimii. Sudoarea îmi curgea în ochi şi mult prea devreme începui să gâfâi, încercând să-mi restabilesc respirația la altitudinea aceea. După câteva minute, mi-am pus pistolul în toc şi am aşteptat ca Bill să-mi dea rezultatul.

— La jumătate, spuse Bill.

Şi dacă aş fi făcut perfect, Bill nu m-ar fi complimentat.

Steve era ultimul trăgător, iar Bill îi acordă cea mai multă atenție. Părea zdrobit la linia de oprire, iar după ce Bill numără loviturile, a reieşit că avea cel mai mic număr. Descurajat, Steve îi spuse lui Bill că trebuia să o ia de la început. Dintr-o mişcare, Bill luă arma lui Steve şi trase două gloanțe în ținta de oțel aflată la 200 m distanță, punând-o la pământ. Merse apoi la masa pe care se aflau armele şi înşfăcă o puşcă.

— Cel puțin cu asta nu va trebui să ținteşti, Steve, spuse el, cu rânjetul lui familiar. Steve o luă la pas dar ştiam că mai

târziu, când nimeni n-avea să mai fie prin preajmă, o să-l văd în poligon exersând.

Comandantul companiei noastre, Jared, sosise la Aeroportul Kandahar şi-şi petrecuse ultima zi obținând informații despre o operațiune de amploare. Avea în subordine câteva echipe ale Forțelor Speciale, inclusiv pe a mea, şi dorea să mă pună la curent cu detaliile. Am aranjat să-i trimit un elicopter care să-l aducă în bază, pentru o scurtă vizită, pentru a ne ajuta să accelerăm începerea misiunii.

Înainte de a părăsi Aeroportul Kandahar, am auzit unele zvonuri legate de o operațiune mare. Dar n-am vrut să aflu mai multe despre asta. Îmi şi imaginam o sală plină de comandanți, din vreo şase țări ale coaliției, stând în jurul unei mese şi încercând să elaboreze un plan, fiecare dintre ei fiind convins că era cel mai deştept. Dar dacă este să luăm în calcul ciocnirea noastră cu grupul mare, gata de luptă, în drumul nostru către bază, plus atacurile rachetelor, plus toate celelalte pe care le-am auzit, cu siguranță era nevoie să se facă ceva – şi încă repede.

De la Operațiunea Anaconda, echipa de Forțe Speciale nu prea a mai luat parte la operațiuni pe scară largă, mai ales din acelea care să implice unități convenționale. În timpul Operațiunii Anaconda, din martie 2002, trupele din Divizia 101 Aeropurtată şi din Divizia a 10-a Munte au plănuit blocarea căilor de fugă ale inamicilor, dar întreaga misiune s-a făcut praf când nişte echipe din Forțele Speciale şi zdrențuita armată afgană s-au ciocnit cu trupele întărite de luptători al-Qaida, în Gardez, în înghețata Vale Shahi Khot. Rezultatul final a fost că au existat câteva greşeli esențiale făcute de cei implicați, în urma cărora, câțiva lideri al-Qaida şi talibani au scăpat. Multă vreme după aceea, Divizia 101 Aeropurtată şi Divizia a 10-a Munte n-au mai comunicat cu echipele Forțelor Speciale. Cât despre noi, am fost atât de

blamați pentru acea operațiune, încât parcă nici nu merita efortul de a mai participa la altele.

Conflictul a afectat relațiile afgane cu comandanții care catalogau acum armatele afgane ca fiind nedemne de încredere. Prin urmare, Forțele Speciale au continuat să opereze pe cont propriu, „alături de, cu şi prin intermediul" forțelor afgane indigene. Drept rezultat, am construit o relație esențială şi o structură pe baza căreia se dezvolta armata afgană. De-a lungul timpului, comandanții au început să pună din ce în ce mai mult accent pe parteneriatul forțelor convenționale cu armata afgană. Eram alături de ei ca să fim siguri că vor reuşi. Acum am aflat de la Jared că Bolduc privea această nouă operațiune ca o şansă de a arăta ISAF şi lumii întregi că armata afgană îşi putea face treaba. Şi era datoria noastră să ne asigurăm că intenția sa devenea realitate.

Am lansat ordinul de avertizare pentru a pregăti susținerea unei operațiuni ISAF, care nu le-a fost însă pe plac celor din echipa mea. Eram doar de o săptămână în baza militară. Voiau să petreacă mai mult timp cu afganii. Soldații noştri ANA necesitau mai multă instrucție pentru a ne asigura că toată lumea stăpânea tehnica de luptă de bază. Aveam nevoie de mai mulți sergenți şi ofițeri care să conducă soldații. Şi mai presus de orice, chiar dacă îi ştiam pe unii dintre ei de la rotațiile anterioare, trebuia să reluăm şi să continuăm să construim relația dintre noi. Aveam nevoie de un nivel de încredere ridicat care să poată susține presiunea din timpul luptei.

I-am anunțat pe toți că vom pleca spre Aeroportul Kandahar în 24 de ore. A naibii misiune nici măcar nu fusese anunțată formal, dar trebuia să-i luăm alături de noi pe afgani. Am ținut o şedință de echipă în micul centru de operațiuni tactice şi aproape toate comentariile începeau cu: „Dar, căpitane…". N-aveam de ales, trebuia să ducem misiunea la îndeplinire, aşa că am invitat la un ceai toată conducerea afgană.

Shinsha, comandantul afgan, şi Ali Hussein, protejatul meu cu cicatrice, ni s-au alăturat mie şi lui Bill, pe podeaua din încăperea principală care folosea drept cartier general pentru ANA. În aburul de ceai fierbinte, mi-am început cel mai bun discurs, conceput ca de un antrenor înaintea marelui meci. M-am axat mult pe codul tribal nescris şi vechi de secole al Pashtunwali, o străveche ideologie care guvernează acțiunile membrilor tribului paştun. Ei cred că atunci când mor, vor fi judecați de Dumnezeul lor, Allah, în funcție de cât de mult au respectat codul Pashtunwali. Le-am reamintit de ura ancestrală dintre ei şi talibani (*badal*), de obligația de a-şi onora familia (*nang*), de dragostea pentru cultura paştun (*dod-pasbani*), de jurământul sfânt de a o proteja (*tokhm-pasbani*).

— Îşi vor aminti oamenii de numele vostru? Vreți să trăiți din nou sub călcâiul dominator al talibanilor?

Apoi am adăugat urlând:

— Voi sunteți leii din Kandahar! Sunteți protectorii din sudul Afganistanului! Am luptat şi ne-am dat sângele alături de voi, ani la rând. Nu veți lupta acum alături de mine?

Camarazii mei afgani, îmbrăcați în uniforme şi stând turceşte pe jos, păreau țintuiți de cuvintele mele.

— Nicio altă țară n-a ajutat Afganistanul mai mult decât America. Nu v-am ajutat noi să-i învingeți pe ruşi? am întrebat.

Apoi le-am spus că era şansa lor să obțină *badal* sau răzbunarea pentru ceea ce s-a petrecut cu echipa lui Shef şi să vindecăm o rană deschisă. Asta voiau toți cu disperare. Clipeau, mormăiau şi dădeau din cap.

Ali se întoarse spre Shinsha.

— *Wali na?* spuse el.

Acum vine partea grea. Trebuia să găsesc o modalitate prin care să le spun despre misiune, fără să le dau prea multe detalii. M-am gândit că am putea să le furnizăm suficiente informații, astfel încât să configureze un plan, acelaşi ca cel pe care-l făcusem noi şi să ajungă să creadă că este planul

lor. Dacă era al lor, atunci îl vor păstra sub tăcere, ştiind că un cuvânt scăpat din greşeală putea ajunge la talibani. În Afganistan, loialitatea se putea cumpăra şi ştiam că talibanii au spioni în armata afgană. Şi la naiba, puteau fi spioni talibani chiar în baza noastră militară. Doar că nu ştiam cine sunt. Le-am explicat că niciun soldat nu putea părăsi baza, că toate armele vor fi închise şi că toate telefoanele celulare şi cele din birouri vor fi confiscate.

Shinsha ne-a cerut să plecăm. Voia să vorbească cu comandanții săi din încăpere. Ştia că înțelegeam paştu; era modul său subtil de a fi politicos. Am ieşit de acolo. Când am revenit, erau de acord să se alăture misiunii şi să se supună tuturor cerințelor. La final, aveam o echipă de voluntari de aproape 60 de soldați şi vreo 10 lideri solizi din cei peste 100 din ANA. Restul unității se pregătea de concediu.

Între timp, Jared discutase din nou cu Bolduc şi ştia ceva mai multe despre operațiune. Cei care se aflau la Aeroportul Kandahar doreau ca noi să blocăm căile de fugă, din zonă, ale talibanilor, iar pentru această operațiune aş fi preferat să ne alăturăm unei unități canadiene. Va trebui să ne strecurăm acolo pentru a păstra elementul surpriză şi inițiativa.

După ce ne-am cules informațiile necesare, iar afganii erau pregătiți, l-am abordat pe Jared cu privire la călătoria către Aeroportul Kandahar, unde urma să fim puşi la curent cu planul complet al operațiunii. Jared fusese comandantul echipei mele, cu câțiva ani mai înainte, când era căpitan, şi rămăsese în termeni buni cu unitatea – auzind că se întoarce, oamenii l-au întâmpinat prieteneşte, cu recunoştință. Avea cam 1,82 m şi se afla într-o formă excelentă. Deşi era un alergător pasionat, ridica şi greutăți, construcția sa era departe de obişnuitul aspect al alergătorilor. Chipeş, încrezător, cu părul blond-roşcat şi o barbă de un roşu aprins, era o persoană binevenită printre noi. Cuvintele prețioase, pe care bărbații abili le alegeau cu grijă în activitatea lor cu ofițerii de rang superior, sunau ciudat în accentul lui din Virginia de Vest. Ca mulți alți ofițeri superiori

la acea dată, avusese o singură rotație în Afganistan (unii n-au avut niciuna), dar acest lucru a fost compensat de faptul că era inteligent, se lucra uşor cu el şi era deschis la sugestii din partea liderilor echipei sale.

La scurt timp de la întoarcerea lui Jared, în adevărata tradiție a Companiei Charlie, toate detaşamentele şi-au dovedit sprijinul, lipind etichete cu numele echipei lor pe bara de protecție, pe geamul şi bara din spate a transportorului său Chevy 4×4, împreună cu alte ornamente pentru maşini, atent selecționate în onoarea binecunoscutei sale preocupări pentru vânătoare. Printre abțibilduri cu paraşute, săbii, cranii şi săgeți, mai erau unele care atestau afilierea la PETA, sloganuri antiarme, un curcubeu viu colorat şi un îndemn „Votați John Kerry!".

Jared era cazat în camera comandantului din bază, pe care în urmă cu un an, când nu era niciun comandant de companie, o ocupasem eu. Chiar a ținut să sublinieze cât de mult apreciază că i-am pregătit camera. M-am abținut să observ că glumea. Camera era exact în fața centrului de operațiuni. Pentru orice se întâmpla, se ajungea mai întâi la camera lui, la fel şi cu orice întrebare. În anii din urmă, rareori am reuşit să dorm o noapte întreagă.

În orice caz, a fost corect. Eu şi cu un alt lider de echipă, Matt de la ODA 333, cunoscut drept 3X, îi jucasem nişte feste, în trecut, lui Jared, dintre care cea mai recentă a fost la o cină pe care am luat-o împreună cu soțiile noastre, într-un restaurant japonez drăguț. Îi spusesem patronului că era ziua de naştere a lui Jared şi că voiam să-i facem o surpriză. La momentul potrivit, patronul restaurantului i-a pus pe cap un coif de petrecere, tot personalul a început să-i cânte „Mulți ani trăiască", laolaltă cu ceilalți oameni din restaurant. Jared a purtat coiful şi a intrat în joc, ca să nu îi jignească pe patron şi pe ceilalți, în ciuda faptului că mai era multă vreme până la ziua lui.

Jared era un comandant bun şi se preocupa cu adevărat de soldați şi de bunăstarea lor. Îmi plăcea că puteai să intri

cu el în dispute foarte aprinse, fără să ia vreodată lucrurile personal. De aceea era un ofițer excepțional. Înțelegea pe oricine avea un punct de vedere şi o perspectivă sau o opinie. De asemenea, înțelegea că, la sfârşitul zilei, toată lumea voia să facă ce era mai bine.

Începu o sesiune de planificare, în detaliu, a rutelor şi procedurilor pentru manevrele de întoarcere a convoiului către Aeroportul Kandahar. Am convenit să plecăm în acea noapte şi să străbatem oraşul, în loc să-l ocolim. Traficul n-ar fi aglomerat şi de luni de zile n-au mai apărut unități americane pe străzi, ceea ce, speram noi, va ține la distanță pe talibani. Viteza era, de asemenea, o măsură de siguranță împotriva maşinilor capcană şi ştiam că puteam goni pe drumul asfaltat.

La căderea nopții, transportoarele cu clopoței camuflate şi vehiculele ANA erau aliniate la poartă. Transportoarele cu clopoței erau denumite astfel după sutele de curele cu clopote, clopoței şi decorațiuni care sunau pentru a atrage norocul şi pe care transportoarele locale le purtau în timpul deplasării anevoioase, pe drumurile murdare şi dificile.

Brian porni motorul transportorului şi aştepta ordinul meu de plecare. Noi doi am fost în aceleaşi unități, înainte de Forțele Speciale, şi am participat împreună la cursul de calificare pentru SF. Inutil să adaug că de îndată ce a devenit disponibil pentru a fi ales într-o echipă, m-am luptat din răsputeri să-l obțin şi ni s-a alăturat la scurt timp după venirea mea în 2005. Brian mă cunoştea. Nu era un secret că niciodată nu mă voi afla în spatele oamenilor mei într-o luptă, întotdeauna şi oriunde, voi fi primul, asta dacă nu spunea altceva sergentul echipei. Nu puteam înghiți ideea ca unul dintre oamenii mei să fie rănit sau ucis, în timp ce eu sunt undeva în spatele lui. Brian credea cu aceeaşi tărie şi profunzime ca şi mine în această filosofie. Cred că de aceea, în scurtă vreme, s-a asigurat că va conduce primul transportor, pe al meu. Analiza fiecare potecă, fiecare intersecție de drumuri şi fiecare şanț cu aceeaşi atenție cu

care oricare dintre îndrăgiții lui piloți NASCAR studia traseul zilei şi-şi lua infinite măsuri de precauție de-a lungul întregului drum. În multe ocazii am recunoscut că îi datoram supraviețuirea lui şi instinctelor lui atât de fine, încât ne-a putut ține în viață pe toți cei care ne aflam în acel transportor.

În timpul liber, Brian trăia pentru NASCAR. Cunoştea piloții, avea statistici cu ei, trasee, toate cele. Cred că era atras de competitivitatea individuală şi de expertiza tehnică atât de necesare. Trăia simplu, dar era un tip foarte complex. Îl admiram şi-l apreciam pentru tot ceea ce însemna el. Avea propriul lui atelier în baza militară, care arăta ca vizuina unui super gangster, cu antene, receptoare şi cabluri înghesuite pe o măsuță. Dacă nu ne-am fi aflat în misiune, el ar fi fost acolo meşterind, construind tot felul de „lucruri pe care armata ar trebui să le aibă". Lua totul în serios. Când trebuie să comunici cu ceilalți o faci şi atât.

Brian era sergentul-major însărcinat cu comunicațiile în echipa mea, dacă îți repara radioul, ştiai că va funcționa. Dar, deşi avea un rol-cheie, Brian era mai mult decât şeful comunicațiilor din echipă, era un sfătuitor şi un prieten apropiat. Alături de Brian, care avea părul rar, roşcat şi pistrui, şi de Smitty, sergentul specializat în informații, puteai spune că eram o adevărată echipă irlandeză. Brian nu-şi putea lăsa o barbă salvatoare, dar mustața şi micul petic de barbă de sub buza inferioară îmi aminteau de Doc Holliday din filmul *Tombstone*. Într-un cuvânt, era meticulous. De asemenea, era versiunea mea de MacGyver. Putea lua nişte lame de gumă de mestecat, un recipient de Coca Cola, o baterie AA, folie de aluminiu şi un cablu electric şi făcea un radio care prindea undele de la un capăt la altul al lumii.

Ne plăcea să glumim pe seama anilor de formare ai lui Brian, petrecuți în casa unei femei în vârstă, deoarece era atât de posesiv. Toate lucrurile aveau un locşor pe planeta lui Brian şi era bine să pui fiecare obiect de unde l-ai luat, asta în cazul în care mai întâi te lăsa să-l atingi. Şi numai

Dumnezeu mai putea să te ajute dacă nu-l puneai la loc. În pofida acestor lucruri, Brian era unul dintre cei mai agreabili membri ai echipei. Devenea însă nemilos când venea vorba despre arta „afacerii”.

După cum am mai spus, aveam o echipă de calibru Super Bowl. Brian este cel mai bun specialist în comunicații pe care l-am văzut în cei 15 ani de armată. Îşi asuma treaba şi responsabilitatea de a se mişca, a trage şi a comunica la un alt nivel. El şi Smitty erau o combinație nemaipomenită în orice misiune de ocupare a unui spațiu.

Un om simplu, Brian nu era niciodată distras de preocupările obişnuite ale oamenilor, cum sunt maşinile de fițe, motocicletele, banii sau femeile. Ca cei mai mulți băieți, era un bărbat profund dedicat familiei. Îşi lua viața în serios, la fel de mult cum îşi lua slujba. Era o trăsătură pe care o prețuiam foarte mult şi îi încurajam şi pe ceilalți membri ai echipei în acest sens.

Caravana noastră țigănească intră în oraşul adormit printr-o parte a bazarului. În timpul zilei, toate magazinele erau înțesate de oameni şi abundau de mărfuri, de la carne şi covoare, până la articole de menaj. La ora aceasta, piața era însă goală iar numeroasele magazine cu obloanele trase erau o bună acoperire pentru oricine ar fi urmărit mişcările noastre. Maşinile, camioanele, căruțele trase de măgari şi resturile carbonizate ale vechilor autovehicule militare sovietice parcate de-a lungul drumului erau locuri în care se puteau ascunde foarte uşor bombe.

Ochelarii pentru vederea nocturnă îmi permiteau să arunc o privire dincolo de uşi şi pe străduțele lăturalnice, pentru a identifica eventualele pericole. Punctele mici şi albe de la laserele armelor noastre se plimbau de la o alee la alta şi alunecau de-a lungul clădirilor. Am zărit punctul de control al poliției afgane şi i-am semnalizat cu infraroşii. Am observat, în treacăt, rânjetul larg al polițistului afgan, sub strălucirea

verde a luminii pentru vederea de noapte. Ne transmise shaka hawaiiană, semnul familiar cu degetul mare şi cel mic.

Am intrat pe primul bulevard drept şi de îndată ce ultimul vehicul trecu de punctul de control al poliției, Brian apăsă accelerația până jos. Mecanicii de la compania de întreținere, mari fani ai NASCAR, manipulaseră regulatoarele de viteză, astfel că transportoarele noastre puteau accelera şi menține o viteză incredibilă cu motoarele lor diesel supraturate. Mă simțeam mai în siguranță când mergeam în viteză, mai ales că ne apropiam de o anumită porțiune urâtă a oraşului, numită strada dispozitivelor explozive improvizate.

Circa 70% din toate atentatele sinucigaşe şi cu dispositive explozive improvizate s-au produs pe această stradă din Kandahar. Numai văzând-o şi mă simțeam încordat. Asfaltul rămăsese crăpat în urma atacurilor, plin de urme. Găuri mari şi adânci, care ar fi putut sfărâma un ax sau ar fi făcut praf suspensiile transportorului, ne-au obligat să reducem viteza. Dacă am fi putut trece mai repede prin această porțiune şi să ajungem în cealaltă parte a oraşului, ar fi fost în regulă.

Tocmai încetinisem ca să evităm o groapă suficient de mare cât să înghită cu totul transportorul nostru, când din radio se auzi:

— Motocicletă la ora trei!

Am reperat o motocicletă mergând în paralel cu convoiul, pe o stradă laterală. Atacator sinucigaş? Sau se grăbeşte să-şi ajute tovarăşii să organizeze o ambuscadă? Era 2.00 dimineața, aşa că era puțin probabil să fi ieşit să ia lapte.

Bill interveni prin radio şi spuse că motocicleta o luase pe o alee şi venea spre convoi. Mi-am strâns arma, pregătită pentru bărbatul care se pregătea să ne iasă în cale. Un foc de avertisment tras de AK-47 al unui soldat afgan răsună acoperind huruitul motoarelor. N-am prins decât partea din spate a motocicletei care țâşni pe o alee, îndepărtându-se de convoi. Poate că motociclistul era doar un civil care nu fusese atent, iar acum trebuia să-şi schimbe pantalonii. Dacă ar fi

fost un atentator sinucigaş, ar fi continuat să se apropie de noi.

Am traversat pe sub arcadele din beton care îmi aminteau de logoul de la McDonalds şi care marcau intrarea oficială în centrul oraşului. În sfârşit, am răsuflat uşurat când am ajuns pe şoseaua întunecată care străbătea oraşul şi am prins viteză. Pe străzile din Afganistan nu erau aprinse luminile. Firele de curent traversau în mănunchiuri groase drumul acoperit de praf. Abia zăream clădirile întunecate şi înghesuite pe lângă care goneam spre aeroport. În curând, am zărit la distanță luminile lui strălucitoare.

Ne-am apropiat de podul unde patrula talibană dezarmase paznicii în urmă cu două zile. Convoiul s-a oprit, iar eu l-am întrebat pe soldatul din ANA dacă era ceva în neregulă. Răspunse negativ, clătinând din cap. Avea armă şi era însoțit de alți doi soldați.

Am trecut apoi de prima poartă de securitate afgană, din partea de nord a bazei, unde armata afgană avea un corp de clădiri. Paznicii ne întâmpinară cu zâmbete. Transportoarele cu clopoței îşi scoaseră învelitoarele, în timp ce ne continuarăm drumul spre aeroport. Poarta coaliției era apărată de cuiburi de mitraliere montate amenințător pe saci de nisip şi de două turnuri din beton care aveau pe culme mitraliere. Transportorul meu încetini iar eu făcui cu mâna paznicului. Niciun răspuns. Poarta rămase închisă, ceea ce era ciudat. Eram în transportoare blindate americane cu marcaj vizibil.

— Suntem americani. Deschide poarta, am strigat către paznicul ISAF.

O voce comandă printr-o portavoce soldaților afgani să-şi predea armele şi să intre în zona de restricție cu sârmă ghimpată, unde muncitorii afgani şi şoferii sunt verificați înainte de a începe lucrul în bază. *Ce este asta?*

— Hei, prietene, care-i problema? Suntem americani, iar ei sunt cu noi!

Eram complet confuz. Eram soldați americani, în uniforme americane, veniserăm în transportoare blindate americane şi ni se refuza accesul tocmai în baza militară pe care Statele Unite o înființase şi o organizase. Aceşti afgani nu erau civili – erau soldați ai guvernului afgan care însoțeau o echipă a Forțelor Speciale. N-aveam de gând să-i pun pe soldații afgani într-o zonă de restricție, ca pe nişte infractori sau ca pe animalele de companie, să aştepte până ne întoarcem noi. Am coborât din maşină şi m-am apropiat de paznic.

— Hei, prietene, care-i problema aici? am repetat eu.

Paznicul a făcut un pas în spatele unei mici bariere din beton şi şi-a mutat arma în poziție de tragere.

— Ce dracu faci? am mormăit eu.

Am cerut ca sergentul din pază să iasă să discute cu mine. Nimeni nu răspunse. Acum chiar că am dat de dracu. Îi vedeam vorbind la telefon, urmând lunga listă de protocoale, încercând să dea de superiorii lor. În cele din urmă, sergentul din pază veni la fereastra buncărului şi-mi ordonă – nu-mi ceru – să îi predau cardul de identitate.

Îl scosei din buzunarul cămăşii şi-l ridicai deasupra capului:

— Vino să-l iei!

Deloc surprinzător, dar nu se clinti. Enervat, m-am întors la transportor şi am chemat centrul de operațiuni tactice printr-un canal radio pe care fiecare unitate a coaliției din sudul Afganistanul îl monitoriza şi am anunțat că soldații ISAF îmi rețineau echipa şi pe soldații afgani, la poartă. Vocea lui Dave şopti din turelă:

— Uşurel, Griz.

Griz era o poreclă pe care Matt de la 3X mi-o dăduse pentru momente ca acesta.

Căpitanul din centrul de operațiuni tactice reveni puțin mai târziu:

— Stați puțin. Intervenim imediat.

Mi-am înghițit limba. M-am sprijinit de transportor şi brusc m-a pufnit râsul. În ultimele câteva ore am tot gonit

prin Kandahar şi am evitat atentatorii sinucigaşi şi atacatorii cu bombe şi toate astea numai ca să ne poticnim acum în a naibii poartă. Era cât pe-aci să distrugem o masivă operațiune combativă cu o forță egală. *Nişte colegi*, m-am gândit eu. Speram că nu era un semn pentru ce avea să urmeze.

După cinci minute, un transportor sosi la poartă şi puse capăt concursului de holbat. Un membru al unității noastre intră în cabana paznicului, iar când ieşi, sergentul din pază clătină din cap. Paznicul deschise poarta fără niciun cuvânt.

În timp ce treceam de poartă, sergentul din pază părea dezamăgit.

Capitolul 6

OPERAŢIUNEA MEDUSA

Este mai bine să trăieşti o zi ca un leu,
decât o sută de ani ca o oaie.

– PROVERB ITALIAN

În prima sa rotație, locotenent-colonelul Bolduc construise o uşă cu cifru în peretele dintre clădirea Forțelor Speciale şi spațiul alocat Comenzii Regionale din Sud. A făcut-o special ca să deschidă comunicarea şi să construiască o relație cu ISAF, de când sudul Afganistanului a devenit teritoriu NATO. În schimb, trebuia să folosească o uşă laterală care dădea direct în biroul generalului de brigadă David Fraser. Cu puțin timp înaintea revenirii noastre în Afganistan, el întrebuințase accesul prin acea uşă. Trecând dintr-o clădire în alta, Bolduc intră în biroul frumos amenajat al lui Fraser. Avea de gând să-i strângă mâna, să-şi privească şeful în ochi şi să vadă în ce ape se scaldă.

Generalul canadian comanda toate trupele coaliției din partea de sud a Afganistanului. Cei doi bărbați se cunoscuseră şi se împrieteniseră cu mult timp înainte, la ultima rotație a lui Fraser, când acesta era colonel şi lucra la Statul Major canadian. Când Bolduc intră în încăpere, Fraser se ridică de la biroul său impunător şi-l conduse să ia loc. Pereții erau încărcați de imagini cu trupele NATO din Afganistan şi amintiri din armata canadiană.

Un aghiotant aduse cafea, iar cei doi bărbați începură să discute despre ceea ce era planificat să fie cea mai mare operațiune NATO din istorie. Fraser povesti că în zilele în care prelua comanda de la americani, pe la începutul lui august, între 300 şi 500 de insurgenți au atacat un obiectiv canadian din Panjwayi. Canadienii au ucis câteva zeci de inamici şi nu au avut nicio victimă, dar atacul a făcut valuri la centrul de comandă, pentru că a devenit clar că natura luptei s-a schimbat în mod semnificativ. Talibanii nu mai atacau în grupuri mici, ci masiv. Ceea ce însemna că acțiunile de contraofensivă pentru care se pregătiseră canadienii erau inutile câtă vreme talibanii controlau zona. Atunci a apărut ideea Operațiunii Medusa. Scopul său era de a distruge mii de insurgenți care se grupaseră în Panjwayi, inima talibanilor din afara Kandaharului.

— Şefu, tocmai voiam să-ți prezint câmpul de luptă şi să mă asigur că am înțeles instrucțiunile tale, spuse Bolduc, scoțând un pachet de slide-uri în PowerPoint imprimate. La o întâlnire cu Fraser nu aducea niciodată mai mult de zece slide-uri, ca să poată ține situația sub control. Simplu.

Planul se baza pe trei echipe ale sale care să conducă armata afgană într-o misiune de recunoaştere şi să distragă atenția talibanilor. Îi va determina să-şi pornească radiourile, astfel încât canadienii să poată depista pozițiile liderilor din vale, unde vor urma să atace. Trupele vor intra în Panjwayi, dinspre Deşertul Roşu – Registan – şi-i vor prinde pe talibani cu garda jos. Bloduc ştia că armata canadiană era elementul

principal, dar în acest fel îşi aducea oamenii în luptă şi pe afgani alături de ei.

Fraser analiză încă o dată slide-urile şi-l ascultă în linişte pe comandantul Forțelor Speciale. Îşi scoase stiloul de aur şi semnă slide-urile, dându-i undă verde lui Bolduc. Acesta din urmă ieşi şi-l chemă pe Jared.

Când am ajuns la centrul de operațiuni speciale din Aeroportul Kandahar, în acea noapte, aveam nervii întinşi la maximum, iar capul îmi fierbea. Drumul, cu excepția întâlnirii cu gărzile ISAF, fusese simplu, dar tot mă dăduse peste cap. Uitasem de plusurile şi minusurile pe care le experimentezi mental şi fizic atunci când eşti expus la stresul unei lupte. Toată lumea îşi aminteşte de părțile bune şi uită durerile de cap, insomniile şi nervii.

Am parcat transportoarele în hangar, am încuiat aparatele radio şi armele în sala destinată lor şi ne-am îndreptat spre sala de mese ca să luăm micul dejun. În Kandahar, ştiam că indiferent ce s-ar fi întâmplat putem lua o masă bună.

Popota de lângă poarta complexului arăta ca orice altă clădire din stuc din sudul Afganistanului. Iar dacă Napoleon avea dreptate când zicea că armatele mărşăluiesc şi cu stomacul, sergentul-major Redd ne ținea într-un ritm de 160 de km pe oră. Bucătarul-şef, aflat la cea de-a patra rotație a sa, nu gestiona numai popota pentru operațiuni speciale din Kandahar, ci se ocupa şi de aprovizionarea bazelor militare din sudul Afganistanului. Dacă îți lipsea ceva, Redd îți făcea rost. Odată, lipsea un transport de carne pentru friptură, iar Redd a zburat până în Germania, a făcut tărăboi şi s-a întors cu carnea, ba şi cu ceva în plus.

— Ce mai faceți, domnule? mă întrebă el în timp ce deschideam uşa din sala de mese. Aşa întâmpina pe toată lumea.

— Îmi trăiesc visul, Redd, spusei adulmecând mirosul de bacon proaspăt şi ouă.

Am intrat după băieții mei în sala de mese. Întotdeauna mâncam ultimul, ca să mă asigur că au primit tot ce era mai bun. Îmi încărcasem tava cu ouă, şuncă şi cafea, când l-am observat pe Bolduc care îşi termina micul dejun. M-a văzut şi el şi s-a apropiat de masa mea, după ce-mi salută echipa.

Locotenent-colonelul Bolduc îi aştepta pe toți comandanții de detaşament să vină şi să-l vadă ori de câte ori veneau pe Aeroportul Kandahar. Fără nicio excepție. Voia să discute cu oamenii şi să afle de la ei cum priveau lucrurile care se petreceau pe teren. Un lider pasionat şi dedicat, solicita adeseori noi perspective asupra unei probleme sau situații, ori sugera o altă strategie în cursul unei discuții adânci, detaliate. Ne lăsa să acționăm aşa cum trebuia, independent şi autonom, pentru a obține efectele strategice pe câmpul de luptă.

Bolduc a făcut parte din unitățile Forțelor Speciale din Afganistan şi s-a ocupat direct de rezistența afgană, de armată şi de al-Qaida. A dobândit cunoştințe vaste şi experiență care au devenit elemente ale propriului său mod de a conduce. La fel de intransigent ca frigul din regiunea sa natală, din nord-vest, unde a crescut producând sirop de arțar la mica fermă a familiei, era imposibil pentru el să accepte altceva în afara realității. Devenise celebru pentru anumite trăsături care ar fi putut fi interpretate greşit de membrii echipei şi de ofițerii superiori – de exemplu, o insistență încăpățânată pe numeroase repetiții în diferite intervale de timp – dar cel mai adesea, ceea ce inițial fusese privit drept un „capriciu” al lui Bolduc, ajungea să fie înțeles drept manifestare a „corectitudinii” şi în cele din urmă ajungea să fie adoptat drept procedură standard. Hotărât, iubit de unii, urât de alții, era, fără urmă de îndoială, respectat de toți şi, aşa cum descoperisem şi eu, era un comandant capabil să-şi sacrifice cariera pentru a-şi proteja oamenii, dacă meritau acest lucru.

Bolduc s-a interesat despre cum a fost drumul, din fericire n-a întrebat despre neînțelegerile de la poartă şi mi-a urat

bun venit.

După micul dejun, m-am dus la centrul de operațiuni tactice. Oamenii erau agitați şi în aer se simțea o tensiune aproape palpabilă. Apelurile radio țâşneau din difuzoare. O echipă a Forțelor Speciale era prinsă în focul unei lupte. Un soldat fusese ucis şi câțiva erau răniți. M-am îndreptat spre căpitanul care încerca cu febrilitate să obțină suport aerian. Fără să-şi ridice privirile, a întors spre mine unul dintre monitoarele computerului, astfel încât să văd despre ce era vorba. Pe harta de pe ecran se vedea poziția echipei, precum şi numeroasele poziții inamice. Am dat din cap, m-am îndreptat spre un scaun gol de la masa semicirculară şi am evaluat situația. Elicopterul medical era pe drum. Două aeronave erau pregătite pentru decolare. Nu era programată alimentarea. Am sunat la sergentul însărcinat cu operațiunile de la compania de aprovizionare şi am întrebat dacă erau pregătite munițiile pentru a fi încărcate în elicoptere.

Tocmai trimiteam un curier până la companie, cu o listă cu cele necesare, când Jared şi Bolduc ieşiră din sala de conferințe. Jared îmi făcu semn din cap să intru. Am arătat tot cu capul spre căpitan sugerând că vreau să rămân să-l ajut. Jared mi-a răspuns cu un semn negativ şi a trebuit să plec. Când am trecut pe lângă căpitan, a clipit din ochi în semn de mulțumire. În treaba asta, laşi totul deoparte ca să-i ajuți pe cei care au nevoie.

Un număr de ofițeri de rang superior din armatele australiană, britanică, olandeză şi canadiană stăteau în jurul mesei din sala de conferințe, pe care fuseseră puse cu grijă plăcuțe cu numele tuturor celor prezenți. M-am aşezat pe un scaun din şirul din spatele mesei masive.

— Aici stau favoriții, am mormăit spre Jared care se aşezase pe scaunul de lângă mine.

Bruce şi Hodge, amândoi comandanți-adjuncți de detaşament, s-au aşezat lângă noi. Hodge era mai în vârstă decât mine, avea un păr rar şi argintiu şi-mi amintea de domnul Burns din *Familia Simpson*. Îl cunoscusem pe Hodge

la cursul de calificare pentru Forțele Speciale şi mi-a plăcut să lucrez cu el. Fusesem apoi cu el în Hawaii, când eram amândoi sergenți şi ne cunoştea şi pe mine şi pe camarazii mei. Amândoi voiam să ne servim țara cu cât mai mult devotament.

Bruce era nou în unitate şi se afla la prima sa misiune în Afganistan. Era din Georgia şi vorbea cu un blând accent sudic; fusese ofițer de arme în Kosovo şi Irak, unde a fost rănit de o mină, ceea ce i-a întârziat instrucția pentru Forțele Speciale. Un comandant prudent şi metodic, un plus binevenit pentru echipă.

Un ofițer australian a început expunerea. Am avut norocul să lucrez cu australienii în întreaga mea carieră şi în toate rotațiile din Afganistan. Întotdeauna mi-a plăcut şi am admirat felul în care îşi făceau treaba. Fără prostii. Fără politică. Merg drept la țintă şi rezolvă treaba. Ofițerul care luă cuvântul nu era cu nimic diferit.

— Ei bine, camarazi, în şapte zile vom derula cea mai mare operațiune de la invazia Afganistanului şi din istoria NATO. Două grupe mecanizate de luptă canadiene vor conduce atacul, iar un batalion de infanterie american va securiza flancul nordic din dreapta. Voi, băieții de la Speciale, veți izola sudul şi veți bloca orice cale de ieşire, spuse el.

Purtând numele de cod Medusa, după zeița mitologică a grecilor, care avea şerpi în loc de păr, operațiunea avea drept scop încercuirea Panjwayi. Un atac frontal era de neconceput. Zona era delimitată de râurile Arghandab şi Dori care străbat provincia de la nord-est spre sud-vest şi era străbătută de şanțuri cu sisteme pentru irigații, adăposturi pentru uscat struguri, ca nişte buncăre, dar şi plantații dense de viță-de-vie şi marijuana. În timpul războiului de zece ani, sovieticii n-au reuşit niciodată să cucerească regiunea.

— Principalul efort va reveni grupului operativ mecanizat canadian care va desfăşura o operațiune de curățare de la nord-est spre sud-vest, prin întreaga Vale Panjwayi, continuă ofițerul australian. Avem nevoie ca voi, băieți, să vă infiltrați

şi să provocați probleme, ca să atrageți atenția inamicului spre sud, apoi să ocupați pozițiile de blocare şi să raportați toate informațiile secrete privind inamicul către cartierul general al ISAF. Bolduc ne-a convins că puteți juca un rol de sprijin vital şi sper că veți umple acest gol.

Conform planului, trebuia să supraveghem zonele de interes şi să raportăm tot ce vedeam. Ni s-au dat orarul, frecvențele radio pentru celelalte unități şi zonele pe care voiau să le supraveghem. Operațiunile mari erau şi cele mai dure, în special cele care implicau mai multe țări. Erau o mulțime de elemente în mişcare, proceduri diferite de operațiune şi, desigur, politica, şi toate acestea creşteau posibilitatea de a greşi. Iar în luptă, întotdeauna ceva merge prost.

Bruce, Hodge, Jared şi cu mine am schimbat câteva priviri, în timp ce lucram în linişte la lista noastră de întrebări. Pe hârtie lucrurile nu păreau complicate, dar aveam serioase îndoieli că era totul pregătit pentru situații neprevăzute. Hodge şi cu mine am încercat să ridicăm mâinile. Bolduc, cu mâna la falcă, mă privi în ochi şi scutură din cap. Mesajul fusese clar şi răspicat: Era un ordin de operațiune al ISAF; noi nu aveam decât să acceptăm. Aşa că atunci când partenerii noştri de coaliție au terminat, nu ne-a rămas decât să le strângem mâinile şi să zâmbim.

Bolduc ne-a făcut semn şi am ştiut că vrea să-l aşteptăm un moment afară. Când sala de conferințe s-a golit, ne-a luat înapoi, înăuntru, şi ne-a făcut adevărata informare.

— Bine domnilor, n-am vrut să transformăm prezentarea într-un interogatoriu de şase ore, spuse el. De aceea v-am oprit. Ei vor ca noi să jucăm un rol mai diferit în această operațiune, dar le-am vândut-o astfel. Ştim cu toții că o să fie o sarcină importantă pentru ei să încerce să întrebuințeze forțe mecanizate într-un mediu urban subdezvoltat. Vom lua lucrurile aşa cum sunt. Şi trebuie să avem grijă ca ele să meargă.

Am plecat spre barăci şi l-am găsit pe Bill aşteptându-mă. Pe chipul meu se citea scepticismul.

— Ei bine, băieți, stați să vedeți ce ne aşteaptă, am spus în timp ce scoteam harta ca să prezint echipei conceptul de bază al operațiunii.

Nimănui nu-i plăcea această operațiune, dar erau profesionişti, aşa că a bombănit fiecare pentru sine şi s-au apucat de treabă adunând laolaltă echipamentele necesare. N-aveam mult timp la dispoziție.

Echipa mea urma să plece în 24 de ore, împreună cu echipa lui Jared şi a lui Hodge. Bruce, căruia îi lipseau încă vreo câțiva camarazi, va conduce forța de reacție rapidă. Vor face legătura cu noi mai târziu. Paul, sergentul de la informații secrete din echipa lui Bruce, propuse să ne îndreptăm spre zona țintă prin Deşertul Roşu. Avea în cap harta cu rutele de infiltrare şi ştia că talibanii nu s-ar aştepta niciodată să apărem din acel teren interzis.

Traseul ne ducea spre sud-est, departe de Aeroportul Kandahar, spre granița cu Pakistanul. Apoi urma să o luăm spre vest, prin Deşertul Roşu. Din deşert ne vom îndrepta spre nord şi ieşim în mijlocul regiunii Panjwayi. Odată ajunşi acolo, delimităm zona de interes, cercetăm atent pozițiile inamice, stabilim legătura cu forța de reacție rapidă care vine pe un traseu mai direct din Kandahar şi ocupăm pozițiile de blocare de la granița de sud a Panjwayi, în timp ce canadienii curățau valea. Ca să ne respectăm termenul, trebuia să traversăm întregul deşert de nisip roşu în patru sau cinci zile. Deşertul se întindea pe o suprafață de câteva mii de kilometri pătrați. Era o încercare grea, dar cu ajutorul proviziilor furnizate pe calea aerului şi cu puțin noroc puteam face asta.

Şedința de planificare se sfârşi în jurul prânzului. Jared a cerut un şofer şi un tehnician de comunicații pentru transportorul său, pentru că n-avea suficienți oameni. I l-am dat fără tragere de inimă pe Jude, sergentul nostru de comunicații care lucra împreună cu Brian.

Jude se alăturase echipei cu un an în urmă şi intrase imediat sub tutela lui Brian. Ştiam că nu putea nimeri pe mâini mai bune ca să învețe mecanismul de funcționare al echipei şi să se adapteze cerințelor acesteia. Învăța repede şi deşi nu era la fel de priceput ca Brian, îi împărtăşea familiaritatea cu o largă gamă de aparate radio, antene şi dispozitive de criptare şi-şi făcea treaba cu aceeaşi precizie ca Brian. Tăcut, modest, bine educat, Jude provenea dintr-o familie din Vestul mijlociu şi alesese cariera militară în locul afacerii de familie. De statură medie, cu părul tuns scurt, îmi amintea de un bancher sau de un broker de pe Wall Street – o persoană care se putea amesteca cu uşurință în lumea de business din oraş şi care putea câştiga salarii la care cu toții visăm. Maşina sport decapotabilă pe care o conducea se vedea de la o poştă în şirul de camionete 4×4, jeepuri şi Harleysuri din parcarea unității. La început, n-am ştiut ce să fac cu el sau cum va fi acceptat de ceilalți membri ai echipei. Încă o dată, am fost surprins să recunosc că toți cei ce purtau berete verzi erau cameleonici şi că te puteai bizui pe Jude ca fiind un tip mereu disponibil când aşa-zişii oameni buni şovăiau.

În rarele ocazii când Jude spunea ceva, era fie de-a dreptul comic, fie ceva cu adevărat profund şi de regulă era a doua variantă. Niciodată nu-l vedeai exagerând, dar când făcea ceva era bine şi-i admiram nu numai atitudinea rezervată, ci şi raționamentul precis, logic şi viziunea clară – întotdeauna evalua corect o situație şi ştia unde se ajunge. Era altruist şi totodată un bun coleg, pentru că avea grijă de sine la fel cum avea grijă de echipă. Respecta cu rigurozitate o alimentație sănătoasă şi de regulă bea V8 [11] sau băuturi pe bază de fructe şi diferite ierburi, ceea ce era un mod de a atrage atenția acelora dintre noi care încercam cu disperare să ne distrugem ficatul. L-am votat cu toții ca fiind băiatul care comandă genul de băutură cu umbreluță.

În felul său unic, Jude era diferit de noi toți şi totuşi atât de asemănător. Era el însuşi şi în aceasta stătea forța lui – era unul dintre cei mai energici indivizi, şi, spre onoarea sa, tot atât de modest. Vedea întotdeauna partea bună din ceilalți, nu se dădea niciodată mare şi nici nu simțea nevoia să fie în competiție cu alți colegi de echipă pentru lucruri pe care le considera copilăreşti. Şi nici nu trebuia să o facă. În săptămânile în care dădea dovadă de un curaj supraomenesc şi de o forță care venea din sufletul unui erou – se năşteau legendele. Dar n-aveam nicio îndoială, chiar şi în afara misiunii noastre, că Jude – ca şi noi ceilalți – va fi extrem de eficient în această rotație.

*

Jude ne-a povestit că el şi iubita lui se logodiseră înainte de plecarea noastră de la Bragg. Era în mod clar emoționat, deşi încerca să se abțină. Nu puteam decât să zâmbesc. Cei din echipă îl sâcâiau mereu că nu se însoară. L-am felicitat cu sinceritate, dar şeful din mine a simțit nevoia să se asigure că şi-a luat toate măsurile de precauție.

— Ți-ai făcut asigurarea şi ai trecut-o şi pe logodnica ta? l-am întrebat. Câțiva dintre prietenii mei au fost ucişi înainte să apuce să-şi actualizeze hârtiile şi să-şi includă logodnicele sau soțiile.

— Am toate documentele, căpitane, spuse Jude pe tonul unui bancher profesionist, am lăsat copiile la Bill.

Era în regulă cu toate cele, ca de obicei. Şi din nou mi-am amintit ce mare plus ar fi fost pentru echipă în această misiune şi uram faptul că trebuia să-l cedez echipei lui Jared.

Bill şi cu mine ne-am întors la baracă pentru a pune la punct detaliile, înainte de a-l informa despre întregul plan pe Bolduc. Smitty, sergentul care se ocupa de informațiile secrete, ne făcu o descriere detaliată a situațiilor la care trebuia să ne aşteptăm. Nu urma să ne confruntăm cu talibani de rând. Aceste grupări fuseseră instruite în

madrassurile [12] pakistaneze, probabil de către al-Qaida sau de luptătorii instruiți în străinătate şi nu urma să străbatem valea cu vehicule blindate cu însemnele NATO.

N-am spus-o niciodată, dar dacă Smitty avea o idee, chiar trebuia luată în serios. În afara expertizei sale în domeniul informațiilor secrete, el era psihologul ad-hoc al echipei. Adesea răspundea unei întrebări printr-o altă întrebare, iritându-i pe unii şi surprinzându-i pe alții:

— Spui că eşti furios. Ce crezi că te face să te înfurii? Este din vina ta? Ce-ai putea face să nu fii furios?

Era avocatul diavolului în uniformă de camuflaj. Totuşi, în spatele acestei abordări, exista un alt scop. Ca un frate mai mare, Smitty discuta cu echipa aspectele pro şi contra ale fiecărui detaliu, pentru a ajunge la o decizie colectivă şi în mod sigur se producea un moment de iluminare în care întrebările îşi atingeau scopul, iar echipa înțelegea totul. Cu blândețe, putea face ca echipa să-şi vadă deficiențele şi îi motiva să-şi înfrâneze sau să-şi rezolve problemele între ei. Era cel mai puternic element de coeziune al echipei. Comportamentul său relaxat, simplu față de ceilalți membri ai echipei se baza pe încredere şi cu toții ne bucuram de prietenia lui.

Născut în munții din Virginia, Smitty avea o vorbă tărăgănată tipic sudistă, care picura lin în urechile celorlalți, cum se prelinge un bourbon fin pe cerul gurii. Când voiam să-mi amintesc de casă, mergeam să vorbesc cu Smitty. A crescut într-un orăşel mic, în care toată lumea ştia pe toată lumea şi fiecare îşi cunoştea treburile. La patru zile după absolvirea liceului, Smitty s-a prezentat la centrul de recrutare cu diploma în mână şi s-a înrolat în armată. Era un maestru în domeniul ambarcațiunilor, fusese obişnuit să trăiască cu puțin şi şi-a petrecut multă vreme din tinerețea sa în păduri. Smitty fusese educat într-o şcoală publică dar era antrenat în armată, iar asta se vedea – avea deja o experiență de 16 ani şi o împărtăşea cu generozitate cu ceilalți. Bunul

său simț l-a propulsat rapid în top, deasupra bravadei de care dădeau de regulă dovadă alți oameni din SF. Nu vorbea prostii şi avea un simț aparte al minciunii, ca un copoi de Tennessee, detectând minciuna sau prinzându-se de ea ca nimeni altul, când situația o cerea, trăsături de caracter pe care le valorifica şi le rafina, pornind de la exemplul luptătorilor mai vechi şi mai experimentați. Puține minciuni au scăpat acestui soldat SF extrem de experimentat. Personaj amuzant, cu chef de viață şi un simț al umorului care destindea cele mai grele situații, Smitty avea aerul unui pirat modern pe care părul de un roşu închis şi barba cu aspect amenințător nu făceau decât să îl amplifice. Smitty avea întotdeauna în minte un truc şi era imprevizibil, era genul de om care s-ar rade în cap şi şi-ar lăsa barbă lungă pentru a-i imita pe talibani, suficient de mult cât să intre în mintea prizonierilor şi să-i facă să se întrebe cu cine naiba aveau de a face. Era perfect pentru rolul său de expert în informații secrete şi nu-mi puteam imagina că echipa ar putea funcționa fără el.

Am finalizat restul planului – cum şi când vom primi proviziile, frecvențele radio şi semnalele de apel pe care le vom folosi. Am pregătit apoi planurile pentru situații neprevăzute. Acestea erau cele mai importante. Când ne-am separat pe grupe, Riley şi Steve, medicii echipei, m-au tras deoparte.

— Domnule, spuse Riley, avem o recomandare. Cunoaştem un soldat care ar fi perfect pentru această misiune.

Se numea Greg şi fusese distribuit la o unitate care se ocupa de problemele civililor, dar avea calificare pentru Forțele Speciale şi fusese unul dintre instructorii lor la şcoala medicală a Forțelor Speciale. Asta mi-a atras atenția.

— Nimeni nu cunoaşte traumatologia mai bine decât el. Dacă lucrurile se strică, va putea să dea o mână de ajutor, adăugă Riley.

Am fost de acord să discut cu el.

Grupele au continuat să discute fiecare detaliu în parte. Care era traseul nostru? Cât timp ne va lua să ajungem

acolo? Cât combustibil vom consuma în cazul în care transportoarele erau încărcate cu o cantitate dublă de muniție, încă trei pasageri şi de trei ori cantitatea de combustibil necesară? De cât combustibil va avea nevoie ANA? Cum vom evacua răniții?

Lucram deja de aproximativ o oră când se auzi o bătaie în uşă.

— Avem treabă. Lasă-ne, spuse Bill.

— Sunt Greg, zise vizitatorul.

Am împăturit hărțile şi documentele; n-avea rost să divulgăm informații secrete dacă până la urmă n-avea să vină cu noi. Greg intră şi-mi întinse mâna. Avea o strânsoare puternică şi o atitudine supusă. În treaba asta, umilința este de obicei însoțită de încredere şi capacitate de concentrare. Îmi plăcea. Dar am aşteptat răspunsul lui Bill.

— Unde ai mai fost şi cu ce te-ai ocupat? întrebă Bill.

Greg petrecuse aproape 20 de ani în echipele Forțelor Speciale şi fusese instruit la renumita şcoală medicală a Forțelor Speciale. Bill era impresionat şi dădu din cap afirmativ, apoi ieşi din încăpere. I-am spus lui Greg să ia loc şi am deschis harta. Era un adevărat băiat de țară, din Tennessee, dar departe de a fi vreun naiv. Trecuse de 35 de ani şi era într-o formă excelentă. Îmi amintea de mulți dintre oamenii alături de care am crescut.

— Îți spun deschis că am îndoieli cu privire la operațiunea asta. N-am deloc un sentiment pozitiv în legătură cu ea. Aş prefera să nu mergi, i-am spus eu.

Greg nu se antrenase cu echipa. Nu-i cunoşteam punctele tari sau pe cele slabe. Nu cunoştea procedurile noastre de acțiune şi nu lucrase niciodată cu afganii noştri. N-am avut ocazia să facem planuri detaliate şi nici n-am avut timp pentru repetiții cu afganii şi nici n-am discutat ce s-ar întâmpla dacă operațiunea canadiană n-ar funcționa aşa cum fusese planificat.

— Treaba ar putea deveni sângeroasă, i-am spus eu, deşi, în aparență, partea noastră de misiune va fi floare la ureche.

— Nimic nu este floare la ureche, spuse Greg. Dacă nu-mi ceri altcumva, n-ai să mă poți opri să merg.

Era răspunsul corect.

— Poți să manevrezi o mitralieră de calibru .50 [13]? l-am întrebat.

Rânji.

— Ca pe-o mătură.

Am zâmbit.

I-am spus să-şi ia echipamentul şi să-l caute pe Bill ca să-i arate în ce transportor va fi. În mod normal, echipele nu acceptă oameni veniți în ultima clipă, dar Greg ştia ceea ce ştiam şi eu – într-o operațiune n-ai niciodată suficienți medici din Forțele Speciale. În plus, Bill fusese de acord, iar Greg era recomandat de oamenii noştri. Şi apoi avea experiență şi puteam folosi expertiza lui în cazul în care treaba asta devenea urâtă.

În următoarele patru ore am continuat să facem planuri şi să ne întâlnim cu alte echipe ca să ne confirmăm tot felul de date. După ce am isprăvit planurile detaliate, ne mai rămăseseră vreo 16 ore ca să ne pregătim de plecare. În timp ce Jared şi Bolduc făceau o informare în fața oamenilor lui Fraser, ne-am concentrat pe vehicule, echipamente radio şi arme. Ne-am împachetat şi reîmpachetat echipamentele. Am echipat transportoarele şi le-am încărcat cu cât de multă muniție şi combustibil au încăput.

Dave, inginerul nostru, mormăia şi bombănea cu privire la greutatea pe care o încărcam în transportoare, „fetele” lui, cum le spunea el.

— Căpitane, fetele sunt prea grele. Trebuie să le mai uşurăm un pic, protesta el. În ritmul ăsta rămânem fără combustibil cu mult înainte să ajungem la primul punct de alimentare.

— Şi care este soluția, atunci? l-am întrebat.

— Să dăm jos echipamentul şi blindajele în plus, răspunse el.

Aveam unele dintre puținele transportoare cu aer condiționat şi complet blindate pe care le-au avut unitățile din Irak, aşa că am făcut propriile noastre modificări. După cinci ani de război, multe transportoare aveau blindaje tip *Mad Max* pentru protecție împotriva minelor de câmp. Lui David nu-i pasa dacă arătau prostesc; voia doar să fie eficiente.

Dave a fost promovat rapid şi cu limba sa ascuțită şi mintea iute a evoluat repede printre operatorii de bază. Era din Vestul mijlociu, din Ohio, şi ştia cum să se descurce în orice situație, era un cameleon în piele de om, surprinzător de bun la toate – jokerul din pachetul de cărți. În urmă cu un secol, ar fi fost un împătimit al jocurilor de noroc din Vestul sălbatic. Era în stare să dezbrace o femeie din vorbe şi să-ți ia toți banii făcându-te să te simți bine că-i pierzi. Ştia cum să joace şi avea atitudinea cinică a celui care a văzut multe, dar ține totul pentru sine, asta dacă erai suficient de prost încât să spui ceva cu care el nu era de acord. Dave îşi făcea treaba pentru că-i plăcea, nu pentru că avea vreo obligație față de armată. Era genul de om pe care fiecare echipă speră să-l aibă. Avea aproape 1,80 m înălțime, deci nu era chiar impunător, dar era bine clădit. Unii bărbați sunt iubitori rafinați ai vinului, artei sau maşinilor. Dave era un iubitor al pizzei. Prefera să mănânce o pizza veche de două zile, în locul mâncării obişnuite, ba chiar încerca să facă pizza din rații militare – hrană gata preparată, uşor de înghițit sau MRE [14]-uri – sau din mâncarea afgană, ceea ce stârnea discuții.

Dave s-a alăturat echipei la sfârşitul ultimei rotații şi avea o atitudine polemică. Era tânăr, isteț şi învăța rapid; nu trebuia să-i spui de două ori un lucru ca să-l priceapă şi să-l pună în practică. Înaintea unei patrule din 2005, le-a cerut interpreților să-l învețe nişte comenzi simple – stop, la o parte din drum, – şi le-a repetat în turelă în timp ce ne deplasam. Mai târziu, l-am auzit strigând aceste comenzi către şoferii de pe drum, în timp ce înaintam pe străzile din Kandahar. Ca

inginer era un artist şi putea petrece ore în şir lucrând cu febrilitate la un proiect de structură. Iubea detaliile. Ce tip de materiale să folosească, lungimea, lățimea, temperatura, densitatea, umiditatea, presiunea atmosferică, greutatea etc. Fără să aibă importanță dacă era vorba despre cuşca unui câine sau despre un pod, Dave putea să-l construiască. Şi n-a durat mult până am înțeles de ce-i plăcea atât de mult să facă asta. Adevărata lui pasiune era demolarea.

— Nu poți să te bucuri când distrugi un lucru, dacă nu ştii cum să-l faci, spunea el.

O persoană absolut pozitivă, Dave iubea din tot sufletul să arunce lucruri în aer. O explozie masivă sau distrugerea completă nu erau punctul său forte. Nu pentru Dave; ar fi fost prea simplu. Prea primitiv. De regulă, obiectivul său era o izbutită distrugere parțială. Asta făcea ca obiectul să nu mai poată fi folosit de inamic, în timp ce el putea, mai târziu, să-l reconstruiască şi să-l folosească în alt fel.

Când Dave termină cu transportoarele, plăcile de protecție şi lucrurile în exces erau stivuite în hangar. A preferat să scoată sute de kilograme de blindaje care ne-ar fi făcut să ne împotmolim în nisip, ca să nu mai vorbim de consumul suplimentar de combustibil. Acum puteam ajunge la punctul de alimentare planificat. Nu mă simțeam prea în largul meu să văd chiar şi cea mai mică placă de protecție aruncată în praf, dar n-aveam de ales. În luptă aveam mai multă nevoie de transportoare şi de armele montate decât de câteva veste antiglonț.

În noaptea aceea, am zăcut întinşi în baracă, uzi de transpirație, complet treji. După o vreme, Bill începu să ne pună întrebări despre misiune.

— Greg, care este distanța de la punctul de intrare la cel de ieşire, din deşert?

— 275-285 km.

— Steve, cât de departe este față de prima curbă de la ieşirea de pe Autostrada 4?

După o tăcere de câteva secunde, Steve spuse:

— Ai şi uitat, Bill?

Toată lumea izbucni în râs. Am încercat să mă abțin dar n-am reuşit. Tensiunea se risipise, iar Bill continuă să pună întrebări celor din echipă până ce unii au ațipit.

Bill şi cu mine am rămas treji.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat.

Bill oftă.

— Nu-mi place, nu-mi place deloc. Sunt prea multe lucruri care pot merge prost. ISAF vor fi striviți în vehiculele lor blindate, pentru că nu pot face manevre. Într-o luptă urbană sunt prea multe ascunzişuri şi prea multe locuri acoperite pentru inamici.

Bill luptase în Irak şi cunoştea foarte bine lupta urbană.

— Bine domnule, păi fii atent, continuă el. Serviciile secrete spun că în valea aia sunt probabil vreo 400 de talibani, corect? Cu siguranță informațiile sunt pe aproape, n-au cum să ştie cifra exactă. Dacă sunt mai mulți? 400 de luptători înseamnă o mulțime, chiar o mulțime de oameni care încearcă să te omoare. Va trebui să fim perfect pregătiți pentru asta. Şi-apoi, dacă nimerim în vreo luptă în mijlocul nenorocitului ăluia de deşert? Fără acoperire. O vreme, am putea ține la distanță talibanii cu mitralierele şi aruncătoarele de grenade. Şi apoi, nu vom putea avansa noaptea. Afganii n-au echipamente pentru noapte. Dacă ne deplasăm în timpul zilei, o să ne coacem de căldură în vehicule, iar la căderea nopții, o să fim morți de oboseală şi pierdem tot avantajul.

Nu era convins nici că vom putea sta în pozițiile de blocare.

— Pun pariu pe o ladă de bere că or să dea de belea canadienii, iar noi va trebui să mergem să-i ajutăm. Băieții or să fie epuizați când va începe lupta, iar asta va dura ceva vreme. Adică vreo câteva săptămâni, spuse el. ISAF nu a plănuit să ia suficiente echipe de infanterie ca să curețe toată valea aia imensă. Cineva va trebui să facă asta. Şi cine crezi că se va oferi voluntar?

Mi-am amintit de un vechi proverb:

— E un proverb thailandez care sună cam aşa: Cum mănânci un elefant? l-am întrebat pe Bill.

— De unde naiba să ştiu? spuse Bill. Nici n-aş mânca aşa o porcărie.

— Bucată cu bucată, am spus zâmbind. Am râs amândoi şi apoi am reuşit să adormim vreo oră.

Întreaga baracă se zgudui când garda bătu în uşă. Bill sări în picioare.

— Scularea, urlă el. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede vom termina.

Apoi aprinse lumina orbindu-i pe toți. Am sărit în bocanci, încercând să mă dezmeticesc. Majoritatea ne-am îndreptat spre sala de mese să luăm nişte Red Bull sau cafea. I-am găsit pe Jared şi pe Bolduc discutând şi plimbându-se în jurul careului unde se făcea adunarea. Cu cofeina la centură, fiecare membru al echipei începu să-şi verifice încă o dată echipamentul. M-am dus la barăcile ANA ca să-i trezesc, astfel încât să aibă vreme să bea un ceai şi să se pregătească de plecare. Dar când am ajuns acolo am constatat că se treziseră deja cu toții şi erau în mişcare, în timp ce ceainicele fierbeau pe buteliile albastre, roşii şi galbene cu propan.

Shinsha mă aştepta. Îmi doream să nu fi băut Red Bullul ăla, pentru că ştiam că acum aveam să beau o oală întreagă de ceai cu el.

Îşi îndepărtă oamenii, apoi ne aşezarăm pe covoraşele ieftine din lână, ținând în mâna dreaptă câte o pâine. Era un obicei să mănânci şi să strângi mâna cuiva cu dreapta, pentru că într-o cultură în care nu exista obişnuința hârtiei de toaletă, puteai ghici ce făceau cu mâna stângă.

— Înainte să plecăm vreau să le adresezi soldaților câteva cuvinte, spuse el. Unii sunt speriați şi nu-i pot convinge că vom avea succes. Mă tem că vor pleca atunci când va începe lupta şi se vor întoarce în satele lor.

— Nicio problemă, prietene, am spus eu.

Părea surprins.

Am rânjit.

— Voi fi onorat să fac asta. Dar trebuie să pornim.

Trebuia să mă întorc la echipa mea, dar înainte să pornim aveam să vorbesc cu afganii.

După colțul clădirii se auzeau transportoarele Forțelor Speciale încălzindu-se. Transportoarele ANA deja soseau şi se aliniau în convoi. Aproape niciodată ANA nu era gata la timp sau pregătită, dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Era vorba de misiunea şi lupta lor.

Echipa lui Hodge avea să conducă operațiunea spre Deşertul Roşu şi eram încântat de asta. I-am salutat pe câțiva dintre oamenii lui Hodge, care semănau atât de mult cu ai mei. Când am ajuns la echipa mea, am aflat că Bolduc dorea să spună câteva cuvinte la despărțire. Era obişnuitul discurs, dar dacă acest lucru îl făcea fericit, atunci aşa să fie. Ne-am adunat în jurul lui.

— Domnilor, în această noapte porniți într-una dintre cele mai importante misiuni desfăşurate până acum în războiul împotriva teroriştilor şi în contextul misiunii noastre de susținere a guvernului afgan, spuse Bolduc. Vreau să fiu bine înțeles. Dacă ratăm, Kandaharul ar putea fi cucerit în câteva luni, aşa că nu ne presează nimic.

Remarca lui finală a adus zâmbete pe fețele noastre.

— Sunteți cu toții bine pregătiți pentru asta. Nu uitați cine sunteți, de unde veniți şi de ce vă aflați aici. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Îmi amintesc că încercam să fiu cât mai pătruns de moment. De asemena, mă gândeam că aceşti oameni erau unii dintre cei mai mari eroi ai țării noastre şi aveam să lupt alături de ei. Am privit în jur încercând să memorez chipuri, pentru că în câteva zile, unii dintre aceşti bărbați s-ar putea să nu mai fie cu noi.

După ce Bolduc încheie, am simțit nevoia să rămân un minut singur. I-am cerut lui Bill să adune echipa şi pe cei din ANA lângă vehiculul meu şi am intrat în baracă. Nu era nimeni înăuntru. Am îngenunchiat, mi-am împreunat mâinile

şi m-am rugat pentru siguranța oamenilor mei şi pentru gânduri bune în a lua cele mai bune decizii şi pentru putere. M-am rugat pentru familia mea şi pentru familiile oamenilor mei. M-am rugat pentru Statele Unite ale Americii şi pentru victorie. Aşa făceam de fiecare dată, dar acum am făcut-o din tot sufletul meu. Aveam o presimțire. Ceva îmi spunea că lucrurile nu vor merge aşa cum plănuisem.

Când am ajuns la transportor, afganii păreau speriați. I-am adunat lângă mine.

— Fraților, am spus, în noaptea asta plecăm într-o misiune în care îi distrugem pe talibani. Va fi dificil. Operațiunea va fi periculoasă. Ați mai luptat cu mine în trecut. Ştiți că vom fi alături de voi până la moarte. Gândiți-vă la ce simțiți în acest moment. Mai degrabă aş muri pe câmpul de luptă, azi, ca un om liber, ştiind atunci când ajung în fața lui Dumnezeu că am făcut tot ce am putut pentru oamenii mei, decât să mor peste ani de zile, de bătrânețe, în patul meu, după ce am trăit o viață sub tiranie. Noi suntem leii din Kandahar!

La sfârşitul discursului meu, afganii erau entuziasmați şi speram ca nimeni să nu tragă vreun foc în aer. Stăteau drepți, mândri. Ali Hussein trase aer în piept. Înțelesese. Ne-am despărțit, iar afganii s-au îndreptat spre transportoarele lor, pregătiți de plecare. Chiar şi Shinsha părea mai înalt.

Zeci de soldați au apărut din întuneric să ne ureze noroc. Fiecare strângere de mână şi fiecare bătaie pe umăr avea un aer de sfârşit. Nu voiam să admitem asta, dar era un ultim rămas bun între frați şi prieteni. În cele din urmă, Jared sună la centrul de operațiuni tactice şi ceru permisiunea să pornim. Vocea fermă a lui Bolduc se auzi prin radio.

— Talon 30, aici este Vultur 6, permisiune acordată. Succes!

Capitolul 7

TRASEELE ŞOBOLANILOR

O călătorie de 100 de km începe cu un pas
şi o mulțime de probleme.

– ANONIM

Parcurseserăm cel mult 1,5 km pe drumul principal, când o serie de fleşuri infraroşii au determinat convoiul să se oprească. Se întâmpla ceva. Prin ochelarii de noapte am văzut câțiva soldați din Forțele Speciale sărind din transportoarele lor. Noi, ceilalți, am aşteptat privind. Siluetele albe, cu căşti şi veste antiglonț, înaintară aplecate, cu armele pregătite. Comunicau numai prin gesturi. Mi se părea nostim să-i urmăresc. În cele din urmă, după vreo câteva minute, au dat semnalul de undă verde. Încercuiseră un turn fals şi descoperiseră o poziție de luptă, ascunsă într-un buncăr, cu o mitralieră grea montată în interior. Din fericire, nu era niciun om înăuntru.

Până atunci nu existaseră evenimente pe drum. Convoiul ieşise încet din Aeroportul Kandahar şi pornise către Pakistan, sperând să nu atragă privirile curioase ale talibanilor. Doar fiecare al treilea transportor avea luminile aprinse. De îndată ce am ajuns pe Autostrada 4, care merge prin est, spre graniță, ne-am despărțit în trei grupuri mai mici, păstrând o distanță suficient de mare, astfel încât nimeni dintre cei care ne observau să nu suspecteze prezența unei forțe prea mari. Luminile transportoarelor noastre fuseseră acoperite cu bandă adezivă mată sau chiar inactivate, pentru a face ca vehiculele să arate ca nişte maşini obişnuite de la distanță.

Autostrada asfaltată s-a dovedit a fi ultimul lux din misiunea asta. După o vreme, ne-am afundat într-o albie de râu secat. La un moment dat se zăriră de după o curbă luminile unui camion. Le-am urmărit, cum apăreau şi dispăreau, în timp ce-şi croia drum prin valea şerpuită adâncă, cu pereți abrupți. După ce camionul dispăru, nu s-a mai zărit nimic. Nicio clădire, nicio baracă, niciun semn de viață, numai drumuri nesfârşite acoperite de praf şi câmpie cât vedeai cu ochii.

Când am urcat dealurile, capul convoiului a raportat că acel camion, pe care-l văzusem mai înainte, dispăruse în lanurile de 4 m înălțime. Marijuana. Dădusem peste sute de mii de metri pătrați de marijuana. Era la fel de periculos ca atunci când ne-am fi aflat în teritorii deținute de talibani. Contrabandiştii de marijuana nu aveau niciun fel de loialitate față de niciuna dintre părți şi urau deopotrivă pe toți cei care le perturbau afacerile.

Motivul amplasamentului ciudat al mitralierei pe care o întâlnirăm era acum evident. În mod normal, am fi distrus buncărul. Shinsha ar fi vrut să demonteze mitraliera, dar i-am explicat că pentru a păstra secretul operațiunii ar fi mai bine să lăsăm totul la locul său. Nu trebuia să trezim nicio suspiciune. Am sunat la centrul de operațiuni tactice şi le-am raportat poziția buncărului. Dacă vreo forță a coaliției era atacată în acea zonă, Forțele Aeriene americane se vor asigura că vor acorda toată atenția cuibului letal.

Ne-am oprit pe o creastă şi am restabilit legătura dintre cele trei grupuri. Am privit în jur şi am aşteptat puțin, ca să fim siguri că nu ne urmăreşte niciun inamic, înainte de a porni în sus, pe drumul abrupt cu serpentine. Era un traseu înşelător şi îngust, pe care cu siguranță n-ar fi încăput vehicule mari şi grele. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că inițiativa lui Dave de a arunca peste bord armătura a fost o idee bună. Acum, tot ce trebuia să facem era să ne rugăm să nu dăm peste vreo mină. Ruşii amplasaseră peste 10 000 000 de mine, în timpul războiului de zece ani cu mujahedinii. Şi

au mai lăsat vreo 3 000 000, în timpul retragerii lor rapide. Nu mă gândeam la ele ca la o amenințare probabilă acum, pentru că ne aflam în mijlocul traseelor de infiltrare talibane – pe care noi le numeam trasee de şobolani – dinspre Pakistan, şi prin urmare ei ar fi trebuit să le fi eliminat deja. Dar în Panjwayi, minele erau cu siguranță o mare problemă.

Tot restul nopții şi în dimineața următoare ne-am continuat drumul. În zori, Afganistanul ne oferi imaginea adevăratei sale frumuseți – răsăritul de soare. Chiar şi în acest fund de lume, era minunat să vezi soarele de un roşu înflăcărat izbucnind pe deasupra albastrului închis al munților. Razele se răspândeau peste orizont, amintindu-mi de puterea luminii. Unele bacterii mor când sunt expuse la lumină. Ce păcat că nu se întâmpla la fel şi cu talibanii.

Pe măsură ce soarele urca pe cer, începu să se vadă abundența vegetală. Fâşii de apă de culoarea caramelului izvorau din mijlocul pământului. Majoritatea proveneau din râurile aflate departe, în zona de nord a munților. Timp de cinci ani, înainte de venirea SUA, în Afganistan fusese o secetă severă. La puțină vreme după sosirea noastră, a început însă să plouă mult. Cantități record. Intervenție divină sau schimbarea climei. Adevărul este că am venit în Afganistan odată cu ploaia, iar acest lucru ne-a ajutat în relația cu liderii locali şi cu bătrânii satelor – ei credeau că noi am adus ploaia. A fost oportunitatea de a construi o relație pe care am folosit-o apoi pentru a-i alunga pe talibani. De asemenea, agricultura s-a revigorat în regiunea Kandaharului, coşul cu pâine al Afganistanului. Dacă luam în calcul dimensiunile câmpurilor de marijuana, lucrurile continuau să se îmbunătățească.

Ne-am continuat drumul toată dimineața. Ne-am oprit în cele din urmă după-amiază, pe un vârf de deal, ca să lăsăm motoarele supraîncălzite ale Ford Rangerurilor ANA să se răcească. Maşinile lor nu erau proiectate să facă față unui drum atât de stâncos şi de denivelat. De fapt, drumurile abia dacă se vedeau – uneori nu erau decât urme de roți –

şerpuind prin albia râului şi în jurul dealurilor. Şi mai era şi faptul că afganii conduceau maşinile de parcă ar fi fost închiriate, fără să se îngrijească în vreun fel de ele. Aceste opriri ocazionale ne-au permis mie, lui Hodge şi lui Jared să regândim traseul şi să ne punem de acord asupra orarului, doar că ne-au şi ținut pe loc, astfel că era imposibil să respectăm programul. Eram încă la distanță mare de deşert, care va fi încă şi mai dificil de parcurs. Ca să recuperăm, ne-am gândit chiar să modificăm intervalele de deplasare – dimineața, de la primele ore şi noaptea, până târziu, când căldura nu era atât de mare. Membrii echipei care stăteau la turelă, în fiecare vehicul, chiar dacă se schimbau între ei, încet, încet ajungeau să se coacă de-a dreptul. Cea mai mare temere era că, mergând pe aceste drumuri pe întuneric, transportoarele se puteau defecta.

Până la urmă, am ajuns la acelaşi rezultat şi pe lumină. La vreo două ore de la ultima noastră oprire, am fost anunțați, prin radio, că un transportor ANA s-a defectat. Erau pe malul apei, când motorul supraîncălzit s-a oprit. În timp ce mergeam spre transportorul lui Jared, tot ce puteam face era să clatin din cap. Jared avea un aer frustrat.

— E un maraton, nu un sprint, am spus eu.

Bill se apropie şi-l întrebă pe Jared dacă ştia cum se mănâncă un elefant.

— Mi-aş dori ca voi toți ăştia, filozofii de la 31, să vă țineți gura, se răsti Jared în glumă.

Apoi sună la centrul de operațiuni tactice din Kandahar şi ceru un transportor de schimb cu apă şi combustibil. Erau prea multe echipamente de mutat din vehiculul defectat în celelalte transportoare. Centrul de operațiuni ne-a găsit un transportor de schimb, dar trebuia să ni-l aducă un elicopter. Deşi sună ciudat, Forțele Speciale nu aveau propriile lor elicoptere, aşa că trebuia să le împrumutăm de la alte unități şi depindeam de programul şi de prioritățile acestora. Cele mai multe erau chiar foarte, foarte bune în acțiunile lor de a ne susține, când puteau să o facă. Marea problemă cu

elicopterele care transportau echipamente apărea când primeam informații în timp real cu privire la ținte. Forțele Speciale au o rețea solidă de informații, dar băieții răi nu stau prea mult într-un singur loc. Când avem nevoie rapid de un elicopter pentru a prinde pe cineva, cel mai adesea nu sunt disponibile.

În cele din urmă, am fost informați că elicopterul va ajunge în două ore şi am început să remorcăm transportorul defect până la un teren de aterizare improvizat într-o zonă plană dintre două şanțuri de irigații, asta după ce l-am golit de muniție, arme şi echipamente. Ajunseserăm pe la jumătatea pistei de aterizare, când zgomotul familiar al rotoarelor de la elice răsună în toată valea. Păsările sosiseră devreme. La naiba. Jared trimise o echipă să marcheze terenul de aterizare cu fum violet, în timp ce toți ceilalți, afgani şi americani laolaltă, se strânseră în jurul vehiculului defect, ridicându-l şi transportându-l cu brațele peste şanțul de irigație. Eu am mers cu echipa care delimita terenul de aterizare să pregătim decuplarea noului vehicul.

Chinook CH-47 – un uriaş elicopter cargo cu rotor dublu – atinse pământul ridicând un nor imens de pietriş şi nisip care pătrundea peste tot. Când coborî rampa, şeful echipajului mă salută ridicându-şi degetul mare. Un soldat afgan urcă în fugă rampa şi intră pe geam în transportorul din burta elicopterului. M-am suit pe platforma transportorului, pe deasupra cabinei, apoi pe capotă, ca să-l ghidez să iasă.

Motorul prinse viață când afganul răsuci cheia în contact, iar apoi acceleră la maximum. Am urlat din răsputeri „AROM SHA!" – Încetineşte! – şi mă ținui strâns, să nu cad, în timp ce transportorul țâşnea din pântecele elicopterului. Şoferul atinse frâna exact în momentul în care bara de protecție, din spate, ieşi de pe rampă. Am sărit jos şi i-am făcut semn şoferului că nu este prea zdravăn, dar n-ar fi putut ieşi mai bine nici dacă repetam mişcarea. Şeful echipajului de pe elicopter ne aştepta în picioare, cu cablul în mână şi cu o

expresie uluită pe chip. I-am întors gestul cu degetul, că totul era OK, şi am plecat alături de soldatul ANA.

Trebuia să ne mişcăm repede. Piloților nu le place să stea mult timp la sol. I-am spus şoferului să încarce tot echipamentul şi m-am întors să-i ajut pe ceilalți să împingă transportorul defect spre elicopter. După câteva heirupuri, am ajuns la elicopter. Îmbibați de transpirație şi plini de praf, ne-am înfipt zdravăn picioarele în pământ, pentru o ultimă sforțare, pentru a împinge vehiculul pe rampă. Atunci am observat că suportul mitralierei era cât pe ce să penetreze acoperişul elicopterului. I-am chemat, prin semne, pe cei din echipa transportorului de pe deal şi cineva veni, în goană, cu scule de la vehiculul său. Am încercat mai multe chei cu bolțul mare până să găsesc dimensiunea potrivită. Am încercat să răsucesc piulița, nicio mişcare. Doamne, ce bine era să fi avut nişte lubrifiant WD-40. M-am cățărat pe cabină ca să am mai mult loc şi am împins cheia până când, în cele din urmă, am reuşit. Jared sări alături de mine pe acoperişul transportorului şi ca nişte membri ai unei echipe NASCAR am desfăcut restul şuruburilor. Am aruncat suportul şi apoi am împins cu toții transportorul în interiorul elicopterului Chinook.

L-am ajutat pe şeful echipajului de pe elicopter să prindă bine centurile de fixare a transportorului, după care mi-a făcut din nou semn, ridicând degetul, că era gata de plecare. Am sărit exact când se auzi pornind motorul, apoi masivul Chinook se ridică în aer. În 15 secunde dispăru pe cerul albastru de cristal.

Manevra cu transportoarele ne-a mâncat tot restul zilei. Jared hotărî să rămânem până dimineața şi să vedem dacă talibanii aveau vreo surpriză pentru noi. Era o idee bună; aveam nevoie de odihnă. Şi apoi trebuia să preluăm conducerea convoiului prin rotație. Mâine era rândul echipei mele.

Există o zicală conform căreia „n-ai trăit dacă aproape n-ai murit”. Şi poți ajunge la asta numai dacă te afli acolo, în față, confruntându-te cu necunoscutul. Eşti ochii şi urechile fiecărui om din spatele tău. Pierderea concentrării putea fi o chestiune de viață şi de moarte. Trebuie să identifici orice pericol care ar putea veni de la un dispozitiv exploziv improvizat sau o ambuscadă. Dacă aş putea alege, aş prefera să fiu rănit sau chiar ucis, decât să pățească asta oricare dintre oamenii mei. Mă simțeam în largul meu alături de Brian şi Dave, la conducere, şi în ziua următoare am înaintat destul de mult. În timpul pauzelor meşteream pe la maşini şi ne pregăteam pentru următoarea mişcare.

Rămâneam, de obicei, ultimul să fac de gardă, noaptea, pentru că oricum trebuia să completez şi să trimit rapoartele de stare. Şi asta dura ceva, de regulă, pentru că trebuia să împărțim frecvența satelitului de comunicații cu alte unități care țineau legătura cu baza. Întotdeauna dura destul de mult să reuşeşti să prinzi un moment liber. În noaptea aceea, era trecut bine de miezul nopții când, în cele din urmă, am reuşit să închid ochii, sperând să prind câteva ore de somn. M-am trezit pe la 4.00 dimineața sărind drept în picioare. Am aprins butelia şi am pus cafetiera pe foc, apoi am început obişnuita verificare a gărzilor ANA. Am revenit la cana fierbinte de cafea şi am început să-mi trezesc camarazii pentru „la arme!”. Era o regulă pe care n-o încălcam niciodată.

În timpul Războiului de Şapte Ani, maiorul Robert Rogers scrisese 28 de reguli pentru armata sa alcătuită din 600 de soldați aleşi pe sprânceană: „Când se crapă de ziuă, treziți-vă întregul detaşament; acela este momentul când sălbaticii aleg să năvălească asupra inamicilor lor, iar voi trebuie să fiți pregătiți cu orice preț, gata să-i întâmpinați”. Regulile lui Rogers au fost adoptate şi rescrise de Regimentul Rangeri 75. Când eram în teren, fără nicio excepție, în fiecare zi, înainte de răsăritul soarelui, ne împachetam echipamentul şi ne

luam toate măsurile de siguranță timp de 30 de minute înainte şi 30 de minute după răsăritul soarelui.

Cum nu a avut loc niciun atac, am încărcat echipamentul şi ne-am reluat drumul pe traseul îngust şi plin de praf care şerpuia înaintea noastră şi pe hartă. Am nimerit într-o râpă adâncă, plină de iarbă şi apă. Mai la distanță, într-o parte, pe fundul unui şanț, am zărit prin iarbă ceva neobişnuit: un băț de aproape 1,5 m cu o bucată de cârpă roşie legată în vârf. Părea ca un marcaj al unui loc de legătură pentru talibanii care traversau granița. Talibanii veneau adeseori pe jos, nevăzuți de nimeni şi apoi îi aştepta un catâr sau un vehicul care-i ducea într-o casă unde erau în siguranță.

Am oprit convoiul şi i-am transmis lui Jared prin radio. Vehiculele erau la distanță, iar Brian şi cu mine ne-am dat jos. În timp ce ne îndreptam spre marcaj, Dave urmărea din transportor, cu mitraliera, marginile înalte ale râpei, iar Ron cerceta ravena cu puşca în mână. Am ocolit şi ne-am apropiat dinspre est, luând-o prin iarba deasă. Îmi simțeam inima bubuind în piept. Aveam mâinile umede. Gura uscată. Abia puteam înghiți. Pe măsură ce ne apropiam de deschizătura îngustă din iarbă, i-am făcut un semn cu mâna lui Brian să se oprească. Puteam vedea bucata mică de cârpă roşie care marca intrarea în zona de întâlnire.

Mi-am dus degetele în dreptul ochilor, comunicându-i astfel lui Brian să nu piardă din ochi iarba înaltă, în cazul în care s-ar fi ascuns cineva acolo. Am studiat apoi pământul din jur şi am descoperit urme proaspete – de ghete şi sandale – la o distanță de un pas mare de om. Păreau să fie şase-şapte perechi. I-am semnalizat lui Brian că vedeam ceva înăuntru. Târându-mă spre deschizătură, am introdus încetişor țeava armei între smocurile de iarbă şi le-am dat uşor la o parte. Mă aflam în fața unei mici deschizături circulare din mijlocul păpurişului. În zonă se aflau câteva vase galbene cu apă, unele încă pline. Totul era acoperit de roua dimineții, dar am văzut câteva locuri uscate, cam de mărimea unui covoraş sau al unei pături, ceea ce arăta că

cineva dormise acolo. În apropiere era o urmă complet uscată de mărimea unei roți de cauciuc.

Brian se apropie şi mă bătu uşor pe spate ca să îmi arate că era acolo. Am pipăit urma lăsată de cauciuc. Cald. Talibanii acoperiseră focul ca să nu lase urme. Am săpat câțiva centimetri cu cuțitul şi am găsit cenuşa risipită. Dave, care rămăsese să ne acopere, ne şopti în căşti că nu ne mai putea vedea. M-am ridicat într-un genunchi şi am dus o mână la spate ca să semnalizez că aveam de gând să ies. Brian dădu din cap şi se întoarse spre transportor. În acel moment am sesizat o mişcare, undeva în stânga. Am ridicat cu grijă arma. Am zărit patru bărbați – dintre care unul avea o armă – pe creastă, la vreo 300 m.

Am tras.

Glonțul lovi pietrele de la picioarele lor, prea jos ca să-l ating pe taliban. M-am concentrat asupra celui de-al doilea care o luase la fugă. Am tras două focuri, încercând să-l dirijez un pic. Brian îl zări şi el şi trase. Am alergat înapoi spre transportor şi l-am chemat pe Jared. Auziseră zgomotul, iar echipa lui Hodge – Echipa 26 – se apropia în viteză. Am stabilit pozițiile de tragere, în timp ce 26 continua să se apropie. Soldații afgani erau chiar acolo.

I-am urmărit pe cei de la 26 care ajunseseră la marginea terenului de jos şi încercau să urce mica creastă unde îi zăriserăm pe talibani. La mică distanță de unde se aflau, au găsit un grup de membri ai tribului Kuchi, nomazi cu puternice legături cu talibanii. Kuchi supraviețuiseră câtorva atacuri – britanicii de două ori, ruşii, acum noi – şi nu păreau prea deranjați de prezența noastră. Prin radio, Hodge raportă că nomazii pretindeau că nu era niciun taliban pe deal şi că echipa nu găsise nicio urmă. Asta m-a enervat, iar degetul mi-a tresărit pe trăgaci. Bill o să-mi tragă un perdaf pe cinste pentru asta.

În timp ce Echipa 26 continua să cerceteze dealul, interpreții au reuşit să-i facă pe Kuchi să vorbească. Hodge mi-a transmis prin radio că au recunoscut că bărbații erau

talibani, dar că au fugit când a început focul. Probabil că avusese loc, recent, vreo traversare, iar luptătorii făcuseră legătura pentru arme, însă nu şi cu vehicule.

Rămăseserăm mult în urma planului din cauza defectării transportorului, aşa că am strâns cât de multe informaţii am putut de la Kuchi şi ne-am pus din nou în mişcare, acum de-a dreptul pe fugă. Traseul de infiltrare era teribil de populat pentru sfârşitul lui august. Căldura verii ar fi trebuit să-i ţină pe luptătorii talibani acasă, doar că ei se deplasau acum spre nord. Acest lucru era extrem de neobişnuit, iar toţi comandanţii au fost de acord că trebuia să schimbăm traseul şi să intrăm în adăpostul deşertului.

Am păstrat linişte pe undele radio în timpul mersului şi am continuat să căutăm luptători, talibani care acum, fără îndoială, ne urmăreau. După vreo câteva ore de mers, am ajuns la ultimul obstacol care ne despărţea de deşert şi de siguranţă – un curs de apă rapid. Era un loc clasic pentru o ambuscadă şi un ascunziş bun pentru dispozitive explozive improvizate. Dar cea mai mare problemă s-a dovedit a fi o groapă de noroi, de aproape 40 m lăţime, pe care maşinile celor din ANA n-o puteau traversa. Am oprit convoiul şi i-am pus pe şoferii ANA să-şi treacă vehiculele pe tracţiune dublă.

— Nu-l ambala, îi spuse Bill, printr-un interpret, primului şofer. Lasă-l să alunece pur şi simplu prin noroi.

Afganul confirmă dând din cap, cu un rânjet până la urechi şi apăsă până la podea acceleraţia. Vehiculul clipoci prin noroi. Reuşise să treacă, dar săpase o dâră masivă chiar prin mijlocul gropii. Bill ţipă la şoferul care dădea jubilând din mâini în semn de victorie. În mintea lui, tot ce avea de făcut era să treacă. Următorul şofer porni fără niciun avertisment, înainte să-i putem explica lucrurile mai detaliat. Vehiculul ANA năvăli în nămol şi pur şi simplu abia reuşi să treacă.

Am decis să oprim următorul vehicul şi să trecem cu un transportor de-al nostru mai înainte. Ştiam că robustul vehicul va reuşi fără niciun efort şi că, la nevoie, le va

remorca pe ale lor. Dar când acesta se puse în mişcare, un alt vehicul al ANA se repezi după el şi imediat se înțepeni şi se cufundă în nămol. Traversarea asta avea să dureze mai mult decât ne aşteptaserăm.

Din cele 16 vehicule din convoiul nostru, mai aveam de traversat încă patru ale ANA şi toate cele nouă ale noastre. Echipa mea supraveghea malurile apei pentru siguranță şi rămăsese în vehicule. Încă vreo câteva transportoare traversară şi se alăturară echipelor de cealaltă parte a malului. Unul dintre ultimele transportoare încercă să elibereze cu un troliu micul Ranger din nămol, dar nu reuşi decât să se înțepenească şi el acolo.

Riley, medicul nostru, stătea pe capota din spate a transportorului său, scanând stâncile. Acolo descoperi ițindu-se un turban negru şi o față cu barbă nerasă, fix în locul unde avea țintită mitraliera sa M240. Trase un glonț de mărimea degetului mic care putea străpunge aproape 19 mm de oțel.

Zgomotul mitralierei izbucni sacadat printre urletele motoarelor turate, fiind însoțit aproape imediat de focuri AK sporadice, de pe ambele maluri ale râului. Gloanțele îl izbiră în cap pe tânărul luptător taliban, iar corpul său se rostogoli pe stânci. Declamațiile nesfârşite ale hogilor [15] din moscheile pakistaneze şi luptătorii străini din taberele de antrenament îl determinaseră pe bărbat să încerce să tragă cu ochii spre necredincioşi. Curiozitatea l-a ucis.

Un alt luptător îşi făcu apariția dintr-un şanț mic din apropiere, cu arma în mână. Riley îl doborî înainte să apuce să facă vreo mişcare.

I-am cerut lui Riley să raporteze.

— Am omorât doi ticăloşi care se ascundeau în spatele stâncii. Foc uşor dinspre laterale, răspunse el prin radio.

Ca medic, Riley acorda toată grija sa echipei şi soldaților noştri afgani. Nu te duceai la Riley pentru o durere de stomac, asta dacă nu doreai să fii făcut fetiță sau chiar mai rău. Dar

dacă zăceai într-o baltă de sânge, Riley era prima persoană care ți-ai fi dorit să ajungă târâş la tine.

Personalitatea lui Riley era, să spunem, multidimensională. Ca şi Bill, era din Texas, din orăşelul Tolar, unde numărul de vite îl depăşea cu mult pe cel al oamenilor, iar clasa în care absolvise liceul avea 32 de tineri. Se bucurase de libertatea nesfârşită a câmpiilor încă din adolescență, dar şi de o educație spartană care îl ținuse ocupat cu creşterea animalelor şi prinderea bovinelor cu lasoul. Avea cam 1,77 m, dar era lat cât doi bărbați şi avea cele mai puternice şi mai mari mâini din echipă, evident ca urmare a adolescenței sale în care trebuia să facă față cailor şi altor oameni. Se simțea cel mai bine în cizme de cowboy, tricou şi blugi şi ar fi mers bucuros şi în patrulare îmbrăcat astfel, dacă i-aş fi permis. Mi-l imaginam într-un impermeabil lung, legând un cal uriaş şi intrând alene într-un bar, cu pintenii zornăind şi cu un pistol în mână. Riley era un spirit liber şi la fel de sălbatic precum caii de care avea grijă şi precum statul din care venea. Eram dispus să-i suport evadările în secolul trecut dintr-un singur motiv: loialitatea. Să-l ai pe Riley în echipă era ca şi cum ai fi avut mereu un frate prin preajmă. Avea la îndemână un răspuns inteligent la orice întrebare şi era întotdeauna gata să se bată pentru opiniile lui. Dacă aveam un mare conflict în echipă, cei din afară nu trebuiau să se amestece în vreun fel cât era Riley prin preajmă.

Munca grea de la fermă îl educase şi-l maturizase. Iar acest lucru era un mare avantaj pentru echipa mea în ceea ce aveam de făcut. Puteam să mă rog la nesfârşit de afgani şi să-i iau cu binişorul, fără să obțin niciun rezultat. Dacă politețea mea trecea drept slăbiciune, atunci îl trimiteam pe Riley. Şi orice tehnică ar fi aplicat, o făcea fără nicio ezitare, de obicei determinându-l pe afganul numai un zâmbet să vină la mine cu pălăria în mână, gata să facă ce-i cerusem. În curând s-a dus vorba şi nu trebuia să spun decât o dată ce aveam de spus. Treaba asta şi Forțele Speciale, în general, i se

potriveau perfect lui Riley. Pe cât era de metodic în clinică, pe atât era de temut ca trăgător, animat de o furie naturală. Îşi arăta fără nicio rezervă emoţiile şi prefera să se afle în faţă, gata să spargă uşa şi să-i lase laţi pe inamici. Dacă doreai să ocupi o poziţie, îl puneai în frunte pe Riley. Doar că era prea valoros pentru a fi sacrificat. Treaba lui era să-i ţină în viaţă pe toţi ceilalţi.

Ca medic cu experienţă, Riley nu-şi uita niciodată responsabilităţile absolut critice. Sarcina lui nu era doar să acorde asistenţă medicală afganilor şi să instruiască medicii pentru ANA, ci cel mai important era să-i ţină în viaţă pe membrii echipei până când aceştia puteau fi evacuaţi din câmpul de luptă. Toate acestea reprezentau o sarcină grea, dar Riley avea experinţă. Capacitatea lui de a practica medicina în cele mai grele circumstanţe era un exemplu pentru ceilalţi. Odată, primise veste că unul dintre soldaţii noştri din ANA fusese rănit într-un schimb de focuri. Tânărul de 19 ani sosise în cămăruţa de triaj cu o imensă rană în piept. Medicul şi asistenta ISAF renunţaseră deja pentru că nu puteau introduce un tub cu ajutorul căruia să-i facă plămânii să respire. Când sosi Riley, îşi aruncă rucsacul de intervenţie şi se puse pe treabă. Îl intubă pe pacient, îl stabiliză şi-l făcu să respire singur în doar câteva minute. Şi acesta este doar unul dintre numeroasele cazuri în care Riley şi-a arătat capacitatea reală.

Riley continuă să tragă înspre stâncile din jur şi în pereţii sinuoşi ai malului pentru a înăbuşi replicile inamicilor. Luptătorii talibani de pe partea opusă a râului începură la rândul lor să tragă, dându-şi seama că ambuscada eşuase; în replică, toate mitralierele şi lansatoarele de grenade de pe transportoare deschiseră focul. Pentru a doua oară în acea zi, îl auzii pe Jared strigând prin radio: „trupe în contact!”.

Celelalte vehicule traversaseră noroiul. Transportorul lui Jared se opri exact cât să apuce să sară în el, iar din acel moment toţi americanii, cu excepţia echipei mele şi a

vehiculului înțepenit în noroi, trecuseră de cealaltă parte. Focul talibanilor se domoli.

Dincolo de râu, două transportoare dădură cu spatele până la marginea mlaştinii, apoi aruncară nişte funii către cel înnămolit şi îl scoaseră cu uşurință de acolo. Jared alergă către Shinsha şi-i spuse să îşi scoată toate echipamentele de pe Rangerul înțepenit. Focul devenise sporadic când soldații ANA formară un şir şi transportară, din mână în mână, echipamentele şi muniția către un alt transportor. În cele din urmă, când toți au ajuns în siguranță pe cealaltă parte a cursului de apă, Jared ne-a ordonat să traversăm şi noi. Brian rânji când masivele cauciucuri Goodyear împroşcară cu noroi în toate direcțiile. Am trecut cu zgomot pe lângă toți ceilalți şi am ajuns din nou în frunte.

Nu a avut loc nicio ambuscadă importantă. Odată ce am trecut de zona de risc, luptătorii talibani au încetat să mai tragă, şi mitralierele noastre la fel. Nu mai erau ținte. Pe deasupra noastră, avioanele de la Forțele Aeriene ne acopereau. Jared ceru intervenția aeriană pentru Rangerul pe care-l lăsaserăm în urma noastră, ca nu cumva inamicul să-l scoată de acolo şi să-l folosească. Nu ne puteam permite să lăsăm pe mâna luptătorilor talibani un vehicul oficial al armatei afgane, pentru că ar fi făcut cu el paradă şi propagandă. Când cerul de un gri-albăstrui se întunecă, am văzut fulgerul unei bombe de precizie lovind vehiculul. Dacă cineva ar fi încercat să-l jefuiască, era acum mort.

Rămăseserăm fără un transportor, dar avansaserăm destul de mult după momentul cu traversarea nămolului. Mulțumiți de realizările zilei, am improvizat o mică bază pe o culme din Deşertul Roşu.

Capitolul 8

DE-A ŞOARECELE ŞI PISICA

În război, numai lucrurile simple au succes.
– MAREŞALUL PAUL VON HINDENBURG

Îmi făcea plăcere să simt apa caldă cu care mă spălam pe față. Se prelingea pe gât, udându-mi tricoul deja îmbibat de transpirație. Soarele aprins ne copsese în timpul zilei, dar odată ce coborî în spatele munților, căldura lăsă loc unei brize răcoroase acolo, la marginea deşertului. Am luat o înghițitură din apa caldă, de care m-aş fi bucurat mai mult sub un duş decât dintr-o sticlă, mi-am clătit gura apoi am scuipat ca să elimin din praful şi murdăria pe care le simțeam.

Merseserăm vreo 90 km, primiserăm, pe calea aerului, un transportor şi trecuserăm printr-un uşor schimb de focuri, fără niciun rănit. Trei zile foarte aglomerate. Şi pe deasupra, talibanii trebuie că se întrebau ce naiba făceam tocmai acolo.

— Nu este rău, i-am spus lui Dave.

— Da, nicio problemă, domnule, spuse el sec. Acum nu mai trebuie decât să străbatem vreo 200 km pe cel mai al naibii teren de pe planetă, să ne furişăm în sanctuarul inamicului, să stabilim pozițiile de blocare şi să aşteptăm ca ISAF să împingă toată hoarda mongolă înspre micuța noastră subunitate.

— Cum de-ai devenit aşa de cinic?

Dave ridică o sprânceană şi mă privi de sus, după ce termină de curățat mitraliera.

— Lucrez pentru dumneavoastră de doi ani, căpitane.

În acel moment mi-am dorit să pot rămâne în această slujbă tot restul carierei mele.

Jared se apropie şi ne spuse că ar trebui să ne odihnim un pic. La răsăritul soarelui va trebui să fim departe. M-am dus

să-i anunț pe Hodge şi Echipa 26.

Hodge întrebă:

— Deci, Rusty, cum l-ai ratat azi pe talibanul ăla?

— Cred că nu mi-am luat Geritolul [16], am spus eu.

El râse.

— Dar tu? i-am întors-o. Sunt surprins că la vârsta ta, la care vezi bine la distanță, nu te-ai gândit că poți lovi o țintă în mişcare la peste 300 m.

— Da, dar nu eu am ratat azi. Tu ai făcut-o.

Hodge avea dreptate. Am tras din reflex, în loc să iau în vizor linia de atac şi să urmăresc ținta. Oricum, n-o să se mai întâmple asta.

Bill stabilea schimburile de pază, în timp ce eu mă îndreptam spre afgani. Lupta mă agitase. Nu mă puteam odihni. În plus, ştiam că cei din ANA făceau ceai ori de câte ori opream. Când am ajuns la transportorul lui Shinsha, flacăra albastră de propan licărea sub fundul negru al ceainicului de alamă iar apa se auzea cum fierbe.

Shinsha era în toane bune. Oamenii lui, care păreau să fie la fel de agitați ca şi mine, aveau de lucru pe lângă transportoare, făceau ceai, fumau şi lăsau mizerie. De îndată ce m-am aşezat, afganii au început să facă haz de felul în care vorbeam în paştu, cu accentul meu vestic din Carolina de Nord. Puteam spune câteva cuvinte şi câteva fraze şi înțelegeam îndeajuns de mult încât să-mi pot da seama ce se spunea, dacă trebuia, dar aveam nevoie de interpret pentru o discuție serioasă. Dar ceaiul era fierbinte şi dulce şi am petrecut o oră cu ei, apoi m-am întors la transportorul meu ca să-mi fac rondul şi să-l eliberez pe Smitty.

M-am urcat în turela transportorului, am ridicat periscopul şi am aruncat o privire de jur împrejur. Nimic. Nici măcar vreun măgar rătăcit sau vreo turmă de cămile. Sub lumina care se stingea încet, suprafața netedă a deşertului se înfățişa sub privirile mele. După o zi atât de lungă, mă bucuram de câteva ore de linişte. Puteam, în sfârşit, să-mi

adun gândurile care în scurtă vreme mă duseră la familia mea. Am făcut un calcul şi mi-am dat seama că era încă după-amiază în State. Mi-i imaginam în bucătărie şi mă întrebam ce mâncau la prânz.

După miezul nopții am început să trezesc oamenii. Era posibil ca talibanii să vină să ne caute. Dacă porneam noaptea, aveam spor la drum, iar briza dimineții ne ştergea urmele, suflând nisip pe deasupra. Deoarece afganii nu aveau ochelari pentru vedere nocturnă, soldații de la Forțele Speciale au urcat la volanele maşinilor afgane. Am pornit spre inima deşertului. Am lăsat în urmă terenul accidentat şi albiile râurilor care ne-au dat dureri de şale timp de câteva zile. Am verificat harta şi busola. Ne deplasam cu precizie, în ciuda echipamentelor uzate şi depăşite.

Pe cât de plăcut era să mă aflu din nou în *Ole Girl*, pe atât de vechi era conform standardelor militare. Afganistanul este crimă pentru transportoare. Axuri sparte, cauciucuri explodate şi furtunuri perforate sunt la ordinea zilei pe un teren plin cu roci. *Ole Girl* era un transportor din prima generație. A fost pusă în funcțiune în 2003, iar în ultimii trei ani n-a încetat să sară peste şanțurile şi pe drumurile pline de praf din Afganistan. N-avea nicio bucată din blindajul avansat şi din echipamentele electronice care erau atât de obişnuite la noile transportoare, dar acelea erau trimise toate către Irak.

Majoritatea unităților de luptă convenționale aveau cele mai recente modele de Humvee cu un sistem de urmărire la bord denumit *Force XXI Battle Command, Brigade and Below* sau FBCB2. Sistemul permitea comandanților să comunice, să dirijeze şi să vadă toate celelalte unități de pe câmpul de luptă, printr-o legătură prin satelit. Denumit *Urmăritorul* arăta pozițiile unităților şi transportoarelor aliate pe o hartă digitală. Operatorul putea da click pe iconițe şi afla nu doar localizarea lor, ci şi tipul unității respective.

Brian, Ron şi cu mine am făcut-o pe detectivii pe laptopul meu, cu un GPS şi nişte deşeuri de metal. Brian şi Ron au

reuşit cumva să lege GPS-ul la sistemul de cartografiere al computerului şi am pus o antenă în spate, astfel încât să putem detecta poziția în care ne aflam. Am folosit o grămadă de bucăți vechi de aluminiu de la o aeronavă şi câțiva metri de bandă adezivă Velcro. Arăta aşa cum vă puteți închipui, dar funcționa. Asta era diferența dintre Forțele Speciale şi celelalte unități: puteam improviza. Dar după şase ani, n-ar fi trebuit să fim nevoiți să facem asta.

Undeva, la distanță, am văzut lumini. Licăreau la orizont, dincolo de pustiul imens. M-am uitat mai bine prin lunetă. După numărul lor, arătau ca nişte transportoare sau maşini, dar nu puteam spune câte sunt. L-am apelat pe Jared şi am recomandat să înființăm un punct de control şi să vedem despre cine era vorba.

Jared a fost de acord. Hodge, care ascultase prin radio, a venit pe flancul nostru drept, pregătit să ne acopere. Am transmis prin radio către toate vehiculele ordinul de a ataşa la spatele transportoarelor becurile cu infraroşii, nişte tubulețe strălucitoare care nu puteau fi văzute decât dacă voiam noi. Luminițele astea ne vor ajuta să ştim care-i prieten şi care-i duşman, în cazul în care începea vreun schimb de focuri.

Când ne-am oprit, Bill sări din maşină şi făcu o linie în fața celor care veneau, unde postă două vehicule ANA. Apoi îşi mută transportorul în dreapta, formând o barieră şi orientând farurile înspre vehiculele ANA. Luând modelul de la Bill, Brian poziționă transportorul nostru pe stânga. Datorită lui Bill, punctul de control a fost înființat foarte rapid. L-am apelat pe Jared şi i-am spus că echipa mea era pregătită. Hodge anunță şi el că toată lumea era pe poziție. Apoi ne-am aprins cu toții becurile cu infraroşii pentru a fi siguri că toată lumea ştia unde se aflau ceilalți.

Planul era simplu. Hodge ne acoperea. Jared, Shinsha şi ceilalți aşteptau în apropiere, gata să intervină dacă lucrurile o luau razna. Mă simțeam ca un păianjen care aştepta ca prada, bâjbâind prin întuneric, să pice în capcană. Luminile

farurilor se apropiau lent, din ce în ce mai mult. La un moment dat, s-au oprit. Lumina şi sunetul puteau fi percepute la distanțe extrem de mari, în deşert, şi m-am temut că am fost reperați. Dar în scurtă vreme, farurile au început din nou să se îndrepte către noi.

Se auzea deja huruitul motoarelor. Prea tare ca să fie transportoare. Nici nu erau transportoare. L-am apelat pe Bill. Şi el gândea la fel. Hodge nu putea vedea vehiculele, ci numai patru perechi de lumini. Dar era de acord cu Bill că vehiculele sunau ca nişte tancuri sau ca transportoare blindate cu personal.

I-am cerut lui Jared, prin radio, să ia legătura cu centrul de operațiuni tactice şi să verifice dacă ISAF avea unități prin zonă.

— Nu ştiu ce sunt astea, i-am spus eu, dar avem mâinile pline.

L-am auzit apoi pe Jared vorbind la TOC, în timp ce reveneam către Bill:

— Bill, pregăteşte armele antitanc şi fii pe fază!

Era deja pregătit. Ordonase trăgătorilor să treacă pe API, gloanțe cu efect antiblindaj. Interpreții merseră la transportoarele afgane şi transmiseră acelaşi ordin. Bill le spusese, de asemenea, afganilor să dea cu grenade în ultimele două vehicule din convoi, după ce trăgătorii americani deschideau focul. Şi în cele din urmă, le ceru celor de pe transportoarele din spate „să-i scarpine pe spate pe inamici” sau să le pulverizeze turelele când echipele erau expuse.

Luminile se aflau la 500 m distanță, iar pământul începu să vibreze. Se simțea ca un cutremur de mică intensitate.

— Acoperă-mă, Bill, i-am strigat în timp ce săream din transportorul meu.

Am tras de banda adezivă Velcro care ținea un lansator de rachete AT4 şi am înşfăcat arma.

L-am setat pentru o distanță de 150 m. Pe măsură ce luminile se apropiau, am observat că grupul era organizat într-o formație militară eşalonată, la distanțe egale între ei.

Luptătorii talibani nu operau în acest fel. Cine naiba venea spre noi? Pakistanezi rătăciți? Al-Qaida? Mullah Omar şi bodyguarzii lui? Oricine ar fi fost, aveau să aibă un şoc.

— Eşti gata? l-am întrebat prin radio pe Hodge.

— Întotdeauna, spuse el.

Convoiul ocoli uşor, pe dreapta, o dună de nisip, apoi se îndreptă direct înspre noi. Am strâns cu putere AT4-ul în mâini, aşteptând să îl ridic pe umăr.

— Dumnezeule, căpitane! Uită-te la ora zece. Acum! spuse Brian.

M-am uitat într-acolo şi am simțit cum spatele îmi este inundat de o transpirație rece. În lumina verde a beculețelor cu infraroşii, am văzut 30 sau 40 de bărbați care se aflau deja la vreo câteva sute de metri, îndreptându-se fix către noi, purtând rucsacuri.

Ce se petrecea aici? Peste ce am dat?

— Dave, continuă să priveşti înainte. Bill, te ocupi de ambuscadă! Am putea avea o descindere din stânga, am anunțat prin radio.

Am pus uşor, jos, pe podeaua transportorului, AT4-ul, am preluat mitraliera M240 şi am rotit brațul pivotant al acesteia. Apăsând cu umărul în patul armei, m-am aplecat peste mitralieră şi am centrat vizorul din față pe grupul din dreapta aflat încă la distanță.

— Începi din dreapta, iar eu din stânga şi ne îndreptăm spre centru, spuse Brian.

Zgomotul motoarelor se rostogolea spre noi în valuri, pe măsură ce vehiculele se apropiau din ce în ce mai mult. Degetul îmi atinse uşor trăgaciul, gata să dau drumul primei şarje. Am tras încet piedica şi mi-am sprijinit obrazul de mâna stângă, strângând țeava în aşteptarea reculului.

— AŞTEAPTĂ, aşteaptă, aşteaptă, spuse Brian.

Pe măsură ce grupul se apropia de noi, am putut vedea, în sfârşit, că erau cămile şi oamenii care le conduceau şi care mergeau pur şi simplu pe lângă ele. Am tras la loc piedica M240 şi am smuls AT4-ul tocmai când farurile se apropiară.

— Căpitane, avem patru vehicule foarte mari, fără blindaje, ce facem? spuse Bill.

Soldații ANA le-au ieşit înainte, au aprins lanternele şi au oprit vehiculele masive. Câteva motociclete care însoțeau convoiul se răspândiră în toate direcțiile. Iscoade. Dacă şoferii aveau să se ia la ceartă cu soldații ANA, vom incendia toate cele patru vehicule cu mitralierele. Câțiva soldați afgani încercuiră cu grijă maşinile din toate părțile, împiedicând pe oricine să iasă. Şeful echipei ANA se apropie cu prudență de uşa laterală a primului camion. L-am auzit cerându-i şoferului să oprească vehiculul. Se pare că răspunsul acestuia nu a fost pe placul şefului de echipă. Aşa că urcă în cabină şi deodată şoferul zbură afară cu capul înainte. Unul dintre vehiculele din spate începu să dea înapoi. Un soldat afgan sări pe platformă şi înfipse țeava AK-ului în pieptul şoferului.

Vehiculele erau nişte cisterne militare uriaşe. Erau acoperite cu tot felul de ornamente ca să arate ca nişte camioane afgane tradiționale de transport, dar ştiam exact de unde vin. L-am apelat prin radio pe Jared.

— Domnule, avem patru maşini grele. Cisterne camuflate să arate ca nişte camioane de transport. Sunt vehicule militare de tip iranian care se îndreaptă spre Pakistan, am spus observând scrisul farsi [17] de pe vehicule.

Mesajul era scurt şi la obiect. Centrul de operațiuni tactice monitoriza frecvențele noastre şi sunt sigur că ultimul mesaj pusese în funcțiune toate telefoanele de la cartierele generale ale tuturor centrelor de operațiuni militare din Afganistan.

Soldații ANA scoseseră şoferii şi pasagerii din cabine. Niciunul nu purta uniformă, dar maşinile erau, fără nicio urmă de îndoială, vehicule militare, iar bărbații ăştia puteau foarte bine să fie soldați. Membrii ANA separară şoferii şi începură să-i interogheze, aşa cum stăteau ghemuiți în nisip. Erau cu toții blocați în aceeaşi poveste: susțineau că au furat combustibil din Iran şi că urmau să-l vândă în Pakistan.

Traversând Deşertul Roşu, evitau să plătească taxele din Afganistan. Problema era însă că nu existau astfel de taxe în Afganistan.

— Căpitane, mi-am dat seama de ceva, spuse Bill prin radio. Orice ar fi transportat băieții ăştia, au scăpat de marfă, iar acum se întorceau.

Cisterne fără niciun pic de combustibil, în mod clar militare, cu şoferi care păreau să fie soldați. Nu prea se potrivea, dar aveam nevoie de ceva mai mult decât de instinct ca să merg mai departe.

Unul dintre şefii de echipă ai ANA veni să mă întrebe dacă puteau da foc vehiculelor şi apoi să-i lase pe şoferi în deşert. Nu vor supraviețui prea mult aici, la o distanță atât de mare de cea mai apropiată localitate. Problema uciderii prizonierilor a fost una dintre cele discutate în timpul Robin Sage, cel mai important exercițiu de instruire din cadrul Forțelor Speciale, desfăşurat în pădurile din centrul Carolinei de Nord, deoarece era una dintre dilemele cu care ne confruntam mereu în Afganistan. A fost unul dintre cele mai bune exerciții de instruire din armată. Mulțumită acestui curs, aveam un răspuns sigur la această întrebare.

— Nu putem pur şi simplu să ucidem inamici neînarmați, i-am spus eu. Dacă am face asta, nu ne-am deosebi prin nimic de oamenii cu care încercăm să ne luptăm.

Nu era tocmai răspunsul pe care-l aştepta de la mine, dar a fost de acord pentru că eu eram comandantul. În mintea lui, războiul era un cerc vicios şi totul se reducea la supraviețuire. Dacă inamicul supraviețuia, putea să-ți vină de hac în ziua următoare. Înainte să continui, l-am auzit pe Jared prin radio.

— 31, aici este 30.

I-am ignorat primul apel, dar a repetat. Jared nu m-ar fi deranjat dacă n-ar fi fost important.

— 30, aici este 31. Ce s-a întâmplat?

— Stai calm, spuse Jared, apoi îmi transmise mesajul în trei cuvinte.

Eram urmăriți de la înălțime de o dronă Predator fără pilot. Cineva din Kandahar îi dăduse pontul lui Jared. Dar de ce ar aduce cineva în zonă un astfel de instrument, fără să ne spună? Eram spionați de cineva şi oricine ar fi fost, nu voiau ca noi să ştim că se află acolo.

L-am sunat pe Bill.

— Acoperă-mă.

— Aşteaptă, spuse el.

Un minut mai târziu veni şi-mi strecură în mână un card de identificare din armata pakistaneză. Unul dintre şoferi îl ascunsese sub bordul maşinii sale. L-am întors pe toate fețele, în lumina roşie a lanternei mele. Era valabil. Încă dinainte de război, conducerea pakistaneză a serviciilor secrete avusese legături puternice cu talibanii. Le oferea regulat adăpost şi îi ajuta să traverseze granița. Era o armă fumegândă.

L-am chemat pe Jared şi l-am întrebat ce voia să facem cu bărbatul. Puteam risca să pierdem o zi din program ca să-i ținem prizonieri pe oamenii ăştia, în încercarea de a încetini procesul de distribuire a ajutoarelor peste graniță?

Am decis să păstrăm cardul de identitate şi să le facem fotografii şoferilor, pasagerilor şi cisternelor. Soldații afgani s-au străduit, fără succes, să găsească accesul la rezervoarele de combustibil goale. Am fost nevoiți să-i lăsăm să plece, cu cozile între picioare, speram noi.

Mai târziu s-a dovedit că nu furau combustibil, ci muniție. Odată descoperită această linie de aprovizionare regulată, talibanii ar fi fost complet izolați.

Capitolul 9

NISIPURILE ROŞII

Fie găsim o cale, fie construim una.

– HANNIBAL

Muntele arăta ca un dinte maro, stricat şi zimțat care se ivea din nisip. Cu cât ne apropiam, cu atât mai uşor îi auzeam pe talibani discutând prin radio. Un comandant care urmărea cum se apropie norul de praf stârnit de noi, începu să descrie în detaliu convoiul nostru şi în cele din urmă ordonă luptătorilor să se ascundă.

Jared trimise echipa lui David în partea de sud a muntelui, iar eu cu echipa mea am pornit spre nord. Planul era să facem o recunoaştere în zonă şi să ne întâlnim de cealaltă parte. De-a lungul drumului, ne-am uitat după luptători şi am căutat posibile ascunzători, poziții de tragere sau zone pe care talibanii le puteau folosi ca puncte de observație. Dar nu plănuiserăm să ne apropiem atât de mult, încât să sfârşim într-o luptă.

O potecă prin nisip ducea spre munte şi trecea pe lângă vreo 12 barăci. Shinsha trimise o echipă ANA în una dintre barăci. Noi îi acopeream din transportoare, în timp ce ei se mişcară repede într-acolo. Se puteau vedea urme recente – vase cu apă, camioane, haine şi chiar câini. Din barăci lipsea un singur lucru: oamenii. Niciun copil nu apăru după dulciuri. Erau lipsite de viață şi stranii.

După câteva minute, primul soldat afgan ieşi afară. Ridică din umeri cu un aer nedumerit. Şeful de echipă veni la transportorul meu şi descrise ce era înăuntru. Baraca părea locuită, spuse el, cu covoraşe de dormit pe jos, căni şi vase murdare, dar nu era nimeni. Shinsha ordonă oamenilor săi să intre în altă baracă. Aceeaşi poveste.

Nu doream să pierdem mai mult timp aşa că am dat semnalul de îmbarcare şi am pornit spre nord. Când am trecut de barăci, talibanii au început să transmită din nou. Punctul de control taliban nr.17 ne pierduse din vedere, dar intraserăm în raza punctului 18. Ne-am continuat drumul pe

potecă, printr-o curbă lină la dreapta care se termina într-un mal de nisip. Părea că deşertul se opreşte direct în munte, nisipul strângându-se la baza acestuia. Transportoarele trăgeau din greu în timp ce urcam dâmbul şi marginea stâncoasă a muntelui. Am urcat încet, ca o navă pe un imens ocean, iar în cele din urmă am ajuns pe vârful dâmbului de nisip, unde parcă eram în echilibru, jumătate pe o parte a dâmbului şi jumătate în jos, pe cealaltă parte.

De îndată ce ultimul transportor ajunse pe culme, conversația talibană deveni febrilă.

— *Allah akbar! Allah akbar!*[18] se auzea vibrând din difuzorul radioului. Victor, interpretul meu, îmi spuse că talibanii pregăteau o ambuscadă la capătul drumului abrupt şi stâncos. Am oprit convoiul. Era momentul să recalculăm riscul. Nu aveam de gând să fim prinşi într-un schimb de focuri. Stâncile din jur erau atât de abrupte, încât nu puteam ținti prea bine şi nu ne permiteam să mergem în şir indian ca rațele, o pradă facilă pentru o ambuscadă bine organizată. Ne-am întors şi am trecut din nou peste malul de nisip. Mergeam acum spre sud, când am observat câteva suprafețe stâncoase mari, plate, pe care se vedeau urme de gloanțe.

— Stai puțin, Brian. Bill, vezi asta? am întrebat prin radio.

— Sigur că da, la vreo 100 m de sol, spuse el.

— Corect. Acum uită-te de jur împrejur.

Terenul era presărat cu cartuşe din alamă şi cu recipiente din plastic de la aruncătoarele de grenade. L-am apelat pe Jared.

— Domnule, nu ştiu ce ați găsit voi acolo, dar noi tocmai ce am descoperit un teren de antrenament taliban. N-am putut continua din cauza unor comunicări importante şi pentru că terenul era prea restrictiv. Barăcile pe care le-am văzut pe drum erau din tabără, iar acum am găsit poligonul de tragere.

Brian apăsă accelerația, iar eu coborâi cu zece unități coordonatele GPS. Răspunsul lui Jared veni câteva secunde

mai târziu şi n-a mai fost nevoie să fie repetat.

— Plecați acum de acolo.

Am pornit în trombă şi ne-am alăturat convoiului. Am oprit vehiculul lângă cel al lui Jared şi am sărit afară cu harta în mână. Am întins-o pe transportorul său şi i-am arătat locul unde se afla tabăra. El luă osul de câine – aşa îi spuneam căştii radio care avea această formă – şi raportă către Kandahar cele descoperite.

În patru zile descoperiserăm o tabără de instruire îndepărtată, avuseserăm un schimb de focuri la traversarea râului, găsiserăm o zonă de infiltrare folosită de soldații veniți de dincolo de graniță şi dăduserăm peste unul dintre traseele de alimentare dintre Iran şi Pakistan. L-am văzut pe locotenentul Ali ridicând o sprânceană, când i-am spus lui Jared despre tabără. Asta spunea multe. Nimeriserăm chiar în mijlocul principalei rute talibane din Panjwayi.

Jared isprăvi comunicarea prin radio şi ne făcu semn să pornim. I-am urmărit pe toți cum se urcau în vehicule. Era foarte cald, motiv pentru care eram aproape prăbuşiți fizic. Ne iritaserăm toți pe umeri şi spate – udă de transpirație, pielea se freca de vesta antiglonț şi parcă lua foc. Porii erau îmbibați de sare, grăsime şi praf. Îmi trăgeam dintr-o parte în alta vesta antiglonț şi mă simțeam de parcă aveam cioburi de sticlă înfipte în piele. Am strâns din dinți şi mi-am pus vesta pe un umăr, apoi pe celălalt.

Mă prăbuşisem pe locul meu când mă uitai în spate şi îl văzui pe Victor care sărise din transportor, îşi întinsese covoraşul de rugăciune lângă roata din spate şi, cu ajutorul unei sticle cu apă, se spăla iute pe mâini.

— Haide, este timpul să plecăm, spuse Dave din turelă.

— Trebuie să mă rog. Puteți aştepta, spuse Victor, scoțându-şi vesta.

— Ne pregătim să plecăm, ceea ce înseamnă că plecăm acum. O să ai timp să te rogi când facem următoarea oprire, spuse Dave tăios, obosit să mai manifeste îngăduință față de noul angajat al echipei.

Victor nu comentă. Avea vreo 20 de ani şi era un băiat masiv pentru un afgan din tribul paştun, ținea cu perseverență o barbă abia răsărită care-l făcea să se simtă bărbat. Se îndepărtă de vehicul şi începu să-şi desfacă şireturile de la bocanci.

Interpreții anteriori fuseseră uciși în timpul rotației lui Shef. Victor şi ceilalți interpreți noi veniseră printr-o companie contractantă. Odată aprobați, au fost distribuiți echipelor, fără nicio ordine. Cei buni, cum au fost vechii noştri interpreți, deveneau parte a echipei. Cei mai puțin buni erau pasați de la o unitate la alta. Victor fusese trimis la noi încă de la sosire.

Până în acest punct, manifestase destul de puțin interes față de rugăciunea de cinci ori pe zi, aşa că era în mod evident un pretext. Voia o pauză. Mă temeam, de asemenea, că şi ceilalți interpreți îl vor vedea şi vor vrea la rândul lor o pauză. Dar Victor ştia că ne are la mână. Cum li s-ar fi părut soldaților afgani dacă l-am fi luat şi l-am fi aruncat în vehicul, în loc să-l lăsăm să se roage? I-am cerut lui Dave să se relaxeze şi am folosit oprirea neprevăzută pentru a face raportul.

În următoarele câteva minute, l-am urmărit pe Victor orientat cu fața spre altarul Ka'ba din Mecca şi alternându-şi pozițiile, fie drept ca un stâlp în spatele covorului de rugăciune, fie prosternându-se, în genunchi, cu fruntea, nasul şi palmele lipite de pământ, rugându-se lui Allah.

După vreo zece minute, termină. Îşi puse meticulos echipamentul, apoi strânse covoraşul de rugăciune. L-am urmărit îndreptându-se spre platforma vehiculului, de unde scoase o pungă cu rația alimentară. Raportul era una, dar acțiunile sale riscau acum să pună în pericol întreaga misiune. Aveam un program de respectat. Era momentul pentru o lecție, într-un conflict de felul acesta.

— Ce faci, omule? L-am întrebat afişând cel mai frumos zâmbet al meu.

— Voi mânca, spuse el.

— OK, nicio problemă, am spus străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Vrei nişte apă?

— Da, spuse el încurajat de neaşteptatul meu interes față de bunăstarea sa.

Am început să scormonesc prin spate după o sticlă de apă. Simțeam privirile lui Dave ațintite asupra mea.

— Hei, căpitane, trebuie să plecăm, spuse el cu dinții încleştați.

Victor deschise punga cu hrană şi începu să cotrobăiască prin pachet, plângându-se de conținutul acestuia.

— Asta nu este mâncare, căpitane, aş dori altceva, spuse el luând apa din mâna mea.

Am scos briceagul şi cu un zgomot metalic l-am deschis şi l-am înfipt apoi în fundul sticlei. Apa caldă, curată se scurse prin mâinile sale, pe nisipul deşertului. Victor se uită la mine, cu o expresie confuză.

— De ce ați făcut asta, căpitane? mă întrebă el.

— Este la cel puțin o săptămână de mers pe jos pornind de aici, am spus eu păstrându-mi vocea calmă. Dacă nu ai de gând să pleci chiar de pe acum fără niciun fel de hrană şi apă, ar trebui să urci în vehicul.

Şi ca să subliniez cele spuse, i-am aruncat pe jos punga cu rația de mâncare din mână. N-aveam să fiu luat la întrebări de nimeni din echipa mea. Toleranța mea pentru prostie era zero.

— Urcă acum până nu-mi pierd răbdarea, am urlat eu.

Trecusem prin destule într-o singură zi. Victor îşi şterse mâinile de cămaşă, îşi puse vesta şi urcă fără niciun cuvânt în spatele vehiculului. Învățase o lecție importantă. De atunci încolo, nu trebuia să-l rog decât o singură dată. A doua oară ar fi avut consecințe.

— Să mergem, am anunțat prin radio.

Motorul lui *Ole Girl* urla în timp ce urcam o dună de nisip de 9 m şi ceva, pentru a coborî apoi, pe cealaltă parte. Din vârful dunei, am văzut alte câteva sute care arătau ca nişte valuri ce năvăleau spre țărm. Transportoarele făceau față cu

uşurință, dar Hiluxurile soldaților ANA aveau probleme. După câțiva kilometri prin deşert, veni prin radio primul apel care anunța că un Hilux s-a împotmolit. Jared şi ceilalți săpau ca să scoată din nisip maşina. I-am strâns pe şoferii ANA şi le-am spus să scadă presiunea pneurilor pentru a înlesni tracțiunea. Le-am cerut, de asemenea, să treacă pe tracțiunea 4×4. Cu toții au dat din cap că au înțeles, dar când ne-am pus în mişcare a devenit evident că nu înțeleseseră nimic din dinamica de bază a acestui tip de şofat.

Unul dintre cele mai austere locuri din lume, Registanul era în cea mai mare parte un deşert nisipos, străbătut de creste şi mici dune izolate de nisip roşu, cât vedeai cu ochii. Crestele şi dunele de nisip, care ajungeau la înălțimi cuprinse între 15 m şi 30 m, alternau cu suprafețe plane acoperite de nisip, lipsite de orice urmă de vegetație şi cu zone sterpe de pietriş şi argilă. Arăta ca pe Marte.

Ne târam anevoie spre următorul popas. Parcă am fi condus într-o oră de vârf printr-un trafic infernal. Valurile de căldură făceau ca dunele să strălucească. Cât despre noi, eram leoarcă de sudoare. Căldura ne irita spatele şi umerii ne ardeau. Mă simțeam ca un biscuit care se cocea lent în cuptor.

Când primirăm prin radio următoarea înştiințare că un alt transportor s-a împotmolit, Dave urlă de furie şi înşfăcă mitraliera agitând-o cu violență. După câteva secunde, se opri, apoi coborî din turelă şi zâmbi calm.

— Sunt mult mai bine, spuse el cu un accent britanic destul de bun pentru un tip din Ohio.

Pe la asfințit, transportorul meu se împotmoli în timp ce urcam o dună mare. Roțile începură să se scufunde. Brian cuplă toate roțile şi apăsă uşor frânele, încercând să cupleze roțile laterale. Fără succes, însă. M-am dat jos din maşină, am ridicat din umeri şi am făcut o plecăciune. Soldații ANA se prăpădeau de râs. Iată că în cele din urmă, americanii aceştia mari şi răi şi-au împotmolit maşina, iar ei puteau lua o pauză în timp ce ne urmăreau săpând s-o scoatem. Era o

oportunitate. Îi presasem atât de tare şi atât de mult timp, încât m-am gândit că tot răul era acum spre bine. Era o modalitate de a vedea că suntem şi noi tot oameni.

În seara aceea am făcut ceai pentru soldații din ANA. Păstrasem nişte ceai negru tare din bazar pentru astfel de ocazii. Luai cu mine ceainicul şi nişte pahare, apoi mă îndreptai spre transportorul lui Shinsha. Am turnat ceai pentru el şi pentru câțiva dintre oamenii lui. L-au acceptat cu plăcere, dar pot spune că i-am şocat puțin. Comandanții afgani nu fac niciodată ceai pentru soldații lor. M-am gândit însă că datorită ceainicul ăsta, atunci când un transportor afgan se va mai împotmoli, nu va mai dura atât de mult. Stăteam aşezați pe covoraşele puse direct pe nisip şi urmăream soarele care apunea, în timp ce dădeam de la unul la altul bucăți de pâine nedospită, întărită. Am băut două ceşti de ceai, apoi am plecat la culcare.

Am desfăcut salteaua verde de dormit şi mi-am scos tricoul şi ghetele. Dormeam întotdeauna încălțat cu sandale Teva pentru că puteam lupta în ele şi atât ghetele, cât şi picioarele mi se puteau usca între timp. La şcoala de rangeri se punea mare accent pe îngrijirea picioarelor, aşa că am folosit o sticlă cu apă ca să mă spăl. Am luat o altă sticlă şi am încercat să curăț murdăria, sarea şi transpirația de pe tricou, după care l-am atârnat pe maşină, unde pe o astfel de căldură se usca în câteva minute. În sfârşit, mi-am pus capul pe perna gonflabilă. Mi-o cumpărase soția mea şi i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru ziua în care se căsătorise cu mine. Mi-am spus rugăciunile şi am ațipit.

În doar câteva secunde, sau cel puțin aşa mi s-a părut, am simțit că ceva mă atingea pe picior. Era timpul să plecăm. Am strâns aşternutul, mi-am pus tricoul deja uscat şi eram aproape gata de plecare, când Bill şi Smitty mă luară de o parte, cu nişte fețe serioase.

— Avem o mulțime de mâncare, dar rămânem fără apă, spuse Bill aruncând o privire pe lista de provizii din carnetul

său. Mai avem vreo trei-patru litri de apă, pe zi, de fiecare om.

— Căpitane, trebuie să facem alimentarea în 48 de ore. Dacă nu, o băgăm pe mânecă, spuse Smitty.

Ne-am dus la Jared şi i-am spus problema. Am studiat harta şi am trasat ruta prin Panjwayi şi în cele din urmă am convenit să ne îndreptăm spre o suprafață plană din deşert, unde un avion cargo ne putea aduce paletele cu apă. Jude înălță antena de satelit, astfel încât Jared să poată transmite solicitarea pentru aprovizionare.

Echipa lui Hodge preluă conducerea, iar a mea ajunse la coada convoiului. Când soarele începea să răsară la orizont, ajunseserăm într-o regiune relativ plană şi estimam că până la sfârşitul zilei vom fi parcurs mai bine de 80 km. Apoi am văzut la distanță dunele mari de nisip. Cea mai înaltă dună arăta ca un om ghemuit cu brațele întinse spre orizont.

— N-ai impresia că dunele acelea încearcă să ne țină pe loc? mă întrebă Brian.

— Cam aşa ceva, i-am răspuns tocmai când se auzi prin radio vocea lui Hodge.

— Talon 30, aici este Talon 26. Va trebui să găsim un drum pentru a ocoli aceste dune. Unele dintre ele sunt cam cât şase etaje.

Jared ordonă să ne oprim şi să studiem traseele.

Mi-am aruncat echipamentul pe scaunul din față şi am ieşit din vehicul să-mi dezmorțesc picioarele. Deodată se auzi pârâitul unui AK-47 care mă făcu să mă arunc în nisipul fierbinte.

— Intră în maşină, căpitane, strigă Dave, apoi se lăsă jos, în turelă, înşfăcând mitraliera de calibru .50 şi rotind-o rapid în direcția de unde venise zgomotul armei.

Am făcut cel mai bun salt, cu cea mai mare viteză posibilă. Câteva secunde mai târziu, am primit apelul prin radio. Aveam un soldat afgan rănit. Am apucat trusa de prim ajutor din spatele scaunului şoferului şi am țâşnit spre maşinile ANA din spatele nostru, unde un soldat afgan îşi proteja mâna cu stoicism. Am zărit câteva dâre de sânge de grosimea

unui creion prelingându-se pe maşină şi pe chipul şi uniforma soldatului şi am înțeles imediat ce se întâmplase. Îi avertizasem de nenumărate ori pe soldații din ANA să nu-şi mai pună mâinile peste țeava armelor lor AK-47. Arma are un singur element de siguranță, cam nesigur, şi la o simplă atingere de trăgaci, se putea declanşa.

Am apucat strâns încheietura afganului, în timp ce sângele îi şiroia pe braț şi pe mâna mea. În ciuda faptului că tocmai îşi transformase mâna dreaptă într-un hamburger, soldatul nu țipa şi nu se agita. Glonțul îi spulberase mâna între degetul arătător şi cel mijlociu, iar rana se întindea până în partea de sus a palmei, iar cele două degete atârnau agățate de firele albe ale tendoanelor. I-am strâns puternic încheietura şi am prins între degetul arătător şi celelalte degete arterele radială şi ulnară ca să reduc hemoragia.

Apăru Steve şi scotoci în echipamentul său după un bandaj compresiv. Am încercat să obțin ceva pozitiv din îngrozitorul accident şi cu ajutorul lui Victor, i-am adunat pe afgani în jurul lui Steve care a făcut o demonstrație despre cum se abordează şi se tratează o rană. Steve strânse laolaltă țesuturile sfâşiate şi aplică o rolă întreagă de bandaj Kerlix şi pansament pe zona de impact, în timp ce Victor traducea fiecare etapă. A urmat apoi administrarea intravenoasă de lichide. Când s-a încheiat „cursul”, i-am certat deschis pe soldații ANA pentru indisciplină şi pentru că ne-au făcut să pierdem un om valoros printr-o greşeală atât de stupidă.

M-am întors la transportor, m-am spălat pe mâini şi l-am chemat pe Jared. Afganul trebuia evacuat. Jared transmise mai departe, în timp ce echipa mea pregătea terenul de aterizare. Oricum aveam puțini soldați şi să pierdem unul într-un fel atât de inutil, mă enerva. Dacă operațiunea funcționa, aveam nevoie de toată lumea.

Steve şi Riley pregătiseră pacientul pentru evacuare, când am primit un apel prin radio FM.

— Talon 31, aici Mustang 11. Confirmați grila şi starea terenului de aterizare, spuse pilotul.

— Mustang 11, aici este Talon 31. Nicio modificare în grilă. Atenție la nisip, am răspuns eu.

— Talon 31, am primit mesajul. Intrăm, spuse pilotul.

Se vedea la orizont fuzelajul verde al elicopterului Black Hawk. Se vedea ca o pată mică, dar cu fiecare minut care trecea devenea tot mai mare. Cineva făcu un fum violet. La aterizare, palele elicopterului stârniră un nor masiv de nisip şi pietriş. Mi-am acoperit capul şi ochii. N-am idee cum puteau să vadă ceva în aceste condiții.

Elicopterul pentru evacuarea răniților rămase suficient de mult ca Dave şi Riley să-l îmbarce pe soldatul afgan, apoi se ridică de pe nisipul deşertului, stârnind alt nor imens de praf. Shinsha se apropie de mine şi mă bătu pe spate. Avea un zâmbet larg. Nu rosti niciun cuvânt, dar am înțeles mesajul. Avusesem grijă de soldatul lui. Se aştepta la asta din partea mea, iar eu n-aş face nimic care să-i înşele aşteptările.

Înainte să plece, i-am spus despre urgența de a face aprovizionarea pe calea aerului.

— Suntem la fundul rezervei de hrană şi apă, aşa că trebuie să tragem de provizii ca să ne ajungă, am spus eu. Nicio picătură de apă irosită. Nicio firimitură de hrană aruncată. Când se termină, va trebui să rezistăm.

Shinsha înțelese şi promise să vorbească cu oamenii săi.

În timp ce mă întorceam spre *Ole Girl*, am trecut pe la Chris, mecanicul bondoc care venise odată cu vehiculul de schimb pentru ANA. În ultimele câteva zile ne ținuse vehiculele în funcțiune cu manşoane din cauciuc. Reparase tuburile hidraulice tăind liniile secundare şi lipindu-le peste cele rupte. Radiatoarele a două transportoare Hilux ale ANA rămăseseră fără apă, aşa că le umpluse cu apă, urină şi orice alte lichide avea la îndemână. Ca să repare unul dintre vehiculele care avea un arc rupt şi un altul cu un stabilizator de direcție distrus, folosi 1 800 kg de centuri de siguranță cu clichet întrebuințate la securizarea încărcăturii şi potrivi piesele astfel încât maşinile să poată continua să funcționeze. Dacă puteam lupta cu ele, asta era o altă problemă.

— Căpitane, când se vor încinge din nou vehiculele, aceste curele se vor topi, spuse el. Atunci trebuie duse înapoi în garaj.

Jared decise să aşteptăm până dimineața ca să reluăm drumul. M-am gândit că era o decizie bună pentru că eram cu toții obosiți şi frustrați din cauza vehiculelor şi a afganilor. Pauza avea să ne ajute să ne calmăm.

*

La prima geană de lumină, am profitat de temperatura scăzută ca să pornim în ultima noastră etapă prin deşert. Durerea provocată de iritația de pe spate era sfâşietoare, aşa că am început să mă gândesc serios să renunț la echipament. Iritația se transforma în răni. Iar dacă rănile se infectau, aş fi avut nevoie de antibiotice şi aş fi fost obligat să dau iama prin şi aşa puținele noastre rezerve de medicamente de care ştiam că am fi putut avea nevoie în situații mult mai grave. Am prizat puțin tutun, am închis ochii, am respirat adânc şi mi-am pus vesta antiglonț. O durere ca un şoc electric îmi străbătu spatele şi umerii. Am încercat să-mi stăpânesc bătăile inimii şi am clipit ca să îndepărtez lacrimile din ochi. De îndată ce durerea încetă, am înghițit o jumătate de duzină de Tylenol, mi-am pus casca radio şi am dat semnalul de pornire.

Zile întregi am suferit din cauza muzicii techno a lui Dave care pur şi simplu îți spărgea urechile. Îşi conectase iPodul la două difuzoare Sony de pe turelă. Amenințarea inamică era redusă, iar muzica numai bună ca să spargă monotonia. Şi pentru că stătea toată ziua şi se prăjea în plin soare, l-am lăsat să o facă pe DJ-ul. Dar nu mai puteam suporta muzica asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dave, n-ai şi altceva pe iPodul ăla?

— Am trecut deja prin toate cele 5 000 de melodii. Ce vrei să asculți?

M-am întins în spate şi am scos o mică geantă Pelican din rucsacul meu. Am luat vechiul meu iPod alb, de 20 giga, pe care l-am avut cu mine în ultimele trei rotații şi care supraviețuise exploziei unei mine de teren şi câtorva schimburi de focuri. Era cadou de la un prieten de familie. Pe spate inscripționase: „Nu trebuie să-ți faci prieteni. Doar să-i recunoşti". Acest iPod devenise un fel de talisman norocos pentru mine.

Dave îl conectă la difuzoare.

— Ce vrei să asculți?

L-am rugat să intre în lista cu muzică country. Iar prima piesă nici că putea fi mai potrivită: primele acorduri ale trompetei din *East Bound and Down* al lui Jerry Reed răsunară în difuzoare.

Capitolul 10

AGENDA

Nu atinge nimic dacă nu este necesar. Ai grijă la fetele drăguțe din sălile de dans şi din parcuri, care pot fi spioane, dar şi la biciclete, revolvere, uniforme, arme, cai morți şi oameni care zac pe drum – nimic nu este acolo din întâmplare.

– MANUAL SOVIETIC PENTRU INFANTERIE, ELABORAT ÎN ANII 1930

Un bărbat din tribul Kuchi, cu vreo 20 de cămile în şir, apăru la orizont. Pe măsură ce se apropia, îi puteam vedea chipul crăpat de vânt, cu barba lungă şi neagră. Avea trupul subțire înfăşurat în mai multe rânduri de haine şi un cuțit impresionant, curbat la capăt, atârnat la cingătoare.

— Tipul ăsta arată ca un extraterestru din *Raiders of the Lost Ark*, am spus eu prin radio.

Smitty transmise, la rândul său, că prin binoclu putea vedea câteva pachete mari pe cămile, care păreau a fi muniție

sau aruncătoare [19]. Nu se vedea nicio armă în mâinile omului, dar ştiam că deşertul te poate induce în eroare. La naiba, tocmai văzusem o turmă de cămile pe care o lăsasem soldaților inamici.

Când bărbatul zări lungul şir de transportoare, se opri, scăpă din mâini pachetul şi le ridică deasupra capului.

— Deja îmi place de omul ăsta, spuse Bill prin radio.

Steve, Smitty şi interpretul lor, Jerry, merseră să discute cu bărbatul. El le spuse că turma era o parte din zestrea miresei sale. Steve şi Smitty îl percheziționară, apoi cerură să vadă încărcătura. Fără nicio ezitare, îşi scoase cuțitul şi tăie pachetele grele care atârnau pe cămile. Saci de pânză se prăbuşiră în nisip.

Smitty împunse cu arma în saci, în timp ce Steve urmărea totul cu arma pregătită. Sacii erau plini cu fragmente metalice, tuburi de aruncătoare şi tuburi-cartuş, despre care omul spunea că le adunase de pe terenul de antrenament pe care îl găsiserăm şi noi, lângă munte, cam la o săptămână de mers spre sud.

Povestea lui avea sens. Erau multe lucruri pe care le puteai aduna de pe terenul acela. Omul zâmbi când Smitty îi oferi trei sticle cu apă, bucuros să bea din rația noastră şi nu din apa lui. În timp ce bea, Smitty scoase o agendă şi începu să-i pună întrebări. Eu stăteam în picioare, la o parte, lângă transportorul meu.

— Ai mai văzut pe cineva pe aici? îl întrebă el, iar Jerry traducea.

— Câteva camionete Hilux.

— În ce direcție?

— Din sud spre Panjwayi, răspunse omul golind şi ultima sticlă.

Nimeni n-ar traversa de plăcere acest deşert. Am verificat poziția în care ne aflam cu busola şi GPS-ul. Eram aproape ieşiți din deşert. L-am urmărit pe omul kuchi încărcându-şi bagajele, în timp ce noi porneam spre Panjwayi. Înaintea

noastră, GPS-ul afişa linii convergente, indicând şi alte culmi pe care urma să le traversăm.

După câteva ore, am ajuns pe un deal unde am găsit un mic grup de corturi multicolore instalate pe un platou. Era viitorul tată-socru al omului pe care-l întâlnirăm. Trecând pe lângă el, bărbatul ne salută şi ne întrebă dacă i-am văzut cămilele. Nu părea prea interesat de starea viitorului său ginere.

— Un socru tipic, îi spusei lui Brian.

Platoul continua cu un nou şir de dealuri. Când în cele din urmă l-am depăşit pe ultimul dintre ele, înaintea noastră se deschise luxurianta Vale Panjwayi de un verde dens. L-am apelat pe Jared şi l-am anunțat că am ieşit din deşert şi ne aflam aproape de locul stabilit pentru aprovizionare. Jared îmi comunică, tot prin radio, că o altă maşină se împotmolise, aşa că Brian, Dave şi cu mine am oprit-o pe *Ole Girl*, ne-am dat jos echipamentele şi am dat noroc cu sticlele cu apă, de parcă am fi celebrat cu şampanie.

Înaintea noastră se întindea un vast ocean de vegetație de culoarea smaraldului. În vale se vedeau curgând, de-o parte şi de alta, râurile Dori şi Arghandab, o rețea încâlcită de sute de sate ticsite cu colibe din pământ, terenuri cu viță-de-vie, drumuri, poteci şi şanțuri de irigații. Pentru un moment, mi-am imaginat cum trebuie să se fi simțit călătorii din vechime când vedeau valea după săptămâni întregi de traversat deşertul, numai că sentimentul nu dură prea mult. Situația din teren era mult prea evidentă. Canadienii aveau nevoie de mai multe trupe – mult mai multe. Nu era vorba despre câteva sate răzlețe. Părea un oraş nedezvoltat.

— E bine că nu trebuie să facem noi curățenie pe aici, spuse Brian, ghicindu-mi gândurile.

Transportorul lui Jared trase lângă al meu, cu radiatorul fâsâind, iar ventilatorul pentru răcire clocotind la limita exploziei.

— Omule, acesta este cu siguranță o privelişte pentru ochi obosiți.

— Să sperăm doar că nu va trebui să luptăm aici, am răspuns eu.

Victor sări din vehicul şi scoase câteva sticle de apă şi covoraşul de rugăciune.

— Pentru ce-ți trebuie apa, Victor? l-am întrebat.

— Este timpul să-mi fac rugăciunea, spuse el.

Eram aproape la sfârşitul rezervelor, dar încă mai aveam câte ceva, rezervă pe care trebuia să o raționalizăm pentru o zi. Nu aveam altă soluție până la sosirea paletelor de hrană şi apă.

— Ai de ales: fie bei apa aia, fie te speli pe picioare cu ea, am spus eu. Nu-mi pasă ce faci, dar aceasta este toată apa pe care o ai la dispoziție. Alegerea îți aparține.

S-a gândit o secundă, apoi a pus două dintre sticle înapoi, în maşină. Dave privi de sus, din turelă, şi zâmbi:

— Poate că învață repede, căpitane.

— Vom vedea.

Jared a convocat toți comandanții şi am convenit să aşteptăm lăsarea întunericului ca să ne apropiem de zona de aprovizionare, astfel încât să nu o punem în vreun fel în pericol. Mi-am petrecut o parte din după-amiază îngrijindu-mi îmbrăcămintea. Aveam două perechi de şosete şi două tricouri. Pielea mi se jupuia din cauza iritației de la căldură. Am înmuiat în apă un tricou de purtat pe sub vesta antiglonț şi mi-am spălat gâtul şi picioarele. Ghetele mele civile aşteptau agățate şi acum îmi era de folos faptul că erau cu o mărime mai mari. Pe căldura aceea picioarele mi se umflaseră zdravăn. Ghetele militare de deşert au o bucată de piele care se leagă de jur împrejurul picioarelor – iar când acestea se umflă, intră în carne şi opresc circulația spre degete. Nu poți obliga un soldat să se chinuiască să poarte ghete şi echipament produse de un fabricant care face marfă de proastă calitate şi în masă. Nu merge şi nici n-a mers vreodată. De aceea, cei mai mulți soldați pentru operațiuni speciale poartă ghete civile în drumeții. Nu pentru că arată bine. Ci pentru că sunt potrivite.

Am crescut la infanterie şi încă îmi amintesc cuvintele înțelepte ale instructorului de rangeri:

— Ascultați, fetelor, sunt două lucruri de care trebuie să aveți grijă ca de ochii din cap sau n-o să rezistați mult pe câmpul de luptă: arma şi picioarele. În această ordine.

Mi-am pus şosete curate şi am încălțat ghetele. Erau strâmte, chiar fixe.

Echipa 26 s-a oferit voluntar să pornească înainte, spre vale, iar noi aveam să-i urmăm la lăsarea serii. Hodge porni convoiul îndepărtându-ne de granița deşertului şi luând-o prin albia râului. Temperatura scăzuse cu cel puțin 20 de grade şi în scurtă vreme eram uzi fleaşcă de apa pulverizată de cauciucuri şi de cea care inunda pragurile transportorului.

Convoiul parcursese cam 1,5 km de-a lungul pârâului, până am ajuns la punctul stabilit pentru primirea proviziilor şi programat pe hărțile noastre computerizate. Deocamdată, harta zonei reflecta realitatea din teren. Ne făcuserăm bine treaba; site-ul era perfect. O suprafață mare aleasă ca zonă de paraşutare era înconjurată de un şir de movile pe care puteam să ne aşezăm şi care ne ofereau o oarecare ascunzătoare pentru vehicule, dar şi o perspectivă asupra câtorva kilometri.

Bill a stabilit punctele de tragere pe care le schițasem pe o tablă, adăugând ulterior pozițiile afganilor pe care mi le-a arătat Shinsha. Schița era de fapt o diagramă de poziție şi prezenta zonele de concentrare a focului mitralierelor în eventualitatea izbucnirii unui schimb de focuri.

Odată securizată zona, am stabilit semnalele pentru piloți. O paraşutare pe timp de noapte poate fi chiar şi mai periculoasă decât un schimb de focuri. Odată ce paletele alunecară din cala aeronavei, singurul lucru care le controlează este greutatea, vântul, viteza de cădere şi forța de gravitație. O singură greşeală şi mii de kilograme de apă şi provizii ar putea să ni se prăbuşească drept în cap.

Soarele apusese deja şi pentru că mai erau câteva ore până la sosirea aeronavei, am decis că soldații ANA puteau

patrula în josul râului, în grupe de câte zece. Primii cinci vor face baie, iar ceilalți cinci vor securiza zona. Când primul grup isprăvea, schimbau. Aveam nevoie să ne spălăm, iar medicii – Steve, Riley şi Greg – discutau despre asta, consultând cardurile pe care le purtau cu ei în buzunarele uniformei şi verificând cantitatea şi tipurile de medicamente pe care le aveam cu noi. Râul era plin de microorganisme şi bacterii.

În cele din urmă, Greg confirmă ridicând degetul gros.

— Puteți face baie, dar trebuie să vă uscați hainele la soare ca să înlăturați orice urme de bacterii, spuse el.

Riley adăugă că am putea scufunda hainele în alcool, ca să omorâm eventualele insecte târâtoare scârboase, dacă va trebui să ne punem în mişcare înainte de răsărit. Am acceptat recomandările lor, iar Bill trimise băieții în josul râului, doi câte doi.

Alături, Jared primise veşti bune şi rele. Mă puse şi pe mine la curent cu ce se petrecea, Forțele Aeriene aveau să ne paraşuteze mai bine de nouă tone de apă, combustibil, piese de schimb, provizii, echipamente medicale şi muniție. Riley şi Steve comandaseră, de asemenea, cutii de şervețele dezinfectante, alcool medicinal şi pansamente pentru a curăța rănile şi pielea iritată de la căldură. Îl vedeam pe Jared zâmbind în lumina de la ecranul computerului său. Vestea proastă era că ISAF ar putea întârzia începerea misiunii. Nu a spus de ce. Nu se confirmase, iar noi eram oricum în grafic. Vom fi deja în poziție înainte ca ei să lanseze atacul.

Cu doar 30 de minute înainte de sosirea aeronavei, Jared, Hodge şi cu mine ne-am confirmat unul altuia calculele şi am mers să verificăm semnele şi semnalele de aterizare, o serie de becuri stroboscopice cu infraroşu dispuse într-o anumită formă, prestabilită. Bill verifică dacă echipa era gata şi dacă fiecare avea pregătiți sacii de urgență, nişte ranițe mici cu hrană, muniție şi alte elemente esențiale de echipament, în cazul în care una dintre palete se întâmpla să cadă peste vreun vehicul.

Vocea pilotului se auzi prin radio.

— Talon 30, Talon 30, aici Arhanghel 51.

Jared luă căştile. MC-130 ajunsese. Era o aeronavă proiectată să zboare în orice fel de condiții de vreme şi pentru operațiuni cu vizibilitate scăzută.

— Arhanghel 51, aici este Talon 30. Dă-i drumul.

— Talon, avem câteva lucruşoare pentru voi. Sunteți gata să le primiți?

— Afirmativ, Arhanghel.

Jared parcurse lista pe care o ținea în poală. Aeronava făcu un tur pe deasupra noastră pentru confirmarea zonei de paraşutare şi ca să repereze semnele de pe teren. Făcu două ture înainte de a lansa încărcătura. Aerul calm, rece se transformă într-o atmosferă tensionată, încărcată de electricitate. Brian era în picioare pe vehiculul meu, la marginea zonei de paraşutare, cu semnalul pregătit. Se auzea huruitul greoi al celor patru motoare cu turbocompresor şi am zărit uşa deschisă de la coada aeronavei.

— Talon 30, aici este Arhanghel. V-am reperat. Jumătate de sarcină, zece pachete la următoarea trecere. OK?

Stăteam în vârfurile degetelor. Pe măsură ce se apropiau pachetele, trebuia să confirmăm deschiderea paraşutelor. Dacă o paraşută nu se deschidea, o paletă de o tonă avea să se zdrobească de pământ. Câteva minute mai târziu, avionul făcu un cerc de vreo 24 km deasupra zonei de paraşutare. Echipajul confirmă cursul şi solicită să aprindem semnalele infraroşii.

— Talon 30, aici Arhanghel. Semne identificate. Îi dăm drumul în zece secunde.

— Execută, execută, execută.

Motoarele cu turbocompresor, care huruiau exact deasupra capetelor noastre, dispărură imediat. Se auzea clar pocnetul înăbuşit al paraşutelor care se deschideau. Brian opri semnalul. Am privit în sus: unu, două, trei, şase, opt şi zece. Zece paraşute erau deschise. I-am contactat prin radio pe Jared şi Hodge.

— Confirmăm zece paraşute, am spus.

Platformele masive paralelipipedice trosniră şi se clătinară în timp ce aterizau chiar în fața noastră şi am simțit în pământ izbitura greutății lor. Jared raportă că toate cele zece palete aterizaseră.

— Bill, vreau un raport de stare, i-am cerut prin radio.

— Toată lumea este bine aici, căpitane, inclusiv ANA.

Încă îmi țineam respirația. Treaba era abia la jumătate. MC-130 se apropia din nou. Fără niciun cuvânt, Brian aprinse din nou semnalele, când auzi motoarele.

— Talon 30, aici Arhanghel. Semnale identificate. Ultima lansare în zece secunde.

— Execută, execută, execută.

Şi din nou, huruitul motoarelor a fost urmat de pocnitura şi desfacerea paraşutelor. Una, două, patru, şapte, nouă… nouă.

— Am numărat numai nouă, am spus cu un nod în gât.

— La naiba, nu-l văd, spuse Dave.

— Nici eu, spuseră simultan Brian şi Bill.

Câteva secunde mai târziu, Jared reperă paleta de 700 kg. O paletă întârziată sau care s-a agățat de ceva şi apoi s-a eliberat spre a ateriza lin spre pământ. Am auzit toate paletele atingând pământul şi în sfârşit m-am relaxat. Jared apelă pasărea şi-i mulțumi pentru paraşutarea perfectă. Mai desfăşurasem zeci de astfel de misiuni de aprovizionare pe calea aerului în cariera mea, dar niciuna nu funcționase atât de bine. Aproape toate paletele aterizaseră în picioare şi chiar în fața noastră, pe porțiunea uscată a malului apei. Stăteam în picioare pe marginea malului şi priveam spre o paletă aflată la vreo 7 m, mai jos.

— Mulțumesc Doamne, am spus încet.

Ştiam că eram protejați şi îngrijiți.

— Amin, frate, spuse Bill.

Acum trebuia să ne mişcăm repede. Urma să desfacem fiecare paletă şi să distribuim proviziile. Ştiam ce comandaserăm, dar uneori nu se încarcă tot ce trebuie sau se

sfarmă ori rămân blocate în avion. Bill şi Jeff, sergentul Echipei 26, hotărâseră să descarce proviziile cele mai importante – muniția şi combustibilul, astfel încât să poată fi securizate în cazul în care intram în vreun schimb de focuri şi trebuia să părăsim zona. Ne mai rămăsese puțină muniție de bază, vreo două sute de gloanțe de fiecare, dar acum primiserăm o încărcătură dublă. Deoarece eram o unitate aşa de mică, trebuia să obținem repede superioritatea în luptă, ceea ce ducea la consumarea rapidă a circa o treime până la jumătate din rezerve. Suplimentarea era binevenită.

Apoi am început cu combustibilul. Am cărat 20 de canistre pentru combustibil până la butoaiele de 220 l de pe palete şi le-am umplut cu ajutorul unei pompe manuale. Ne-am amintit cu ocazia asta de selecția pentru Forțele Speciale, prima etapă în a deveni o Beretă Verde. În timpul unuia dintre exerciții, trebuia să cari canistre de combustibil prin pădurile de pin din centrul Carolinei de Nord. Este o treabă care-ți rupe spatele şi care, privită de la suprafață, părea menită să alunge slăbiciunea. Pe de o parte este şi asta, dar de fapt, sarcina te provoacă să munceşti laolaltă cu camarazii tăi, ca o echipă, în condiții dure.

Între timp, Chris, mecanicul, adunase la un loc piesele de schimb – ventile mari, arcuri, furtunuri, cabluri şi scule – şi începuse deja să repare vehiculele defecte. L-am găsit murdar de sus până jos de lichid hidraulic şi ulei, vârât sub caroseria transportorului cu numărul 3.

— Cam cât crezi că durează, Chris? l-am întrebat.

Scuipă şi-şi şterse gura, întinzând fluidul pe obraz.

— Cu toate vehiculele ambelor echipe, poate o zi, căpitane. Nu ştiu sigur, spuse el.

O veste proastă, dar Jared nu părea extrem de preocupat de durata reparațiilor când l-am informat, dat fiind că ISAF ar fi putut întârzia operațiunea. Avea nevoie, la rândul său, de o zi întreagă pentru a face o recunoaştere prin vale, trebuia să ne şi odihnim şi să aşteptăm o veste de la Echipa 36, echipa lui Bruce, care venea din Kandahar, pe o rută mai scurtă,

împreună cu unitatea de armament greu al ANA. Unitatea afgană avea vreo 20 de oameni cu mitraliere grele, arme cu recul şi aruncătoare de 82 mm care aveau o putere enormă.

După plecarea noastră, Bruce aşteptase în Kandahar să-i sosească a doua jumătate de echipă şi cei mai mulți dintre ei petrecuseră vreo 24 de ore la sol înainte de plecare. Îi luase vreo trei ore să ajungă la noi, la marginea Deşertului Roşu, lucru care cel puțin lui Hodge i se părea enervant, dacă se gândea la zilele în care ne rupseserăm oasele cu vehiculele împotmolite, iritația provocată de căldură şi dureri musculare de care sufeream cu toții.

După vreo patru ore de descărcat provizii, am ajuns în cele din urmă la apă pe care ne-am asigurat că o distribuiam în mod egal între maşinile americane şi afgane. Soldații ANA învățaseră despre conservarea apei după ce petrecuseră cea mai chinuitoare zi fără apă şi în timp ce transportam canistrele spre maşinile lor, speram ca măcar data viitoare să ne asculte. Vasele lor erau deja pline cu apă de râu. Dacă oricare dintre noi ar fi făcut lucrul acesta fără tablete de purificare, am fi ajuns la spital în 24 de ore.

Soarele nu răsărise încă atunci când am terminat de despachetat proviziile. Mi-am întins tricoul şi şosetele proaspăt spălate pe camion şi m-am prăbuşit în scaunul meu. M-am trezit după vreo trei ore, în timp ce mă coceam la soare. Tricoul şi şosetele păreau din carton moale. Cum creasta ne oferea ceva protecție, cei mai mulți dintre noi îşi scoseseră tricourile. Corpurile camarazilor mei erau pline cu tatuaje şi cicatrice. Cranii, semne tribale, numele fostelor iubiri erau întipărite pe bicepşi, spate, piepturi şi picioare, alături de cicatrice groteşti, semne din luptele anterioare.

Mă dureau şi spatele şi picioarele şi-mi simțeam tot corpul de parcă aş fi fost lovit de un camion. *Încep să devin prea bătrân pentru asta*, m-am gândit. În timp ce mă întindeam, am privit spre transportorul lui Jared. El şi cu Mike, un alt controlor de trafic aerian care călătorise cu Echipa 26, erau aplecați asupra unui aparat optic de urmărire, iar Jared nota

ceva pe un carnețel. M-a zărit în timp ce mă întindeam şi mi-a făcut semn să mă apropii şi să arunc o privire. Mi-am şters ochii cârpiți de somn cu *shemagh*, eşarfa tradițională a paştunilor. Se puteau vedea nişte clădiri cu pereți din pământ. O antenă înaltă străpungea acoperişul unei colibe din piața satului. Afară, doi bărbați cărau proviziile pentru un altul în vârstă, mai bine îmbrăcat. Ochii îmi alunecară înapoi spre micul grup de antene.

— Ei bine, ia te uită ce văd eu. De ce ar avea nevoie un mic magazin din mijlocul deşertului de un sistem de comunicații prin satelit? am întrebat.

Jared râse:

— Mă bucur că întrebi pentru că vreau să dai o fugă până acolo şi să afli.

Bill stătea în picioare de cealaltă parte a transportorului, rânjind ca o hienă. Îl convinsese pe Jared să ne trimită în misiune înainte de a sosi eu. Acum dorința i se împlinea.

În timp ce ne întorceam către transportor, Bill şi cu mine am pus iute la cale un plan.

— Hai să facem un simplu exercițiu de stabilire a contactului cu cele patru transportoare ale noastre. Odată intrați în sat, stabilim pozițiile de blocare, după care asigurăm şi ocupăm clădirea principală. Am să postez un vehicul şi câțiva soldați ANA pe traseul de ieşire, spuse Bill. Tu vei închide pozițiile de blocare şi preiei comanda.

— Sună bine, am spus eu. Tu faci primul pas şi loveşti clădirea principală. A doua mişcare va fi a lui Smitty care va bloca căile de evacuare din spate şi acoperişurile.

Am luat harta din maşină şi am întins-o pe capotă. Am scos dispozitivul de căutare cu laser, l-am ataşat la GPS şi am trasat un azimut către antenă. Am configurat punctul pe hartă, am conectat totul la computerul meu şi am obținut imaginea prin satelit a țintei. Fotografia era de acum trei ani, unele lucruri se schimbaseră, dar imaginea de ansamblu era în regulă. M-am gândit că aş putea merge cu vehiculul până la țintă, dar va fi nevoie de orientare în teren, până acolo.

Câteva şanțuri de irigații duceau către sat, dar terenul rămânea tot neprietenos. Am revenit apoi la periscop şi am căutat cel mai bun mod de a intra. Nu voiam să ajung la jumătatea unui şanț, să dau de oamenii răi şi să-i urmăresc apoi în goana lor pe uşa din spate. Am revenit la agenda mea pe care o umplusem cu însemnări despre sat şi am început să fac o schiță. M-am concentrat pe căile de acces, pe punctele înalte şi pe eventualele poziții de ambuscadă. În tinerețe am fost cercetaş lunetist şi am făcut de sute de ori lucrul acesta. Abilitățile mele în materie de schițe erau mai bune atunci, dar încă la mai aveam, astfel încât să îmi informez echipa şi să-mi fac bine treaba de aici.

Echipa se adună în jurul hărții. Complexul era situat la mai bine de 3 km distanță. Am decis să continuăm să mergem câteva sute de metri de-a lungul albiei râului, înainte de a ieşi la vedere, la aproximativ 1 km de sat. Acesta le va oferi locuitorilor un răgaz de vreo două minute înaintea sosirii noastre. De acolo puteam înconjura piața şi începe cercetările. Echipa 26 va fi forța de reacție rapidă, pregătită să ne salveze în cazul în care dădeam de necaz.

La maşină, Dave curăța mitraliera de calibru .50 de pe turelă. Brian stabilise deja legăturile de comunicație cu 26, cu Jared şi cartierul general din Kandahar. Mi-am pus vesta antiglonț şi mi-am reglat GPS-ul de la încheietura mâinii, precum şi pe cel de la computerul din vehicul, apoi am curățat mitraliera M240 montată pe uşa din dreapta, lângă locul meu, verificând elementele optice şi sistemele de tragere. După ce l-am rugat pe Bill să mă anunțe când era toată lumea gata, am scos Biblia din buzunar şi am început să citesc Psalmul 91, ca să-mi limpezesc mintea. Mă ajuta să mă concentrez asupra misiunii. „O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi.”

Când porni motorul mă gândeam că toate acestea se vor isprăvi într-o zi. Şi atunci ce voi face? Unde se duc războinicii

atunci când nu mai este nevoie de ei? Fac parte din personal şi stau la un birou, presupun.

Pe tot drumul, de-a lungul albiei râului, am mers într-un uriaş nor de praf. Toate cele patru vehicule ale noastre ajunseră în cele din urmă unul lângă altul, când am ieşit gonind cu viteză spre piață. Îi vedeam pe sătenii afgani fugind sau îndreptându-se spre clădiri. Jared ne spuse, prin radio, că văzuse câțiva bărbați ieşind în fugă din localitate şi că antena radio talibană se retrăsese de îndată ce ieşiserăm din albia râului, în timp ce luptătorii din afara localității le spuneau celor de lângă piață că le vor acoperi fuga. Am strâns în mâini patul mitralierei şi am aşteptat să văd dacă luptă sau fug.

— Patru motociclişti au pornit spre nord, spuse Jared prin radio.

— Afurisiții, trebuie să fie comandantul, am spus în microfonul căştii mele Peltor. Nu puteam bloca traseele de fugă aşa cum plănuiserăm – eram aproape de sat şi ne concentram să ajungem direct la clădirea țintă, nu să-i alungăm. Orice ar fi fost de valoare sau oricine mai important, probabil că plecase deja, speram însă că lăsaseră câte ceva în urmă, în graba cu care fugiseră. La o răspântie de drumuri de la marginea satului, Brian călcă brusc frâna până jos, aruncându-mă în parbriz, iar pe Dave cu pieptul în mitraliera mare de pe turelă. Văzuse de nenumărate ori transportoare care în goana lor după o anumită țintă călcau sau loveau mine. Chiar dacă avea să dureze câteva secunde în plus, atunci eram dispus să am răbdare, numai să ajungem vii acolo. Brian dădu o roată prin intersecție, făcu o cotitură bruscă la dreapta şi acceleră pe o alee îngustă, până opri în fața uşii unui magazin. Am sărit afară ca să supraveghez clădirea, în timp ce Dave ne acoperea spatele cu mitraliera cea mare. Bill şi echipa de cercetare, împreună cu interpreții, mergeau unul după altul, apoi s-au aşezat în linie, în spatele maşinii, cu fața spre magazin. Era frumos să priveşti. Formația avea armele pregătite şi acoperea fiecare poziție, în

timp ce se strecurau încet înăuntru. Câteva minute se auziră țipete şi strigăte, dar niciun foc de armă. În cele din urmă, Bill scoase capul pe uşă şi ieşi relaxat.

— Căpitane, am încercuit clădirea, iar perimetrul este securizat, spuse el. Încă n-am început căutarea, dar acoperişul este liber. Îi scoatem afară pe ocupanți într-un minut.

Am întrebat dacă exista vreun PUC (persoană arestată). Disprețuiam acel termen. Era o modalitate corectă şi abilă, din punct de vedere politic, de a vorbi despre prizonieri. Mă enerva să şi pronunț expresia. Când ocupanții clădirii ieşiră la lumină, deveni evident cine erau. Şase din cei zece aveau haine de un măsliniu-închis şi turbane negre. De obicei, aceşti talibani care fuseseră lăsați în urmă ca să acopere fuga celor mai privilegiați, care scăpau cu motociclete ori în Hiluxuri, deveneau ținta furiei noastre în luptă.

Bill îi alinie în genunchi în fața clădirii. Unii dintre ei erau nişte puşti.

Un om bătrân care purta ochelari cu dioptrii mari, cu un turban cenuşiu şi baston, făcu un pas în față şi mă privi drept în ochi. L-am salutat şi numindu-l *mesher* (sau domn) l-am invitat să ia loc. Zâmbi. Ştiam că nu era nici combatant şi nici inamic. N-au făcut schimburi de priviri între ei şi nici nu s-au uitat pieziş la noi, cu blesteme ori semne de capete tăiate. În schimb, mă privi pe mine şi barba mea lungă alb-cenuşie, pe care o atinse încet, cu mâna tremurândă.

— Tu, pe tine te-am mai văzut, spuse el.

L-am ajutat să se aşeze pe o bancă de lângă uşa magazinului. Zâmbetul lui se transformă în chicotit, apoi într-un râs zdravăn. N-aveam chef de poante, aşa că i-am cerut interpretului să-l întrebe ce era aşa amuzant.

Bătrânul, care se dovedise a fi proprietarul magazinului, îndreptă spre mine un deget deformat de artrită şi continuă să râdă spunând:

— Ştiu cine eşti surule. Eşti unul din bărbile lungi. *Amerkaianu Mushakas Kawatuna.*

Adică Forțele Speciale americane.

Îndreptă apoi degetul său încovoiat spre bărbații aliniați în fața magazinului.

— Băieții ăştia talibani nu vor fugi ca nişte animale sălbatice cât sunteți voi aici.

Râse apoi pe un ton scăzut, răzbunător:

— Aveți multă treabă aici, surule. Mulți talibani s-au întors cu prietenii lor arabi.

Cu tot harnaşamentul pe mine, cu armele şi echipamentul de atac, cântăream vreo 140 kg, dar în acel moment, mă puteai pune la pământ ca pe un fulg. Am dat din cap cu respect şi mi-am luat carnețelul de notițe. Bill scoase capul pe după uşa magazinului şi spuse că el, Riley, Smitty şi ceilalți aveau să înceapă cercetările. Am dat aprobator din cap, apoi am revenit la notițele mele. Nu voiam să scap niciun cuvânt. Ceea ce îmi spusese bătrânul despre situația curentă, despre inamic şi despre atitudinea populației locale rezolvase treaba serviciilor secrete pentru vreo două săptămâni.

Căldura ne epuizase pe toți şi era evident că talibanilor li se făcuse sete. M-am dus la maşină, am luat o sticlă cu apă şi i-am întins-o bătrânului. Un soldat al ANA îngenunche lângă el şi-i şterse fruntea. Afganii au o mare admirație față de oamenii în vârstă. Şi apreciau faptul că, la rândul meu, le arătam respect.

Prizonierii fuseseră separați unul de altul, astfel încât nu puteau comunica, iar soldații ANA erau mai mult decât bucuroşi să înceapă interogatoriul. Adolescenții s-au bucurat primii de atenția soldaților. Erau cei mai tineri, cei mai puțin instruiți şi de regulă erau primii care cedau şi ne furnizau informații utile. Când cei din ANA găseau pe cineva despre care erau siguri că era membru taliban, îl trăgeau deoparte şi-i făceau un test pentru a vedea dacă are pe degete urme de reziduuri de la trasul cu arma. Ori de câte ori se trage cu mitraliera, trăgătorul este pulverizat cu un praf invizibil de reziduuri chimice care sunt subproduse ale unei arderi incomplete a prafului de puşcă, urme de grund şi lubrifianți.

Se pot identifica unele cantități extrem de mici ale acestor reziduuri chimice pe mâinile, brațele sau îmbrăcămintea unei persoane. Dintre cei şase talibani, cel care era cel mai încruntat avea astfel de reziduuri peste tot pe mâini.

— Hei, căpitane, avem nevoie de tine aici, strigă Bill din magazin.

Lozul cel mare, m-am gândit eu. Oamenii mei mă chemau numai dacă era ceva cu adevărat interesant. Riley şi Smitty intraseră primii. Într-o parte din încăpere, se aflau într-o mare dezordine mai multe medicamente, antibiotice injectabile şi bandaje. Cealaltă parte era plină de haine, dulciuri şi alte mărunțişuri. Riley lovise cu piciorul în peretele din spate, de lângă baza antenei. Din întâmplare, în urma loviturii, pământul se surpase sub piciorul lui. Spre deosebire de orice alte podele din pământ, de la țară, bătătorite şi întărite de ani întregi de căldură şi soare arzător, aceasta era moale. Cineva lucrase în acel pământ. După ce săpase vreo 15 cm, Riley descoperise o agendă înfăşurată într-o pungă de plastic, pe care Smitty mi-o întinse când intrai înăuntru. Era o tabletă mică şi verde, de vreo 8 cm lungime, de pe care textul se citea de la dreapta la stânga. Singurele semne erau nume şi cifre. Lozul cel mare.

Nu exista nicio urmă de telefon care să fi fost legat la antena de satelit. Eram absolut sigur că îl luaseră cu ei înainte de plecarea precipitată. Antena de pe acoperiş ducea la un cablu ascuns şi la o baterie. A fost o mare plăcere pentru Riley să rupă antena de la bază şi să o desprindă de acoperiş.

Branule, pungi cu branule şi lichide intravenoase, agenți de coagulare, pansamente, morfină, bandaje de compresie, seringi şi ață chirurgicală erau ambalate în cutii şi stivuite în ordine în spatele magazinului. Când am ieşit şi l-am întrebat pe bătrân cui aparțineau articolele medicale, îmi răspunse că oamenilor lui Hafiz Majid. Hafiz Majid era unul dintre primii cinci comandanți talibani din Afganistan. Dacă toate acele articole le aparțineau acelor oameni, nu puteau fi departe. M-

am întrebat dacă nu era chiar unul dintre cei care fugiseră, deşi mă îndoiam. Comandanții talibani nu călătoreau fără bodyguarzii al-Qaida, iar vizitele lor nu erau secrete, ci însoțite de mult zgomot. În general, voiau ca toată regiunea să ştie că se aflau acolo, sfidându-i pe față pe locuitori.

Ne-am petrecut următoarele câteva ore chestionând talibanii. Şeful echipei ANA stătea zâmbind în fața mea.

— Îi luăm, căpitane? întrebă soldatul afgan.

Ştiam ce vrea să spună. Dacă aş fi spus da, întregul grup ar fi fost dus într-o excursie fără întoarcere în deşert. Îmi era greu să refuz solicitarea ANA, pentru că ştiam că aveam să ne luptăm mai târziu cu aceşti talibani, dar la urma urmei, ceva trebuia să ne diferențieze de ei.

— Nu, am spus fără nicio inflexiune a vocii.

Afganii ştiau, dar întrebau întotdeauna, sperând că aş putea spune „da”.

M-am apropiat de cel mai încruntat dintre talibani şi am scos cuțitul cu care i-am tăiat legăturile din plastic. I-am ordonat să nu se mişte. Apoi i-am luat brațul drept şi cu un marker Sharpie i-am desenat un steag american pe încheietură.

Rânjind, am spus cu voce tare ca să audă toți:

— *Nanawateh tismedel*.

Tocmai îi asigurasem trecerea liberă, conform codului etic nescris al populației paştun. Fie că-i plăcea, fie că nu, îmi era acum dator cu o favoare.

Era obligat să se supună.

— Am un mesaj pentru şeful vostru. Arată-i asta, i-am spus printr-un interpret, indicând steagul. Spune-i că îl căutăm.

Îşi smuci mâna şi-mi aruncă o privire fioroasă. I-am făcut cu ochiul, apoi am pornit spre vehiculul meu. Am verificat complexul pregătiți până-n dinți pentru o ambuscadă. L-am văzut pe liderul echipei ANA făcându-i cu mâna talibanului care tocmai pleca la treaba lui.

În timp ce ne întorceam spre locul în care ne aştepta Jared, am primit prin radio un apel din care reieşea că au existat nişte certuri aprige între talibani, pornind de la motivul pentru care nu am fost atacați în timp ce părăseam complexul. Se pare că era un soldat taliban foarte, foarte furios care ar fi vrut să ne atace, dar comandantul său îl obligase să nu o facă.

În vârful crestei, Jared aştepta nerăbdător împreună cu interpretul său agenda capturată. De îndată ce am ajuns i-am înmânat-o. Acum începeau problemele administrative. Speram că cineva de pe creastă avea suficient timp pentru raportul de după acțiune. Am început să scot din memorie tot ce-mi puteam aminti, în timp ce Bill şi echipa curățau echipamentele şi armele.

O umbră se profilă pe uşa vehiculului meu. Era Jared, rânjind cu gura până la urechi.

— Ştii ce este asta? m-a întrebat el, ținând în mâini agenda găsită de Riley şi Smitty.

— Mda, am răspuns. Este o listă cu numele şi numerele de telefon ale comandanților talibani. Nu am uitat-o acolo. Era ascunsă.

Am studiat cu grijă lista şi am recunoscut cel puțin patru dintre numele bărbaților pe care-i vânasem în timpul primei mele rotații. De data aceasta nu va trebui să-i fugărim prin tot Afganistanul.

Capitolul 11

VOCEA UNUI ÎNGER ŞI MOARTEA

Ce este dificil rezolvăm imediat,
imposibilul durează un pic mai mult.

– MOTTOUL FORȚELOR AERIENE

La sfârşitul zilei, cu transportoarele încărcate ochi, am coborât de pe poziția înaltă pe care o ocupam deasupra râului Dori şi ne-am îndreptat spre vale. Misiunea echipei noastre era să continuăm să ne deplasăm spre vest şi să adunăm cât mai multe informații secrete detaliate, ținând în acelaşi timp inamicul sub observație. Ideea era să le atragem atenția asupra noastră şi să-i ținem departe de zonele nordice, unde forța principală ISAF avea să lanseze atacul. Înainte să plecăm în acea dimineață, repetaserăm atât în cadrul echipei noastre, cât şi cu ceilalți, ce aveam de făcut în cazul în care vreun transportor se împotmolea în albia noroioasă a râului. Aveam să mergem pe marginea albiei, dar dacă am fi fost nevoiți să coborâm, trebuia să fim siguri că ştim cu toții ce era de făcut. Fiind atât de aproape de Panjwayi, era posibil să nu putem să ne recuperăm vehiculele, mai ales într-un conflict armat.

Era ca o excursie într-o dimineață frumoasă, asta până ce ne-am apropiat de ceea ce părea a fi un deget gigantic acoperit de pământ, indicând fix către albia râului. Creasta făcea ca locul să fie perfect pentru o ambuscadă. Era foarte îngust la bază, ceea ce crea spațiu pentru trecerea unui singur transportor odată şi asta cu scrâşnete. Oferea o acoperire bună şi multe variante de trecere şi, în plus, asigura o cale bună de scăpare spre deşert. Dave mă înghionti cu piciorul drept. Am privit peste umăr şi l-am văzut lăsându-se în jos în turelă. Deodată, trei pârâituri înfundate de puşcă se auziră acoperind huruitul motoarelor transportoarelor noastre. Hodge ne anunță prin radio că un bărbat pe motocicletă gonea pe lângă creastă, îndreptându-se spre sate.

— Ți-am spus, zise Dave din spatele meu.

Transportorul lui Hodge scrâşni şi se căță pe banc, stârnind un nor de praf şi pietriş. Celelalte vehicule îl urmară într-o procesiune rapidă, ca nişte ATV-uri blindate prin deşert. După ce părăsiră creasta, prinseră viteză, năpustindu-se în deşert, în căutarea talibanului. Echipa mea urcă dealul

şi ne instalarăm pe degetul de pe creastă, ca să-i acoperim cu mitralierele şi cu lansatoarele de grenade.

Am zâmbit, imaginându-mi ce se întâmplase. La adăpostul unei clădiri cu pereții din pământ, din satul de vizavi de noi, un comandant taliban fusese şocat şi scos brusc din somnul lui liniştit de un gardian tulburat. El şi anturajul său se desfătaseră luni de zile în această zonă, jefuind populația locală de mâncare şi ocupând cu forța locuințele oamenilor, în timp ce terorizau satele cu ideologia lor fanatică. Acum, când cercetaşul său năvălise în sat, țipând, cu coada între picioare, vedea pe deasupra zidurilor clădirii cinci transportoare americane cu tunuri şi zeci de soldați afgani care se îndreptau exact către el. Apelurile radio ale talibanilor mi-au confirmat intuiția.

Labirintul din vale l-a înghițit pe motociclist, înainte ca echipa să-l poată prinde, aşa că Hodge şi Jared ne-au comunicat că se întorc. Dar falsa senzație de securitate de care se bucurase talibanul în ultimele luni se dusese pe apa sâmbetei. Vestea că bărbile lungi se întorseseră în zonă tocmai devenise realitate.

În timp ce cercetam satul şi zona înconjurătoare, totul părea familiar. Pur şi simplu nu puteam spune de ce. Privind râul care şerpuia, am realizat că mai fusesem în această vale în 2002, ca locotenent în Divizia 82 Aeropurtate. Apăram atunci un detaşament specializat în dezamorsări de mecanisme explozive standardizate trimis să distrugă tonele de muniții lăsate în urmă de sovietici.

Sovieticii lăsaseră în urmă cantități masive de explozibili şi bombe la Aeroportul Kandahar, în timpul plecării lor grăbite din Afganistan. Talibanii încărcaseră bombele în camioane şi le depozitaseră undeva în apropierea râului Dori. Când spun bombe, mă refer la cele mai rele, de toate dimensiunile, tipurile şi formele. Bombe cu combustibil, cum ar fi napalmul, grămezi de bombe antipersonal şi tunuri masive de 500 şi 1000 kg.

Prin urmare, aşa a apărut Detaşamentul de dezamorsare care a provocat explozia tuturor. Mingea de foc a durat 25 de secunde şi s-a transformat încet într-un nor în formă de ciupercă, care a plutit pe cer, în vreme ce unda de şoc s-a rostogolit prin toată valea, scoțându-i pe afgani din adăposturi. La acea dată, a fost cea mai mare explozie controlată din istoria armatei – atât de mare încât a fost detectată de NORAD, Centrul de control şi apărare antirachetă din Colorado.

Acum, radiourile talibane din întreaga vale înviaseră. Comandanții nu ştiau ce să facă cu noi. Tocmai îndepliniserăm o parte din misiune. Toată atenția lor era îndreptată asupra noastră. Nu mai văzuseră de ani de zile o patrulă americană, spunea un comandant. ISAF nu erau agresivi; rămâneau la locul lor, pe drumurile principale şi rareori veneau în conflict cu talibanii. În timp ce patrulele americane însemnau probleme.

Jared decise să continuăm să-i ținem în şah. Ne îndreptam spre vest, pătrunzând adânc în zonă şi mergând mai întâi spre sate, iar apoi o luam brusc spre sud, către râu, printr-o manevră în zigzag. Până acum valuri de căldură se revărsaseră asupra deşertului ca o apă, estompând imaginile de la distanță.

— Cine ar vrea să trăiască aici? întrebă Brian când ne-am oprit.

— Asta este tot ce au, am spus scoțându-mi casca.

Zilele de luptă acerbă cu deşertul deschis şi salturile peste dunele de nisip lăsaseră urme adânci. Aveam spatele înțepenit şi dureros şi crampe la stomac. Mi-am frecat uşor ochii umflați şi acoperiți de nisip, pe sub ochelarii de soare. Abia mai vedeam prin binoclu, iar capul îmi vâjâia. Odată, într-un restaurant, pe când eram în concediu, am fost întrebat de o studentă cum era în Afganistan.

— Singurul mod de a descrie căldura medie de 50°C ar fi să-ți pun în față un uscător de păr dat la cald la capacitate maximă şi să-l las aşa câteva zile, i-am răspuns eu. Şi între

timp încearcă să te hidratezi îndeajuns cu apă caldă, la o temperatură bună de baie, în timp ce intri şi ieşi dintr-o cadă plină cu apă ținând un radio în mână şi încercând să nu fii ucisă.

Durerea de cap se transformă rapid într-o migrenă violentă. Nu voiam să dau semne de slăbiciune. De mai multe ori, când am lucrat cu unitățile convenționale, rămâneau complet echipați, chiar şi când nu era nevoie, până ce se prăbuşeau din cauza căldurii. Am învățat repede că există un moment şi un loc pentru orice. Dacă nu trebuie să porți echipamentul complet, scoate-l. Afganistanul este unul din acele locuri în care uniformitatea nu numai că te poate împiedica să fii eficient în luptă, ci te poate ucide chiar.

Pentru că acționezi inteligent, nu datorită forței. De aceea ai fost selectat, îți aminteşti? mi-am spus în sinea mea.

Bill mă chemă prin radio. Nu-i plăcea locul în care ne aflam.

— Domnule, aici nu putem stabili un perimetru de securitate. Mergem să căutăm un loc într-o zonă mai înaltă şi poate ne oprim acolo, spuse el.

Cu deşertul în spate şi cu întreaga vale a râului în fața noastră, Bill găsi o culme care se dovedi a fi perfectă. Am cercetat malul râului, iar clădirile din pământ care arătau ca nişte faguri de miere şi satele se întindeau în fața mea. Nu se vedea nicio maşină. Niciun fermier pe câmpurile mănoase, verzi, gata pentru recoltat. Ceva nu era în regulă. Valea aceasta trebuia să fie plină de viață şi activitate.

Deodată, Victor, interpretul meu care întotdeauna era atât de frenetic, alergă spre mine extrem de agitat.

— *Turan* Rusty, trebuie să auzi asta, spuse Victor aproape sufocându-se. Sunt foarte mulți talibanii şi ne urmăresc.

Am încercat să-l calmez şi să-i explic ce auzise. De obicei, termenul de „mulți" în matematica afgană însemna între 20 şi 30. Matematica afgană era simplă: iei numărul pe care ți-l dau ei, îl împarți de două ori în jumătate, după care iei doar

10 la sută din ce rămâne. Afganii exagerează întotdeauna când este vorba de numere.

I-am ascultat pe rând pe toți comandanții care interveneau. Am numărat 14 în total şi toți păreau siguri pe ei şi calmi. Unii chiar râdeau, iar pe fundal se auzea muzică. Am simțit un frison pe şira spinării. Cum era posibil să fie atât de mulți luptători, atât de aproape de oraşul Kandahar, fără să fi fost detectați? Am încercat să le scriu toate numele de cod dar n-am putut ține ritmul. Mai târziu aveam să aflăm că satul din fața noastră era cartierul general al talibanilor din partea de sud a zonei.

— Talibanii spun că i-au bătut pe americani la Pashmul. Comandanții spun că o vor face din nou, zise Victor.

Comandanții talibani vorbeau despre echipa lui Shef, iar avertismentul său de a nu veni aici fără un batalion de trupe mi-a revenit în minte. Când am plecat de pe Aeroportul din Kandahar, serviciul nostru secret estima că în vale se aflau între 300 şi 400 de luptători. În agenda pe care o găsiserăm erau 16 comandanți talibani. Dacă fiecare comandant inamic avea 50 sau mai mulți luptători, atunci serviciul de informații secrete greşea. Greşea fundamental. Matematica pe care o învățasem în şcoala americană îmi spunea că în fața mea se aflau mai bine de 800 de inamici şi nu-i includeam aici pe cei din partea de nord a râului. Zona aceasta era de două ori mai mare şi era foarte probabil să adăpostească de două ori mai mulți luptători. Asta ducea la un total de mai bine de 2 000.

Numărul mă făcu să mă cutremur. Imediat m-am gândit la bătăliile Anaconda şi Tora Bora. Diferența consta în faptul că acele lupte s-au dus în munți. Aceasta de aici era exact în mijlocul unui oraş. M-am concentrat asupra avantajelor noastre. Revenirea continuă în aceleaşi regiuni din Afganistan a dat Forțelor Speciale un avantaj cu totul deosebit. Cunoşteam oamenii, conducerea locală, terenul, inamicul. Îi cunoşteam şi-i vânasem pe cel puțin patru dintre oamenii pe care îi auzisem la radio şi ale căror nume figurau şi în agenda capturată. Şi poate cel mai important lucru era că şi ei ne

ştiau pe noi. Retragerea lor rapidă din complex, de mai devreme, dovedea asta. Să sperăm că ne va fi de folos.

Jared rămase şocat când i-am relatat ce auzisem.

— Eşti sigur? spuse el.

— La fel de sigur cum sunt de faptul că respir, îi răspunsei eu uimit.

— OK, am înțeles. ISAF n-o să creadă asta niciodată, dar voi transmite imediat, adăugă el.

— Asigură-te şi că centrul de operațiuni tactice transmite informațiile către comandanții ISAF din teren.

Îndeplineam acum una dintre cele mai importante părți din misiunea noastră – strângerea de informații secrete. Şi ceea ce furnizam nu erau informații la mâna a doua sau zvonuri de pe la informatori. Era realitatea, informații în timp real cu privire la inamic. Informații secrete de o acuratețe rară.

După trimiterea raportului, Jared transmise tuturor celor de pe creastă că era foarte probabil să ne confruntăm cu un atac. Talibanii ştiau că nu pot lupta pe căldura toridă din miezul zilei. Vor aştepta însă noaptea, când se va răcori.

Ne-am scos armele cu lunete, am verificat dacă toate mitralierele şi lansatoarele de grenade erau complet încărcate şi le-am fixat în pământ. Când ultimele raze ale soarelui apuneau, îmbrăcând în portocaliu tot cerul, am desfăcut o pungă mare şi verde de spaghete şi am început să mănânc. După vreo câteva înghițituri, Victor îşi făcu din nou apariția, chiar mai agitat ca înainte.

— Căpitane Rusty, talibanii vor ataca! Au discutat între ei, într-un limbaj ciudat, apoi au încetat să mai vorbească. Toată lumea a amuțit.

— Cum adică au discutat într-un limbaj ciudat şi apoi au încetat să vorbească?

— Spuneau rugăciuni, precum „Să fii fericit că eşti martir pentru Allah”, *Allah akbar, Allah akbar!* Asta este foarte rău.

— Da, prietene, sigur că este, am spus îndreptându-mă spre Bill.

De regulă, spun rugăciuni când este timpul de luptă sau de sărbătoare. În înregistrările video cu atentatori sinucigaşi, se aud strigând sau spunând: *Allah akbar*. Dumnezeu este cel mai mare.

În timp ce amurgul se transforma într-o pătură densă de întuneric, radiourile au rămas tăcute. N-aveam nimic de făcut decât să aşteptăm. Cercetam valea cu binoclul şi-mi doream să vină. Lupta era grea, dar nimic nu mă călca pe nervi mai mult decât aşteptarea. Era mult mai uşor să mă lupt pur şi simplu cu inamicul decât cu gândurile din cap. Nu te poți pregăti pentru toate situațiile, dar încerci, iar asta îți sâcâie nervii.

Casey, trăgătorul de pe turelă al lui Jared, a fost primul care a zărit vehiculele în mişcare. Mai întâi au apărut patru camionete cu platformă care goneau spre nord, de-a lungul drumului principal. Apoi, după câteva secunde, un alt convoi se puse în mişcare, apoi altul şi încă unul. Am încetat numărătoarea la 57 de vehicule, toate mergând în acelaşi ritm. Unele trebuie să fi fost capcane, pentru că opreau, stingeau luminile, apoi porneau din nou. Duceau oameni importanți pe câmpul de luptă şi-şi poziționau forțele.

Jared solicită un avion AC-130, o aeronavă de atac la sol cu capacități de artilerie zburătoare, dar i se răspunse că abia peste cel puțin o oră aveau unul disponibil. Singurul pe care-l puteau trimite imediat era un bombardier B-1 din anii 1980, construit să facă față confruntării cu maşina sovietică de război. Forma sa de lance şi aripile lungi patrulau acum pe deasupra Afganistanului şi Irakului lansând bombe precis dirijate. De la sol, arăta ca un avion de luptă. Mi-era dor de silueta greoaie şi masivă a B-52. Bombardierele sunt grozave când trebuie să lovească ținte mai mari, precum clădirile, dar de la peste 6 000 m era greu să nimereşti nişte camionete cu platformă în mişcare.

Bombardierul B-1 sosi în scurtă vreme şi se roti câteva minute pe deasupra noastră, în timp ce controlorii de la Forțele Aeriene încercau să se pună de acord asupra unei

ținte. Înainte ca B-1 să identifice o coloană de transportoare, i s-a terminat combustibilul şi a plecat să alimenteze de la aeronavele pentru alimentare care zburau în semicerc prin apropiere. Mai rămăseseră 30 de minute până la sosirea avionului AC-130.

Au început să vină rapoarte că luptătorii talibani intraseră în albia râului pe flancurile drept şi stâng. Bill şi Jeff au început să aşeze soldații ANA într-o poziție defensivă, folosind lasere pentru a identifica sectoarele de tragere, cu ajutorul ochelarilor pentru vederea nocturnă. Pe măsură ce talibanii avansau, îi număram. Ca în primele runde ale unui meci de box, niciun luptător nu se atingea de celălalt.

Mă concentram la urmărirea talibanilor pe hartă şi încercam să anticipez următoarele lor mişcări. Dar fără nicio acoperire aeriană şi cu un inamic care se pregătea pentru ceea ce părea a fi un atac complex, foarte asemănător cu cel prin care trecuse Shef, începeam să fiu din ce în ce mai îngrijorat. De îndată ce am auzit bâzâitul motoarelor turbopropulsoare ale AC-130, am răsuflat uşurat.

Aeronava Spectre zbura pe deasupra noastră, înțesată de arme. Nu-i puteam vedea țeava de artilerie de 105 mm, cel mai mare tun aeropurtat din lume, şi nici mitralierele de 40 mm care îşi ițeau țevile din burta sa, dar cu siguranță erau acolo. Sistemele radar şi camerele infraroşii situate în jurul armelor permit echipei să tragă cu precizia unui vârf de ac, fie zi, fie noapte. Jared şi Mike erau în picioare lângă mine şi l-am văzut pe Mike preluând căştile şi descriind scena. El descrise poziția noastră şi încercă să-i determine pe trăgători să se concentreze pe câteva dintre convoaie şi pe unele poziții talibane.

— Am primit mesajul, Talon 30, aici Secerător 21, îi răspunse o voce catifelată de femeie.

Jared îmi dădu un ghiont în coaste. Secerător 21 avea una dintre cele mai calde voci pe care o auzisem vreodată. Mi se părea că seamănă cu Shania Twain, iar în tot restul nopții, atrăgătoarea divă country îmi stărui în minte fără să pot

controla acest lucru, cu toate că mă îndoiesc că în halul în care miroseam şi arătam ar fi fost prea interesată. M-am întors spre Mike şi i-am văzut pe Dave, Brian, Smitty şi Riley adunați în jurul transportorului.

— O, da, spuse cineva.

Mi-ar fi plăcut să le pot spune talibanilor că fundurile lor vor fi zdravăn tăbăcite de o atrăgătoare femeie pilot americancă.

Când talibanii auziră motoarele, undele radio explodară în comenzi.

— Avionul morții, spuse un comandant taliban cu o voce enervantă. Începură să le ordone luptătorilor să-şi ocupe pozițiile de atac şi să se ascundă. Comandanții păreau nerăbdători să atace şi continuară să latre comenzi către trupele lor, timp de câteva minute.

— Dați drumul la pepeni, spuse comandantul cu voce enervantă, folosind expresia codificată pentru a se referi la mine.

Secerător 21 văzu un grup de câteva transportoare care se deplasa către râu şi îşi orientă aeronava către ei. Când ajunse acolo, nu se vedea decât o singură clădire – nicio mişcare. Enervantul comandant taliban încetase, de asemenea, să transmită.

Nimic.

Mike transmise către Secerător 21 să se îndepărteze vreo câteva minute, sperând să-i păcălească pe talibani şi să-i atragă într-o luptă. Zgomotul motoarelor se stinse, lăsând în urma sa tăcere şi tensiune. Aşteptam răbdători.

Tot nimic.

Când Secerător 21 se întoarse, Mike o dirijă de-a lungul şanțurilor de irigații, în căutarea de luptători.

Nimic.

— Trebuie să fie greu să obții un ajutor bun în zilele noastre, i-am spus lui Jared. Am râs amândoi cu poftă.

În cele din urmă, Secerător 21 ne transmise că trăgătorii văzuseră un grup de opt bărbați mişcându-se prin tufele

dense, la sud de poziția în care ne aflam noi. Mike îi ceru aeronavei să-i urmărească îndeaproape. Şi dacă vedeau vreo armă, să tragă.

Mi-i şi imaginam pe trăgători înghesuiți în avion, aplecați asupra ecranelor lor alb-negru, căutând arme. Fără succes, însă chiar dacă nu vedeau vreo armă, nu însemna că nu aveau.

Nu la mare distanță, am observat două maşini care ieşiseră de pe drum. Spectre îi sesizase, dar oamenii urcară în maşini şi plecară. Încă nu se vedea nicio armă, iar vehiculul nu reprezenta o amenințare. Apelurile radio nu erau suficiente ca să justifice un atac.

Voiam să trag. Am văzut talibani ascunşi în spatele femeilor şi copiilor, iar pentru asta nu mi-a fost greu să-i disprețuiesc. Ideologia lor nu valorizează propriul popor, decât dacă se sacrifică pentru cauză. Este revoltător şi inuman. Îi vedeam în fiecare zi pe soldații mei şi pe alții acceptând riscuri enorme pentru a împiedica apariția de victime în rândul civililor, mergând chiar până în punctul în care lăsau duşmanii să scape.

Când vehiculele se îndepărtară în viteză, Mike dirijă avionul spre nord față de poziția noastră, de-a lungul albiei râului. Un alt grup de vreo zece talibani se îndepărtau târându-se. Doar că aceştia se mişcau mult mai lent. David lansă în direcția lor câteva semnale luminoase şi atunci o rupseră la fugă.

În următoarele câteva ore, am tot aşteptat un atac care nu a mai avut loc. Aveam să câştigăm fără să tragem niciun glonț, dar după cum îi vedeam pe talibani pregătindu-se, ne-am gândit că ar putea coordona un atac masiv cu multiple grupe de luptători, ceva ce nu mai văzusem în cele trei rotații ale mele din Afganistan.

În cele din urmă, Secerător 21 zbură către alte ținte. Mike îşi luă la revedere în numele nostru al tuturor. Regretam cu toții că pleacă. Vocea ei feminină liniştitoare era o legătură cu tot ceea ce aveam mai drag fiecare dintre noi. Chiar dacă

eram atât de departe de orice suport terestru, aveam totuşi la capătul celălalt al undelor radio întreaga putere a Statelor Unite ale Americii.

După ce-am fugărit toată noaptea fantome, am ațipit într-un final, pe la vreo cinci dimineața. M-am trezit de la zgomotele lui Dave care curăța de praf şi murdărie mitraliera de calibru .50 cu o perie aspră. Fusese încă o noapte pe care o petreceam pe scaunul meu de lângă şofer, cu căştile pe piept şi cu întreaga greutate a vestei strivindu-mi lent sternul. Am deschis încet ochii şi mi-am pironit privirile pe imaginile cu Rachel Hunter şi Dana Delany lipite deasupra scaunului.

Era opt dimineața, iar băieții mă mai lăsaseră să dorm vreo două ore în plus, ceea ce chiar mi-a prins bine. Ziua era deja fierbinte şi continua să se încălzească. Afganii întinseseră prelate ca să-şi acopere pozițiile, ceea ce oricum părea a fi inutil de vreme ce nu plănuiserăm să rămânem. Bill stătea în picioare lângă maşina lui şi l-am întrebat de ce se adăposteau afganii.

— Bill, ce-i cu prelatele? Când plecăm?

— Întreabă-l pe maior, spuse el, decis să nu se amestece.

În transportorul lor, Jared şi Mike scoseseră periscopul şi cercetau labirintul de localități din vale. Jared purta o *shemagh*, eşarfa tradițională a afganilor, înfăşurată în jurul capului şi pantalonii de la uniformă. Ca şi noi ceilalți, prefera să-şi scoată hainele decât să le murdărească şi mai rău.

— Ce loc de vizitat ai mai găsit pentru mine, azi? l-am întrebat pe Jared.

— Nimic. Nu se mişcă nimic, spuse el.

Având în vedere atacul eşuat din noaptea trecută, sigur se întâmpla ceva interesant acolo. Am luat şi eu periscopul; nicio mişcare în nicio direcție. Nicio căruță cu măgar şi niciun Hilux, pe drum. Niciun fermier care să se uite la câmpurile verzi, luxuriante care înconjurau clădirile din pământ.

L-am chemat pe Victor şi pe ceilalți interpreți care moțăiau copleşiți de soarele fierbinte, pe lângă transportorul lui Jared.

— Ce auziți? i-am întrebat.

— Nu auzim nimic, *turan*, este liniște totală.

ISAF nu se încadra în planificare, iar Jared hotărâse să mai rămânem o noapte. Puteam ajunge în pozițiile de blocare într-o zi de mers continuu. Armata mă antrenase să fac o mulțime de lucruri, dar cel mai bun a fost să mă învețe să apreciez lucrurile simple: apă, haine curate şi încălțăminte confortabilă. Azi era o zi bună, aşa că mi-am plecat capul în semn de mulțumire.

Bill făcuse turul întregului perimetru ca să se asigure că afganii ştiau că plănuiserăm să plecăm în dimineața următoare la ora cinci. Aveam un plan de plecare elaborat şi necesita atenția fiecărui om. Talibanii ne cunoşteau amplasamentul dar nu voiam să ne urmărească până la poziția de blocare.

În ziua următoare, înainte de revărsatul zorilor, toți şoferii porniră maşinile în acelaşi moment, producând la unison un zgomot nediferențiat care să nu permită identificarea numărului total de vehicule. Soldații afgani stăteau ghemuiți sub pături în transportoare. Soldații Forțelor Speciale conduceau folosind ochelarii pentru vederea nocturnă. Ne-am strecurat uşor, în josul dealului şi prin albia râului. Nimeni nu vorbea nici în maşini şi nici prin radio.

Urmăream în oglinda laterală focurile mici pe care le aprinseserăm şi le lăsaserăm să ardă în urma noastră. Flăcările ardeau mănunchiurile mari de scaieți, lemne şi cutii pe care le lăsaserăm acolo. De dincolo de râu, se vedea ca şi cum acolo, pe creastă, ar mai fi fost încă soldați, iar talibanii ar fi putut alege să lovească ținta mai uşoară, în locul unui convoi puternic înarmat. N-aveam idee dacă şiretlicul funcționa, dar măcar nu ajungeam într-o ambuscadă.

Cerul albastru devenea portocaliu în spatele nostru şi am înregistrat un timp bun mergând prin albia stâncoasă a râului. Pe măsură ce ne apropiam de munți, am văzut o caravană masivă de căruțe, maşini prăfuite, catâri, autobuze,

furgonete şi maşini cu coviltir care venea din vale – un exod în masă al civililor din Panjwayi. Era o imagine apocaliptică. Cei care n-aveau mijloace de transport, mergeau pe jos. Arăta ca un şir negru de furnici, fiecare cărându-şi avutul lumesc în spate sau în maşină, spre Kandahar.

Cu o zi în urmă, auzisem că Asadullah Khalid, guvernatorul provinciei Kandahar, comunicase cetățenilor din Panjwayi, printr-o serie de mesaje radio, că urma să aibă loc o masivă operațiune NATO şi că toți civilii trebuie să părăsească zona. Spectacolul era zguduitor. Aceşti oameni trăiseră sub ocupație talibană luni de zile şi voiau cu tot dinadinsul să scape, doreau asta atât de tare încât erau dispuşi să-şi lase recoltele pe câmp, casele şi fermele nesupravegheate.

Hodge conducea convoiul departe, în dreapta față de caravanele refugiaților, astfel încât să nu fim cuprinşi în amalgamul mişcător ale acestora. Odată ajunşi în trecătorile din munți, urmăream vehiculele noastre care se strecurau în pozițiile de blocare. M-am bucurat să văd că lucrurile funcționau din nou conform programului.

Echipa lui Hodge se instală în partea nordică a sectorului nostru, de-a lungul unui munte lung şi în formă de alună, denumit Kheybari Ghar. Echipa mea, separată în două grupe, ocupă două trecători înguste, spre sud. Echipa lui Bruce ocupă o curmătură. Am stabilit punctele de observație şi înainte de apusul soarelui am poziționat mitralierele pentru a acoperi trecătorile. Oficial, încheiasem astfel ultima noastră sarcină pentru această etapă a operațiunii. Tot ce trebuia să facem acum era să nu-i lăsăm pe talibani să treacă şi să transmitem rapoarte cu informații secrete.

— Mă bucur că s-a terminat prostia asta, spuse Brian.

— Pregăteşte-te pentru nişte zile lungi şi plictisitoare, am spus eu, sperând şi rugându-mă ca presimțirea negativă care-mi stăruia în minte să fie doar paranoia.

Capitolul 12

„TRAGE ÎN TUFIŞURI, TATI!”

Dacă bărbaţii duc războaiele
supunându-se orbeşte regulilor, vor pierde.

– ULYSSES S. GRANT

M-am trezit când cineva mă trăgea de picior. Era Jude care mă chema să-mi preiau schimbul. Nu-l prea văzusem pe drum, în timp ce conducea transportorul lui Jared. Mă bucuram să-l am prin preajmă.

— Nu s-a întâmplat nimic până acum, căpitane, spuse el.

— Trebuie să beau o ceaşcă de cafea sau o să sparg ceva, am spus.

El ridică din umeri şi-mi întinse ochelarii pentru vederea nocturnă. Înainte să ies din maşină, dispăru în sacul lui de dormit pentru câteva ore de somn. Am deschis uşa şi am scos o pungă de cafea măcinată şi filtre dintr-o cutie metalică.

Era puțin după patru dimineața, iar soarele încă nu apăruse la orizont. În timp ce se făcea cafeaua, m-am dus să-i verific pe soldații ANA. Taz stătea turceşte, cu cartuşiera de fabricație americană, pe care i-o adusesem la ultima rotație pentru arma sa AK-47, petrecută peste piept şi cu un mic aparat radio portabil la ureche. Îmi făcu semn ridicând degetul mare şi zâmbi.

— *Dodee wharlee, turan?* întrebă el. Vrei ceva de mâncare, căpitane?

— *Walee na zma, malgaree*, am răspuns. De ce nu, prietene?

Se auzi o tuse şi un mormăit dintr-un sac de dormit din spatele meu.

— Roostie.

Shinsha îşi aprinse o țigară înainte să se ridice complet. Mă lovi cu mâna peste picioare, aproape să mă dărâme.

— *Sahar pakair, komandan*, spusei în paştu. Bună dimineața, comandante.

Jos, în vale, încă se mai vedeau torțele licărind, în timp ce şiruri întregi de civili continuau să părăsească Panjwayi. Taz şi Shinsha erau clar tulburați de situația refugiaților, dar şi de perspectiva unei țări atât de divizate din nou.

Operațiunea Medusa trebuia să înceapă în doar câteva ore şi discuția alunecă în curând spre atacul canadian. Shinsha era sigur că ştia cum se va desfăşura lupta.

— E la fel ca în cazul ruşilor, spuse el. Ei atacă, iar talibanii se apără şi îi anihilează pe atacatori până ce devin prea slabi ca să continue.

— Totuşi, de data asta, voi îi dibuiți pe atacatori, l-am tachinat eu.

Când soarele abia răsărit trimitea raze de o lumină strălucitoare ca aurul pe cerul albastru de deasupra deşertului, îmi făcusem deja plinul de ceai şi pâine. *Sper ca azi să fie mai bine decât ieri*, am gândit eu.

O unitate specială canadiană se infiltrase în Masum Ghar, la 5 km nord de poziția noastră, chiar sub nasul luptătorilor talibani, în timpul nopții. Îi auzeam prin radio, pentru prima oară în acea dimineață. Masum Ghar era cel mai nordic punct aflat în obiectivul canadienilor. Planul includea câteva zile de bombardament, desfăşurat de echipa canadiană de operațiuni speciale, urmat de un atac la sol, dincolo de râul Arghandab.

Primul avion de atac la sol A-10, de un cenuşiu închis, străbătu la înălțime deşertul. Urcă brusc câteva sute de metri, se înclină puternic pe stânga, ajunse cu aripile la acelaşi nivel, apoi plonjă ca o săgeată, deschizând focul. Ca nişte păsări de pradă, bombele se năpusteau una după alta asupra pozițiilor talibane.

Stăteam în picioare pe capota *Ole Girl*, urmărind prin binoclu atacul aerian, cu adrenalina la maximum. Mă simțeam ca un căpitan spartan, urmărind flota persană zdrobindu-se de coasta grecească.

— Ahhhhh! am urlat, făcându-l pe Brian să țâşnească din sacul de dormit cu pistolul în mână.

— Unde, unde, unde? strigă el.

— Calmează-te. Canadienii sparg nişte nuci dincolo de râu, am spus rânjind.

Bombardamentul însemna „calmarea” sau țintirea obiectivelor din vale pentru a distruge comunicațiile duşmanului, pozițiile lor de comandă, apărările şi siturile logistice. Nu mai văzusem un atac atât de susținut şi de puternic dinspre niciuna dintre părți, în niciuna dintre turele mele în Afganistan. Tirurile de foc antiaeriene se ondulau spre cer încercând să străpungă avioanele. Unda de gloanțe care venea dinspre vale era la fel de penetrantă ca şi arsenalul care se prăvălea în sens invers. Nu erau o gaşcă de ageamii, ci luptători de talie grea.

Am aflat apoi că un general mutase atacul mai sus, fără nicio misiune de recunoaştere sau de evaluare a țintei. În loc să respecte planul, acest general primise „informații secrete” că talibanii luaseră o pauză şi făcuse o schimbare de plan să atace mai devreme. Niciodată nu desfăşori un atac deliberat fără să faci mai întâi o misiune de recunoaştere. Totuşi acest lucru nu m-a şocat. Nu mă miră niciodată că anumiți generali, oricât de departe s-ar afla, cunosc mai multe despre câmpul de luptă decât cei pe care îi trimit acolo.

Am studiat împreună cu Jared hărțile şi noul program. Brian şi cu Dave monitorizau echipamentele radio şi transmiteau grupului pozițiile prietene şi inamice, astfel încât toată lumea să fie informată. Bombardamentul aerian tocmai începuse, când am auzit un zgomot neobişnuit. M-am uitat spre Jared.

— Ce naiba este asta? am spus eu.

La sud de Masum Ghar, unul dintre oamenii din echipa de recunoaştere canadiană, comandată de maiorul Andy Lussier, arătă spre cer. Andy îl văzu imediat: un avion britanic Nimrod cu patru motoare în flăcări şi cu o dâră groasă de fum. Câteva secunde mai târziu, avionul dispăru într-o uriaşă minge de

foc. Fără să mai aştepte ordinele, Andy şi oamenii săi porniră spre locul impactului. La fel ca şi noi, canadienii ştiau codul tacit. Andy nu putea şi nu avea să-i lase pe talibani să ajungă acolo primii.

Explozia reverberă profund în pământ. Am simțit asta din locul unde ne aflam, am înşfăcat armele şi am urcat pe vârful crestei din spatele vehiculelor noastre.

— Dumnezeule, mormăi Dave, privind rămăşițele în flăcări. Am spus o rugăciune pentru cei care se aflaseră la bord şi pentru familiile lor.

În timp ce urmăream totul, radioul ne anunță ceea ce ştiam deja.

— Către toate unitățile Grupului operativ 31, acesta este un apel în rețea. Avem un avion al coaliției prăbuşit. Aeronava este un Nimrod britanic. Poate identifica cineva?

Echipa lui Andy întâmpina dificultăți în a-şi găsi drum printre sate şi şanțurile de irigații care tăiau zona în cruciş şi-n curmeziş. În cele din urmă, un elicopter american Apache îi ghidă pe canadieni spre oribilul loc al accidentului. Bucăți din aeronavă erau presărate peste tot pe pământul ars, dar impactul fusese atât de puternic încât nu mai erau multe de recuperat. Toți cei 14 membri ai echipajului britanic erau morți.

În noaptea aceea, fiind de serviciu, am ascultat transmisia prin satelit a coaliției ca să mai treacă timpul. Stăteam în turelă, cu căştile pe urechi, când am auzit o transmisiune despre liderul taliban Mullah Omar şi comandantul zonei de sud a Afganistanului, Mullah Dadullah Lang. Cei doi bărbați puteau fi în Panjwayi, conform informațiilor transmise. Şi dacă se aflau acolo undeva, vom participa cu mare drag la uciderea lor. După tura mea, l-am căutat pe Smitty şi am petrecut următoarele câteva ore întorcând pe toate fețele cele mai importante informații secrete de care dispuneam şi toate estimările viabile cu privire la lucrurile cu care ne puteam aştepta să ne confruntăm în vale. Dacă acolo se aflau

comandanți talibani şi luptători străini, rezistența va fi de-a dreptul acerbă, insista Smitty.

Pentru moment, singurul lucrul pe care-l puteam face era să rămânem pe poziții, gata să-i susținem pe canadieni.

În dimineața următoare, echipamentele noastre radio prinseră viață. Principalul atac canadian la sol începuse. În următoarele câteva ore, timp în care am ascultat cu febrilitate tot ce se întâmpla, situația se deteriora rapid. În scurtă vreme, Compania Charles se zbătea să supraviețuiască lângă obiectivul Rugby.

Rugby era o mică şcoală cu pereți albi, în mijlocul Panjwayi. Dispunerea şanțurilor de irigații, şirurile de copaci care se intersectau şi câmpurile dense de marijuana cu plantele mai înalte decât oamenii, făceau din clădirea şcolii un centru al apărării talibane. Vedeam cum se desfăşura lupta de la 1,5 km distanță. Era urât.

Compania Charles a Regimentului Regal Canadian intrase sub un foc mortal şi înregistră victime aproape imediat ce traversară râul. Informațiile secrete ale generalului Fraser despre o forță talibană slăbită şi distrusă erau greşite. În scurt timp, câteva vehicule canadiene au fost distruse şi patru soldați uciși.

Urmăream bătălia din pozițiile noastre de blocare, urmărind concomitent hărțile. Ideea era să ținem inamicul la mijloc. „Urmărirea luptei” era singurul mod de a ne pune la curent cu ceea ce se întâmpla şi n-aveam decât să aşteptăm să treacă timpul. În plus, ştiam şi unde era localizat fiecare pe câmpul de luptă. Pe la amiază însă, interpretul meu, Victor, alergă spre mine cu ochii în lacrimi. Mi-a întins căştile şi m-am străduit să pricep ce auzeam. Soldați talibani țipând. Împuşcături atât de puternice încât am bănuit că luptătorul avea transmițătorul sprijinit de armă. Spunea că luptătorii îi obligau pe civilii care nu fugiseră să iasă în curți şi pe străzi în fața mitralierelor, ca scuturi împotriva atacurilor aeriene. Avioanele zburau pe deasupra dar nu atacau. Şah mat.

Nu puteam decât să fim spectatori, să urmărim şi să ascultăm cum camarazii noştri se luptau să-şi salveze viețile. După câteva ore în care le-am auzit apelurile radio pline de panică, am aruncat o privire asupra Panjwayi. Zeci de trâmbe de fum negru şi gros se înălțau spre cer de la clădirile incendiate şi de la vehiculele canadiene arse. Explozii zguduiau pământul. De fiecare dată când lupta se întețea, Smitty îşi înălța sprâncenele mari şi stufoase privindu-mă de parcă ar fi spus: „Ți-am zis eu!”. Rezistența acerbă pe care o prevăzuse mai devreme se desfăşura acum sub ochii noştri.

Încet, încet, soarele alunecă în spatele munților, iar eu mă gândeam la soldații canadieni țintuiți la pământ şi închişi ermetic în vehiculele lor, într-o căldură de iad, înconjurați de o droaie de inamici, abia putând să respire aerul rarefiat.

Am auzit când infanteria canadiană a avansat din nou. De data aceasta, unitatea lui Andy va simula un atac în nord ca să atragă atenția într-acolo şi pentru a permite Companiei Charles să forțeze trecerea râului. Artileria şi tunurile de 25 mm dădură semnalul forțării. Talibanii răspunseră cu rachete şi gloanțe de mitralieră şi din când în când se auzeau trosniturile metalice ale grenadelor în blindajele transportoarelor canadiene. Chiar dacă aveau echipamente superioare, canadienii nu câştigau teren. Era înțesat de inamici.

Atacul simulat al lui Andy a fost întrerupt când am auzit prin radio că un A-10 chemat pentru a ocupa o poziție inamică bombardase din greşeală forțele canadiene, ucigând un soldat şi rănind mai bine de 40 de oameni. Atacul încetă în întregime pentru ca forțele canadiene să se reorganizeze şi să-şi evacueze răniții.

Jared, Shinsha şi cu mine ne adunarăm în jurul hărții. Atacul trebuia reorganizat repede.

— N-a fost neapărat o decizie proastă – dacă, desigur, nu vor aştepta prea mult, i-am spus lui Jared.

Trecură câteva ore importante.

— E de rău, am spus.

Jared îmi dădu dreptate. Shinsha trase cu putere dintr-a nu ştiu câta ţigară, cu un aer atât de preocupat de parcă unitatea lui ar fi fost angajată în luptă.

— Dacă stau prea mult, talibanii se vor muta în poziţii şi mai apropiate de canadieni, spuse el grăbit. Şi va fi mult mai greu de întrebuinţat avioanele. Lupta va fi foarte, foarte grea.

Tot ce mi-am dorit să obţin prin instrucţia pe care o făcusem cu oamenii era să ne obişnuim să fim întotdeauna cu doi-trei paşi înainte şi să gândim ca un insurgent. Mi-am scos carneţelul de notiţe şi am început să creionez scenariile. Dacă aş fi prins în cursă, ce ar trebui să fac? Unde m-aş duce? Cum am putea ajunge acolo să dăm o mână de ajutor?

Apoi l-am văzut. Sperwan Ghar. Nu era chiar un munte – era mai mult un deal înalt înconjurat de sate. Nu ne atrăsese atenţia în timpul planificării, dar acum, când bătălia se desfăşura în faţa ochilor noştri, era limpede că nu era numai un teren-cheie, iar dacă ne luam după apelurile lor radio, talibanii gândeau la fel. Ştiam că odată ajunşi în vârf, am putea chema avioanele în ajutorul forţelor canadiene, îndrumându-i spre vest. Mi-am ales cu grijă cuvintele, în timp ce-i arătam pe hartă lui Jared.

— Domnule, cine deţine acest teren poate avea cheia succesului pentru întreaga operaţiune, am spus eu.

În următoarele câteva minute i-am împărtăşit tot ce credeam. Compania Charlie atacase obiectivul Rugby şi fusese respinsă. Numărul şi forţa inamicului era cu mult mai mare decât s-ar fi aşteptat cineva şi erau cu toţii angajaţi în luptă. Canadienii fuseseră nevoiţi să oprească evacuarea răniţilor, iar posibilitatea de a utiliza acoperirea aeriană era limitată.

Pur şi simplu pierdusem iniţiativa.

— Uită-te la reacţia pe care au avut-o faţă de grupul operativ mecanizat, am zis. Este mai mare decât şi-ar fi imaginat vreodată cineva. Dealul ăsta este prea important pentru oricare dintre părţi ca să nu-l cucerim.

I-am prezentat trei alternative. În prima variantă ne împărțeam forțele între pozițiile de blocare şi deal. În cea de-a doua, ne deplasam cu toate forțele noastre spre vârful Sperwan Ghar şi foloseam avantajele terenului înalt ca să controlăm întreaga porțiune sudică a văii. A treia alternativă era să rămânem pe loc şi să vedem care ne-o fi norocul.

Încet, încet, Sperwan Ghar devenea o obsesie. Cu cât mai mult discutam despre asta, cu atât deveneam mai sigur – hotărât – că trebuia să ocupăm poziția.

— Dacă duşmanul ocupă acest deal, forțele canadiene vor fi sub directa lui observație, iar flancurile şi partea din spate vor deveni nesigure când vor înainta spre sud, am argumentat. N-am niciun dubiu în această privință. Oricine i-ar sfătui pe talibani, cu siguranță că are experiență, probabil este străin – din Pakistan sau mai rău, cecen.

Jared mai studie încă o dată harta şi căzu de acord să-l sune pe Bolduc şi să-l informeze despre toate acestea – cu o singură condiție, însă:

— Poți merge, doar dacă mai convingi încă o altă echipă să vină cu tine, spuse el.

Jared porni spre maşina lui şi-şi scoase telefonul prin satelit. După 20 de minute îmi dădu acordul. Bun. Acum nu mai trebuia decât să recrutez încă o echipă.

Mai întâi m-am dus la Bruce, gândindu-mă că lui îi va lua cel mai mult timp să ia o decizie. Era nou şi avea tendința de a dezbate mai mult înainte de a-şi informa echipa. Am înțeles. Nimeni nu dorea să facă greşeala de a-şi expune echipa pornind de la o idee stupidă. I-am făcut aceeaşi expunere ca lui Jared, iar el a fost de acord să prezinte lucrurile în acest fel oamenilor săi.

A doua mea țintă era Hodge. Noi doi gândeam la fel şi înainte să ajung la jumătate cu expunerea mea, el şi sergentul său, Jeff, erau deja convinşi. I-am suspectat chiar că ar fi în stare să facă orice numai să intrăm în acțiune.

— Băieții lui Hodge sunt de acord să meargă, am spus în timp ce mă apropiam de Jared.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, deoarece Bolduc crede că este o idee foarte bună având în vedere circumstanțele actuale şi plecăm cu toții, spuse Jared. O să mă sune de îndată ce mişcarea este aprobată de ISAF. Adu-mi repede un plan. Pornim spre Sperwan Ghar imediat ce primesc apelul.

I-am aruncat o privire lui Hodge; el mi-o întoarse şi izbucni în râs.

— Oh, nu, frate. Este ideea ta, tu faci planul. Noi mergem doar ca să fim siguri că rămâi în viață ca să plăteşti lada de bere cu care ne eşti dator, spuse el.

Bill se apropie cu maşina lui, iar când coborî, după rânjetul voios mi-am dat seama că ştia deja despre ce era vorba de la Dave sau Brian.

— Ce-i, căpitane? spuse el. Ştii că nu te las să faci planul fără mine.

— Ăsta ar putea fi un plan puțin mai detaliat pentru tine, Bill, am spus eu fără nicio grimasă.

Bill cunoştea tacticile mai bine decât mine. După încă vreo câteva înțepături necesare, am petrecut următoarele câteva ore aplecați deasupra hărților, a fotografiilor din satelit şi a listelor de verificare. În imaginile din satelit, Sperwan Ghar nu era atât de impresionant. Movila de un gri cenuşiu avea vreo 18 m înălțime şi părea cea mai mare grămadă de gunoi din lume. Era înconjurată de un soi de zid înalt de aproximativ 6 m, din pietre, cutii de conserve, resturi, gunoaie. Arăta de parcă ar fi avut cândva un mare bazin circular în vârf – probabil vreo instalație de stocare a apei murdare. Un drum înconjura dealul de la bază până în vârf. La bază se afla o clădire în formă de „U” care părea a fi nouă; la o oarecare distanță, încă o clădire mai mică. Doar două drumuri duceau spre deal, unul dinspre sud, de unde urma să venim noi, şi unul dinspre nord. În fotografiile luate din avion, zona semăna cu o lingură, având dealul şi clădirile în cupă, iar drumul de acces drept coadă. Locul era înconjurat în întregime de barăci, adăposturi de uscat struguri şi ziduri.

Planul părea destul de simplu şi vor fi implicate toate echipele. Două vor intra în cupa lingurii, iar cealaltă, în sens invers, dinspre coadă. Echipa mea va avea conducerea, cu Jared drept comandant al forței terestre (GFC). Transportorul său mă va urma, ca unitate de comandă şi control, pe măsură ce ne asiguram că putem înainta. Echipa lui Bruce va fi ariergarda în convoiul spre Sperwan Ghar şi va face manevre spre dreapta sau stânga, în funcție de atacurile inamicului. Echipa lui Hodge va asigura suportul şi întăririle în cazul în care aveam să fim capturați. Dacă lucrurile vor scăpa de sub control, Hodge va croi o breşă între inamic şi noi, prin care vom putea fugi. Afganii lui Shinsha au fost împărțiți în plutoane şi distribuiți în echipe.

Când avea să înceapă atacul, echipa mea va curăța drumul spre munte şi va sparge prima barieră, acoperind echipa lui Bruce care va curăța clădirile de la baza dealului. Echipa lui Hodge va crea un perimetru defensiv. Odată ajunşi pe deal, vom anihila pozițiile talibane din care se trăgea mortal asupra grupului operativ canadian de dincolo de râu.

Am prezentat planul celorlalte echipe şi afganilor, ne-am verificat echipamentele şi am aşteptat ca Bolduc să ne dea aprobarea finală. După mai bine de zece zile în luptă, am realizat că în sfârşit nu aveam nimic de făcut şi mi-am dat seama că nu mai vorbisem cu familia mea de la sosire. Un telefon acasă m-ar mai calma.

Telefonul negru prin satelit era fierbinte când l-am dus la ureche. Vocea familiară a soției mele întrerupse tonul distant, enervant al apelului. După un salut şi o scurtă informare despre toți cei de acasă, mi l-a dat pe fiul meu la telefon.

— Tati, ce mai faci?

— Alerg după oamenii răi, spusei eu.

— Ai grijă. Tati, am avut un vis. Se făcea că oamenii răi trăgeau în tine din tufişuri. Voiau să te rănească.

— Ei bine, scumpule, şi ce vrei să fac eu? am întrebat cu o voce în care pusesem toată căldura şi dragostea din lume.

— Să tragi în tufişuri, tati. Acolo se ascund ei. Să tragi în tufişuri. Trage peste tot.

Capitolul 13

FĂRĂ MUNIŢIE

Nimic nu este mai grozav decât să fii împuşcat
şi să scapi cu viaţă.

– WINSTON CHURCHILL

Privită de la distanţă, partea de vest a văii Panjwayi arăta precum Edenul. Marea nesfârşită de nisip făcea treptat loc vegetaţiei abundente care îmbrăca atât colibele din pământ cât şi barăcile răspândite pretutindeni pe câmpuri şi printre şanţurile de irigaţii. Munţii zimţaţi care străjuiesc valea par să o protejeze de lumea înconjurătoare.

Dar pe măsură ce privirile îmi alunecau spre est, către râu, am putut vedea cum mirajul se topeşte şi dispare. Semnele şi rămăşiţele bătăliei se întindeau pe kilometri întregi. Se puteau vedea încă urmele de explozii şi ale rachetelor. Clădiri şi vehicule fumegau în toate direcţiile. Grupa operativă canadiană împânzise radioul cu mesaje despre cum vor continua să „se consolideze şi să se reorganizeze" sub focul inamicului. Victoria se îndepărta însă văzând cu ochii.

N-aveam nicio altă variantă, decât să ocupăm Sperwan Ghar. Fără controlul acelui teritoriu, canadienii n-ar putea avansa. Pierderea acestei bătălii ar fi o catastrofă pentru oamenii din Kandahar, pentru coaliţie şi pentru tot sudul Afganistanului.

Aerul părea a fi mai încins decât de obicei, când toată lumea se îmbarca în maşini. Am verificat echipamentele radio din transportor şi am trecut în revistă toate notiţele lipite pe fiecare locşor liber de sub parbriz. Ascunse bine în jurul

scaunului meu se aflau bandulierele cu muniții, grenade fumigene, echipament medical, apă şi trasoare de semnalizare. Eram gata aşa că am luat microfonul şi am apelat Kandaharul.

— Vultur 10, aici Talon 31. Pornim.

Convoiul de transportoare era dispus într-o formație perfectă în formă de V. Traseul ne ducea în josul crestei şi străbătea o pădurice verde de pini care masca apropierea noastră de Regay, un sătuc din vale, poziționat între noi şi Sperwan Ghar. Îi urmăriserăm pe săteni de sus, mişcându-se peste tot prin vale timp de câteva zile, cu toate acestea, ne-a şocat scena la intrarea în sat.

Sătenii treceau în grabă pe lângă noi, în căruțe rupte, tractoare, pe măgari, cămile – pe orice era mobil. Regay era ultimul punct de oprire pentru caravanele de refugiați care căutau apă înainte de a porni în călătoria lor spre oraşul Kandahar. Sute de oameni se îmbulzeau lângă un puț de apă. Fiecare sătean avea un vas de apă galben sau verde. Nimeni nu se uita la noi. Ştiau cine eram şi cine ne aştepta.

Câțiva dintre soldații noştri ANA dintr-un Ford Ranger au fost semnalizați de un bărbat care părăsea Regay, într-o Toyota Corolla Sedan de un alb murdar. N-a oprit, dar a arătat spre deal spunând:

— Mine.

Apoi îşi văzu de drum. Avertismentul a fost transmis tuturor prin radio.

— E din ce în ce mai bine, spuse Brian.

Imaginea deşertului deschis se estompa în oglinda laterală a *Ole Girl*, iar coşmarul de sate şi barăci ni se deschidea în față ca gura unei bestii imense. Am aruncat o privire pe hartă. După Regay, ne-am îndreptat direct spre Sperwan Ghar.

Când echipa lui Hodge trecu de Regay, am schimbat formația transportoarelor dintr-un V larg într-o linie dreaptă sau „formația Ranger” pentru a ne strecura prin labirintul fără sfârşit de clădiri dărâmate, şanțuri de irigații, lanuri de

marijuana, de grâu şi plantaţii de viţă-de-vie. *Ashpsh khana* sau adăposturile de uscat struguri, vechi de secole, care erau de înălţimea unor clădiri de trei-patru etaje, indicau ici colo câmpurile, redute perfecte pentru lunetişti. Mă uitam cu un ochi la adăposturi, iar cu celălalt pe display-ul acoperit de praf al hărţii digitale. Ne apropiam de punctul fără întoarcere, un punct de decizie imaginar de pe acea hartă.

Aveam nervii întinşi la maximum când ne apropiam, înaintând pe drumul acoperit de praf, de prima baracă. Era prea multă vegetaţie şi prea multe ascunzişuri. Vremea recoltei, un moment chiar prost pentru a începe o operaţiune. Inamicul putea fi oriunde. Trăgătorii se puteau ascunde la 3 m, în oricare dintre câmpuri şi n-aveai cum să-l vezi înainte de a începe să tragă. Brian, ca şofer şi sergent de comunicaţii, întotdeauna conducea „murdar", ceea ce însemna că avea o puşcă aţintită pe geamul deschis şi pregătită pentru situaţia în care vreun luptător inamic ar fi apărut pe neaşteptate. În cazul nostru, neprevăzutul s-ar fi putut ivi din spatele pereţilor barăcii sau de oriunde din câmp.

Radioul prinse, în sfârşit, viaţă. Jared, comandantul forţei terestre, voia o numărătoare inversă până la marcaj.

— Talon 30, aici Talon 31, 200 m, aşteaptă, am răspuns.

Şi abia ce am încheiat, când am zărit cu coada ochiului o mişcare: o siluetă, pe jumătate ghemuită, pe jumătate în picioare, căţărată pe zidul gros al unui adăpost înalt de uscat struguri. Mi-am luat imediat binoclul şi am focalizat imaginea. Ştiam că n-avea ce căuta acolo. Turbanul negru şi îmbrăcămintea maro-închis contrastau puternic cu pereţii din pământ uscat de culoarea biscuitului. Mi s-a zbârlit părul de pe mâini. Aruncător de grenade! Mă rugam să nu văd lumina vreunui aruncător de grenade aţintit asupra transportorului meu.

— Contact în faţă. Inamic la ora 11, 200 m, pe adăpostul de struguri. Ucide-l pe nenorocit, i-am spus lui Dave, trăgătorul de la mitraliera de calibru .50 montată deasupra transportorului. Mitraliera era un model din timpul celui de-

al Doilea Război Mondial – cunoscută ca M2 sau Ma Duce – cu sistemul optic modernizat şi este la fel de letală astăzi aşa cum era în urmă cu 60 de ani.

Abia terminai ce aveam de spus că Dave confirmă ținta.

— L-am văzut, spuse el calm, în timp ce ochea poziția talibanului. Lansă o şarjă lungă, ciuruind adăpostul de struguri. O flacără de peste 1,5 m izbucni din țeava M2, ca să-i demonstreze parcă puterea extraordinară. Pe măsură ce ne apropiam, Dave continua să tragă.

Inima îmi bătea cu putere, iar transpirația îmi picura în ochi – ştiam că ne îndreptăm spre o ambuscadă. Am luat căştile şi i-am raportat lui Jared:

— Talon 30, aici este Talon 31. Contact cu inamicul la ora 11. Sunt în adăposturile pentru struguri.

Nu mai conta dacă inamicul descoperit pe adăpost raporta chiar acum poziția noastră. Explozia mitralierei ne anunțase oricum prezența acolo. Mi-aş fi dorit o baie sau măcar o bucată de gumă ca să-mi calmez nervii. Dar gândul dispăru odată cu prima grenadă.

Am văzut primele gloanțe izbind parbrizul, în timp ce o ploaie de grenade şi gloanțe de mitralieră se năpusti asupra transportoarelor noastre. După aceea focul nu s-a mai oprit, dar nici nu vedeam vreo țintă în care să tragem. Din vârful dealului şi din barăcile din preajmă, ne puteau vedea venind. Talibanii ştiau ceea ce ştiam şi noi: acel Sperwan Ghar era o proprietate esențială, iar ei o dețineau.

— Către toți cei din 31, supravegheați-vă zona şi țineți aproape, am transmis prin radio către convoi. Trăgătorii să rămână acoperiți în turele.

Lunetiştii inamici ținteau trăgătorii; dacă mitralierele mari picau, vehiculele rămâneau fără apărare. Mă concentrai din nou asupra cercetaşului. Câți or fi fost cu el? Ce arme aveau? În mod sigur mai aveam nevoie de nişte armament. Aveam puşti M4, mitraliere M240, mitraliere grele de calibru .50, o puşcă cu lunetă, un aruncător antitanc portabil Carl Gustav de 84 mm, numai că ăsta era genul de situație în care un

pistol mitralieră este neprețuit şi-mi doream să fi avut cel puțin trei.

— Vultur 10, aici este Talon 30. Suntem în contact cu trupe. Avem între 20 şi 40 de inamici la 100 m nord-est față de poziția noastră şi se trage cu aruncătoare de rachete RPG, cu mitraliere PKM şi cu pistoale, dinspre mai multe barăci, l-am auzit pe Jared transmițând către cartierul general de pe Aeroportul din Kandahar. Solicităm suport aerian imediat.

În câteva secunde, radioul transmise clar şi tare răspunsul:

— Talon 30, aici Vultur 10, am înțeles, notăm trupe în contact. Rămâneți pe recepție.

Aşteptarea dură câteva momente care au părut însă un secol. La centrul de operațiuni tactice zeci de oameni erau concentrați asupra radiourilor şi telefoanelor, zbătându-se să găsească ajutorul de care aveam nevoie. Trebuia să se coordoneze cu canadienii care controlau întreaga flotă aeriană pentru această operațiune.

— Talon 30, aici este Vultur 10. Avem aprobare de urgență pentru aeronavă în zona voastră. Ajunge în 20 de minute.

În 20 de minute de acum încolo s-ar putea ca lupta să se încheie, mă gândii eu. Nici luptătorii talibani şi nici munițiile lor nu erau fără sfârşit. Am luat pe umăr mitraliera mai mică M240 montată pe uşa transportorului meu şi am început să trag înspre locurile unde se zăreau țevi lucind şi înspre luptătorii care se mişcau pe lângă barăcile ce înconjurau baza dealului. Focul era puternic dinspre partea dreaptă, iar luptătorii talibani păreau să continue manevrele de deplasare de la dreapta la stânga. Dar acum începură „să vorbească” armele noastre grele, după cum fuseseră instruiți operatorii lor. Asta înseamnă că o mitralieră trage un foc scurt în poziția inamică, apoi face schimbul cu o altă mitralieră care procedează la fel, trecând cu toții de la unul la altul momentul tragerii, până ce țintă este complet distrusă. Această tehnică ne permite să distrugem inamicul folosind la

maximum puterea armelor şi cu o cantitate minimă de muniție.

În replică, luptătorii talibani revărsară asupra noastră o ploaie de rachete de la RPG-uri – rachetele erau dirijate să explodeze astfel încât să devenim ținta schijelor. Scopul era să elimine trăgătorii şi să rănească cât mai mulți soldați din partea din spate a transportoarelor.

— Se trage de la ora şase. Repet: se trage de la ora şase, comunică Bill, în timp ce ne cutremurarăm cu toții de efectele exploziei rachetelor.

— Mută transportoarele 3 şi 4 la stânga mea, în formă de „L", am urlat spre el.

Întreaga luptă era un imens joc de şah. Prin poziționarea transportoarelor în formă de „L", reuşeam să-i ținem pe talibani la distanță în stânga şi în spate şi făceam loc restului convoiului să înainteze.

Brian strigă:

— Afirmativ – comanda că transportorul urma să se mişte – şi întoarse repede vehiculul cu fața spre baracă. Transportorul era acum între noi şi inamic. Îmi încărcasem arma cu mult înainte ca Dave să ceară cartuşiere pentru mitraliera lui de calibru .50. Tocmai încărcase o nouă cartuşieră în mitralieră, când un RPG explodă pe bara de protecție din fața vehiculului, aruncând un val masiv de praf şi resturi. Mă dureau dinții şi aveam un puternic gust metalic de exploziv în gură.

La naiba, aveam nevoie de mai multe arme.

— Unde sunt avioanele? am țipat către Ron, controlorul de trafic aerian din echipa mea, de altfel unul dintre cei mai importanți membri. Era datoria lui să ceară ajutor şi să ne obțină suportul aerian de care aveam nevoie. Auzeam gloanțele pocnind pe lângă mine, în timp ce aruncai o privire în urma vehiculului. Ron trăgea în luptătorii din spatele nostru. Asta era şi bine şi rău. Nu era rănit, dar nici nu ceruse suportul aerian de care aveam nevoie împotriva luptătorilor talibani care ne înconjurau.

De data asta Dave, Brian şi cu mine am văzut în acelaşi timp sursa şi am deschis focul pe trei linii înspre fortul din fața noastră. Aproape la fel de repede cum am deschis noi focul, a venit replica dinspre fort – o moschee. Eram atacați dintr-o moschee. Conform Convenției de la Geneva, dacă inamicul te atacă dintr-un loc sfânt, folosindu-l ca pe o poziție militară, atunci poate fi la rândul său atacat.

Dave continuă să tragă asupra inamicului cu mitralieră care acționa din moschee. I-am strigat să mă acopere şi am ieşit din transportor cu un AT4 şi un LAWS. AT4 este un lansator uşor de rachete antitanc. LAWS este o armă antiblindaj care distruge transportoare mici şi poziții de tragere. Ambele sunt menite să distrugă blindaje, dar sunt folositoare şi în cazul clădirilor.

Am tras mai întâi cu LAWS direct către clădirea din fața noastră, ca să-mi reglez direcția de tragere. Am trimis racheta la fel de bine ca pe o minge de tenis. Auzeam zgomotul puternic al gloanțelor care treceau pe lângă mine şi m-am strecurat înapoi în transportor ca să pot trage cu AT4. Când focul inamic a încetat, am sărit din nou afară, lipindu-mă de transportor şi am țintit clădirea din fața noastră. Ştiam pe de rost procedura de tragere – era ca a doua natură: cătarea şi cocoşul ridicate. 300 m distanță, setat. Trag siguranța. Verific zona de recul a gazelor. Trag piedica şi foc. BUM. Impact solid. Praf şi resturi izbucniră prin uşa principală şi prin ferestre. Tocmai când mă strecuram înapoi în maşină, Bill apăru lângă mine.

— Cum vă descurcați, băieți? spuse Bill cu vorba lui tărăgănată de texan, în contrast cu furtuna de gloanțe din jurul lui.

Am avut plăcerea să lupt alături de câțiva texani şi cu toții erau născuți pentru a fi luptători. Cred că este ceva în apa aia pe care o beau acolo.

— Trebuie să fac o socoteală clară, lucrurile o iau razna prin radio, spuse el.

Ca sergent al echipei, Bill avea grijă ca armele să aibă muniție din belşug. Merse să facă o evaluare a rezervelor şi se întoarse repede.

— Am veşti proaste, căpitane. Suntem pe chihlimbar cu cele de calibru .50, spuse el.

„Pe chihlimbar” însemna că deja consumaserăm jumătate din cantitatea de muniție.

I-am spus să pună în funcțiune armele mai mari, dar făcuse deja asta. Sean, instructorul, scotea Goose-ul. Arma de 84 mm era numită Goose în onoarea fabricantului său original Carl Gustav Stads Gevärsfaktori şi putea trage în clădiri, cu viteză mare, ghiulele explozive de dimensiunea unei mingi de fotbal.

— O să încercăm mai întâi cu AT4, spuse el.

Suna bine, dar i-am cerut lui Bill ca data viitoare când voia să vorbească cu mine să mă cheme prin radio. Era prea valoros să se fâțâie de colo-colo fără acoperire.

— Am nevoie de tine viu, i-am spus eu.

Dispăru tocmai când începură să se audă elicele elicopterelor. Sosiseră elicopterele Apache AH-64.

— OK, nenorociților, acum chiar că începem! urlă Dave din toți rărunchii.

M-am răsucit spre Ron, care-mi arătă două degete. Două aeronave. Piloții se auzeau deja prin stație, iar Ron începu să-i coordoneze şi să identifice țintele.

Deoarece pilonul central pentru Operațiunea Medusa era grupul operativ canadian de dincolo de râu, a trebuit mai întâi să obținem permisiunea lor de a folosi elicopterele Apache. În acel moment, canadienii nu erau atacați şi în cele din urmă au lăsat elicopterele sub controlul nostru. Grupul operativ canadian ar fi vrut, de asemenea, să păstreze în rezervă elicopterele şi luptătorii americani pentru atac la sol din avioanele A-10, dar s-au înduplecat şi ni le-au cedat. În timp ce Ron încerca să se lămurească cu cei de pe A-10, Jared identifică țintele pentru elicopterele Apache care se învârteau în jurul nostru şi care făceau parte din contingentul

olandez al ISAF. Sub îndrumarea sa, elicopterele făcură mai multe ture pe deasupra clădirilor aflate în drumul nostru şi atât de puternic apărate, pentru a-i scoate afară pe ocupanți. Dar piloții olandezi erau îngrijorați că trebuiau să tragă atât de aproape de noi. Nu voiau să fie acuzați că au tras în camarazi.

— Dacă nu trageți în țintele pe care vi le spun, atunci nu ne puteți fi de niciun folos, izbucni Jared în cele din urmă, exasperat. Inamicul se află la 200 m de locul unde suntem noi şi avem nevoie să trageți acum.

Primele două rachete de 69 mm care au pornit dinspre Apache explodară făcând un zgomot infernal în adăpostul de uscat struguri din fața noastră, distrugând complet intrarea. Ținta fusese atinsă. Când se mai aşeză praful de la explozia rachetei, soldații armatei afgane din dreapta mea prinseră patru sau cinci luptători talibani care ieşeau afară din clădire, poticnindu-se amețiți şi confuzi.

În timp ce mă aplecam să iau o altă cutie de muniție, o flacără roşie sclipi pe deasupra capotei transportorului meu. Grenada explodă chiar lângă geamul lui Brian, împroşcând maşina cu schije. După o clipă de şoc, ne-am revenit la auzul vocii lui Jared care vorbea prin radio. Încă încerca să susțină superioritatea noastră în atac ca să avansăm spre deal. Apoi veni răspunsul de la centrul de operațiuni tactice din Kandahar:

— Talon 30, aici este Vultur 10. Iată care este situația voastră: numărul inamicului nu este de ordinul zecilor, ci al sutelor, poate chiar 1 000. Faceți față?

I-am aruncat o privire lui Brian.

— Cred că-ți bați joc de mine.

Zgomotul răpăit al gloanțelor care loveau vehiculele îmi atraseră atenția şi m-am concentrat din nou să ochesc țintele cu mitraliera mea. În apropiere, elicopterele Apache îi bombardau pe talibanii care se ascundeau în jurul dealului. Se auzea şuieratul tunurilor de 30 mm care trăgeau înspre clădirile şi şanțurile de irigații din spatele nostru. De obicei,

talibanii se ascundeau când se iveau elicopterele Apache, dar de data asta țineau cu dinții de teritoriul lor şi păreau înfipți acolo. După un ultim raid, elicopterele s-au întors, iar sunetul rotoarelor începu să se estompeze în timp ce se îndepărtau către Kandahar, ca să realimenteze şi să ia muniție.

Dacă talibanii nu s-au temut de elicoptere, acum, când păsările şi-au luat zborul, aveau să devină şi mai îndrăzneți. Îl auzeam pe Ron încercând să obțină prin radio mai multe elicoptere. Muniția din transportor se epuiza rapid şi având în vedere felul în care se trăgea, bănuiam că situația era aceeaşi şi în celelalte transportoare.

M-am întors din nou la mitraliera mea, când Riley, medicul nostru, se apropie de uşă. Avea două AT4, aruncătoare uşoare de rachete antitanc.

— Unde vrei să trag? întrebă el.

Am arătat spre una dintre cele două barăci de unde se trăgea cel mai mult. La semnalul său, Brian, Dave şi cu mine am început să tragem cu toate armele pe care le aveam la dispoziție ca să-l acoperim, în timp ce el se strecura prin spatele transportorului meu. Mitraliorii talibani l-au văzut însă şi au început la rândul lor să tragă la picioarele lui, tocmai când ieşi de sub acoperire, pregătit să tragă. Aprinse prima rachetă, în timp ce se străduia să se ferească de gloanțele trase spre el, care stârneau mici explozii de praf şi murdărie. Nu nimeri uşa, ci în peretele gros de pământ. Riley se întoarse să ia celălalt AT4 de la maşină. Alergă apoi, fără nicio acoperire, în acelaşi punct, ridică aruncătorul pe umăr şi trase. Un alt nor de praf țâşni în toate direcțiile în jurul său. De data asta, racheta de 84 mm lovi exact unde se aflaseră trăgătorii talibani cu câteva secunde mai înainte. Deodată se produseră de zeci de ori mai multe explozii în jurul transportoarelor noastre. M-am întors către Brian să-l întreb dacă aveam toate rachetele AT4, gândindu-mă că puteau trage şi alții cu ele. Atunci am citit frica în ochii lui.

— Grenadele alea! țipă Brian. Rachetele inamice vin spre noi.

Era ca şi cum stăteam sub un mare foc de artificii, de 4 iulie, completat de schije tăioase ca lamele. În turela vehiculului său, Zack se crispă de durere, imediat ce o grenadă explodă în aer, în faţa sa, trimiţându-i o schijă în braţ. Se ascunse după scutul blindat montat în jurul lansatorului de grenade MK19 şi îşi făcu rapid o autoevaluare. Văzu că braţul nu era rupt şi putea să-şi mişte mâna, drept care continuă să tragă în poziţiile talibane. Lansatorul de grenade MK19 expedia grenade de dimensiunile unor mingi de tenis, la sute de metri.

Apoi veni anunţul prin radio.

— Zack este lovit!

Riley se repezi spre maşina sa, înşfăcă geanta de prim ajutor şi alergă într-un suflet spre Zack, urcă în vârful maşinii, complet expus focului taliban, ca să trateze rana adâncă din braţul acestuia, în timp ce continua să tragă. Rana nu-i punea viaţa în pericol. Riley bandajă rana, coborî calm şi se îndreptă spre celelalte trei maşini ca să vadă dacă toată lumea era în regulă.

La câteva momente după plecarea lui Riley, o grenadă se blocă în ţeava fumegândă a MK19 a lui Zack. Grenadele îi ţinuseră la distanţă pe talibani, dar acum mişunau printr-un şanţ de irigaţie şi printre şirul de copaci din flancul nostru. Nu era momentul să reducem focul. Zack ieşi din turela protectoare şi, trecând prin faţa propriului front de tragere, se aplecă asupra armei, cu spatele spre inamic, introduse o tijă din oţel specială în ţeavă, apoi deblocă şi scoase grenada. În mod miraculos intact, reveni în scurtă vreme să tragă spre luptătorii care ne înconjurau.

Ron strigă spre mine din spatele maşinii. Alte veşti proaste: pierdusem avionul de vânătoare A-10 care plecase să alimenteze.

— La naiba, nu putem să ne oprim, am răspuns, apoi mi-am pus căştile. De îndată ce pleacă avionul, sălbaticii ne vor lovi crunt. Trebuie să fim pregătiţi.

Hodge şi echipa sa erau răspândiți şi ne supravegheau, din spate, printr-o deschizătură îngustă care ducea spre deal. De când a început lupta, echipa mea a înaintat, iar acum fumul gros de la explozii şi incendii ne făceau invizibili pentru Hodge.

— Lansează o grenadă fumigenă ca să-ți marchezi poziția, spuse Hodge prin radio.

— Negativ, am răspuns. Fumul grenadei va fi o bună țintă pentru aruncătoarele lor de grenade.

Hodge îşi propusese ca măcar să încerce să neutralizeze mişcarea inamicului de a-şi întări pozițiile şi de a spori presiunea asupra noastră. În timp ce făcea manevre încercând să ne zărească, a fost cât pe ce ca o grenadă să-i lovească transportorul. Explozia din urmă a atras atenția echipei. Circa 20 de luptători talibani se ascundeau într-un şanț adânc de irigații. Aveau de gând să apară pe neaşteptate, să tragă, iar apoi să se târască înapoi şi să reîncarce. Transportorul lui Hodge se opri brusc şi deschise focul.

Al doilea transportor din echipa lui Hodge îi aparținea lui Jeff, sergentul echipei; era la rândul său echipat cu un lansator automat de grenade şi trase rapid alături de maşina lui Hodge. Trăgătorul se băgă în spatele lansatorului verde, în formă de cutie, desfăcu cu o uşoară pocnitură siguranța şi începu să lanseze de la stânga la dreapta zeci de grenade direct deasupra luptătorilor din şanțurile de irigații.

Restul echipei lui Hodge opri maşinile în aceeaşi linie şi porni focul de-a lungul şanțurilor, prinzându-i în cursă pe talibani. Când gloanțele se năpustiră asupra lor, bucăți din trupurile sfârtecate începură să explodeze; un aruncător de grenade trase în aer.

Doi luptători năvăliră afară din şanț. Purtau tricouri largi şi pantaloni, aveau cartuşierele de la AK-47 petrecute peste piept şi până să-şi ia avânt fură prompt doborâți de doi soldați afgani cu o mitralieră PKM.

Lansatorul de grenade mătură de la un capăt la altul şanțul de vreo câteva ori. N-a mai ieşit nimeni viu de acolo.

L-am chemat pe Jared şi i-am cerut să-mi trimită echipa lui Bruce. Ca să maximizăm efectul atacului, trebuia să încercuim barăcile. Jared răspunse că fuseseră nevoiți să iasă din transportoare, urmărindu-i pe luptătorii talibani şi că nu se puteau mişca din poziție. Numai o situație cumplită trebuie să-i fi determinat să facă asta – niciodată nu trimiți trupe pe jos, dacă nu pot fi acoperite de mitraliere. M-am rugat ca nimeni să nu fi fost izolat şi răpus.

Mai târziu am aflat ce se întâmplase: când a izbucnit atacul asupra noastră, luptătorii din clădirile din dreapta şi din stânga echipei lui Bruce au deschis la rândul lor focul, prinzându-i la mijloc. Pereții groşi ai clădirilor ofereau o bună protecție – atât de bună încât mitralierele de calibru .50 şi lansatoarele de grenade de 40 mm ale echipei nu le-au putut penetra.

Bruce hotărâse să trimită o mică echipă de infanterişti să-i elimine pe luptători. Ben, un sergent inginer, şi J.D., medic, au condus o echipă alcătuită din şase soldați afgani, de la transportoare până la prima clădire, unde se lipiră de pereții groşi maronii şi aruncară grenadele spre intrare. Trasoarele roşii şi verzi se rostogoliră traversând interiorul încăperii, în timp ce ei pătrunseră înăuntru.

Ben şi oamenii săi găsiră patru talibani în spatele clădirii, încercând să fugă printr-o uşiță lăturalnică. Trei reuşiseră să scape. Al patrulea țâşni spre uşă, trăgând cu AK-ul de la nivelul şoldului. Se izbi de uşă, apoi sări în spate, surprins că nu se deschide, şi se prăvăli la pământ când soldații afgani care-l însoțeau pe Ben traseră.

Liderul echipei ANA îi arătă lui Ben un zâmbet larg şi ridică degetul mare în semn că totul era în regulă. Ben, cunoscut pentru un simț al umorului sec, răspunse cu un rânjet. Soldații se mutară apoi la altă clădire, iar scena se repetă de încă vreo două ori. De fiecare dată, legătura dintre soldații afgani şi cei americani se întărea.

Cea de-a treia clădire era o construcție uriaşă pe trei niveluri, destinată uscării strugurilor şi se afla chiar lângă un

şanț de irigații adânc, secat, acoperit cu vegetație. Soldații afgani azvârliră încă o grenadă în şanț, apoi se aruncară pe burtă, într-o parte, adăpostindu-se lângă clădire. Aruncând o privire înăuntru, văzură câteva zeci de cutii mari de muniții şi grenade. Când echipa mixtă de soldați se pregătea să intre, un soldat afgan începu să strige. Deasupra uşii era agățată o rachetă rusească de 107 mm. O sârmă care atârna de prag ar fi declanşat capcana pentru orice neatent.

Între explozii, am ascultat raportul, prin radio, al lui Ben către Bruce. Mă săturasem să se tot tragă în noi, în timp ce aşteptam ca echipa lui Bruce să termine de curățat clădirile. Am alergat prin câmp deschis, până la transportorul lui Jared.

— Unde naiba este 36?

Conversația şi explicațiile dintre noi au avut loc sub formă de strigăte şi urlete, ca să acoperim răpăitul mitralierei de calibru .50 şi exploziile din jurul nostru.

— Ambuscada ne-a separat de ei. Echipa lui Bruce n-a putut ajunge la noi – băieții lui s-au dus să împingă inamicul astfel încât să aducem laolaltă toate vehiculele, îmi spuse Jared. Predator spune că avem sute de luptători aici.

— Ei bine, avem nevoie de băieții ăia aici, acum! am țipat eu. Dacă se blochează acolo va trebui să trecem prin iad ca să-i scoatem. Nu poți tu să-i aduci înapoi aici ca să scăpăm odată din nebunia asta?

Discuția s-a întrerupt brusc când Casey, trăgătorul din transportorul lui Jared, strigă:

— Muniție!

Jared şi cu mine am sărit împreună în spatele maşinii ca să mutăm cutiile de muniții spre el, astfel încât să poată menține arma la foc continuu. Mitralierele şi lansatoarele de grenade ne țineau în viață.

Bill se apropie în fugă.

— Căpitane, am veşti proaste, strigă el. Nu mai avem decât câte două cutii pentru fiecare mitralieră şi patru rachete. O să rămânem fără muniție.

Fără muniție însemna că trebuia să plecăm. M-am lăsat în jos şi am pornit microfonul.

— Bruce, opreşte-ți băieții şi ieşiți de acolo, ACUM! Am rămas aproape fără muniție. Dacă mai stau acolo, n-o să mai avem cum să îi acoperim.

Bruce îl chemă pe Ben şi-i spuse să se întoarcă la maşini. Echipele nu mai aveau muniție, dar Ben trebuia să iasă de acolo şi nu putea să-l lase pe inamic cu un depozit secret de muniții ca cel pe care tocmai îl găsiseră. Se lăsă în genunchi, scoase din rucsac o pungă verde cu două cutii de explozibil C-4. Pachețelele erau armate şi pregătite de lansare.

Ben îl apelă pe Bruce prin radio.

— Domnule, am curățat şi a treia clădire aflată la vest de poziția în care vă aflați. Am găsit aici un mare depozit capcană. Este o cantitate mare de muniție şi grenade. Numărătoarea inversă pentru demolare începe în două minute de la semnul meu. SEMN.

Ben ordonă liderului echipei afgane să-şi retragă oamenii din prima clădire. Pe măsură ce treceau pe lângă el, Ben îl bătea pe fiecare pe umăr, în semn că se bizuia pe ei. Două minute treceau repede. Ben şi afganii trebuiau să se mişte rapid.

Ben îşi fixă cronometrul şi temporizatorul. Verifică din nou firul de detonare, focosul de distanță şi detonatoarele ca să fie sigur că erau bine fixate, apoi îşi strecură cu grijă degetele în detonatoarele verzi şi trase brusc. Micile containere din plastic pocniră şi degajară un fum cenuşiu şi gros. Calm, Ben strecură C-4 într-un orificiu de lângă o grămadă mare de rachete şi se aruncă în spate.

Partea calmă se încheiase.

— Arde, arde, arde! anunță el prin radio în timp ce ieşea în goană mare din adăpostul pentru struguri.

Demolarea era gata să înceapă.

— Talon 36, aici este 36 Bravo, 30 de secunde până la detonare.

De îndată ce Bill şi cu mine l-am auzit pe Ben prin radio, am rupt-o la fugă spre transportoarele noastre. Bill le avertiză pe ultimele două, iar eu pe primele două.

— A pornit, demolarea în 30 de secunde!

Brian închise uşa, trântind-o. Dave se ascunse repede jos, în turelă. Ron se ghemui sub picioarele lui Dave. Eu m-am aşezat pe scaunul din dreapta şi m-am ghemuit cât mai mult posibil. Eram la doar un teren de fotbal distanță. Două blocuri de exploziv care aruncă în aer un depozit ar fi … *buuum*! Mai întâi ne-a orbit lumina, apoi a urmat zgomotul şi un val de căldură care se năpusti asupra noastră clătinând transportoarele. Totul zbura prin aer. Bucăți mari de perete din pământ, cărămizi din lut, rachete şi mortar curgeau din cer.

— Toate vehiculele raportează starea, am urlat în radio.

— Transportorul doi, sus.

— Transportorul trei, sus.

— Transportorul patru, sus.

Explozia acoperise totul cu un strat fin de praf. Am privit în sus, spre Dave, care era ghemuit în turelă. Izbucni în râs. La scurtă vreme după aceea, izbucniră şi Brian şi Ron.

— De ce naiba râdeți? i-am întrebat.

— Arăți ca un fursec de 100 kg, căpitane, îngăimă Dave printre hohote.

Nu era complicat să înțeleg că arătam ridicol, pe jumătate îndesat în spațiul dintre podea şi scaunul meu, acoperit cu praf şi urlând într-un microfon de radio. A trebuit să râd şi eu.

— Ce altceva s-ar mai putea întâmpla astăzi? am spus cu sarcasm.

— Încă nu s-a terminat ziua, răspunse Ron.

— Încep să iasă, anunță Ben prin radio.

Nici nu termină bine de vorbit când apăru primul afgan, ieşind printr-o gaură din peretele exterior al clădirii. Trăgătorii din spatele nostru îi acopereau, în timp ce alergau împreună cu Ben spre maşini.

Echipa lui Hodge tot nu ne vedea încă. J.D., medicul din echipa lui Bruce, ştia că eram blocaţi în zona ucigaşă, aşa că porni împreună cu un soldat afgan să le arate unde suntem. O luară la fugă înapoi, pe drum şi după ce ocoliră un câmp de marijuana, găsiră, în final, grupul lui Hodge.

Şi ei erau sub foc. Parbrizul securizat a două dintre transportoarele lui Hodge crăpase sub impactul gloanţelor şi arăta ca o dantelă de fisuri. Nu exista nicio altă acoperire decât transportoarele, iar Hodge ştia că echipa lui nu putea rămâne mult timp în acea poziţie. Dar n-aveau de ales. Dacă abandonau poziţia de acoperire din spate, restul echipelor n-ar mai fi reuşit niciodată să iasă de acolo. Întreaga noastră situaţie se deteriora rapid.

Era momentul să facem o evaluare la rece. Se trăgea asupra noastră din toate direcţiile. De asemenea, nu mai aveam muniţie. Nu puteam înainta ca să ocupăm dealul. Dacă rămâneam, am fi ajuns să fim depăşiţi numeric, confruntându-ne cu sute de luptători talibani – fără nicio mitralieră. M-am dus la radio şi l-am chemat pe Jared.

— 30, aici este 31. Recomand să oprim contactul ca să ne putem consolida, reorganiza şi să solicităm o aprovizionare de urgenţă.

Jared îi chemă pe 36, echipa lui Bruce, ca să se asigure că erau pregătiţi. Situaţia în luptă se schimbase dramatic odată ce talibanii începuseră să tragă cu gloanţe care penetrează blindajul şi care pătrundeau cu uşurinţă prin transportoarele noastre cu blindaj subţire.

— Daţi-i drumul, transmise Jared.

— Toate cele 31 de elemente OPRIŢI CONTACTUL, REPET, OPRIŢI CONTACTUL! Plecăm în ordinea deplasării. Asiguraţi acoperire, am ordonat.

Brian strigă:

— Staţi! şi ne-am oprit cu toţii.

Transportorul nostru se clătină pe o parte, provocând o avalanşă de carcase din nichel care se prăvăliră de pe plafon şi capotă. Celelalte transportoare din echipa mea păţiră

acelaşi lucru şi am rămas roată lângă roată, ca să evităm minele de câmp şi dispozitivele explozive improvizate. În timp ce ne retrăgeam pe unde veniserăm, senzația sufocantă de a fi în zona ucigaşă dispărea. Urmăream colajul de culori de pe harta digitală care se estompau pe măsură ce avansam kilometru cu kilometru în deşert.

Talibanii câştigaseră runda întâi.

Capitolul 14

ŞAPTE BOMBE DE CÂTE 1000 KG

Războiul este remediul pe care l-au ales inamicii noştri,
iar eu zic să le dăm ceea ce îşi doresc.

– GENERAL WILLIAM T. SHERMAN

Transportorul lui Jared opri în trombă lângă al meu, într-un nor gros de praf. Mi-am înşfăcat harta şi am pornit spre el. Ieşise din transportor cu căştile în mână şi îmi făcea semne să mă grăbesc.

— Rusty, avem în sfârşit un Predator şi un bombardier B-1 deasupra noastră. Ascultă aici, spuse el.

Confortul de a avea un B-1, cu dârele de aburi plutind deasupra noastră, nu era deloc exagerat. Am dus la urechi căştile lui Jared şi l-am auzit clar pe operatorul avionului Predator, de la mii de kilometri distanță. Probabil că stătea într-o cameră de control cu aer condiționat, undeva în afara Las Vegasului şi-şi concentra obiectivul pe câteva transportoare înarmate cu mitraliere şi pe lângă care mişunau luptători talibani. Intrau şi ieşeau dintr-un şir de clădiri dispuse în formă de „L”, în apropierea dealului. Alți luptători descărcau cutii de muniție în apropiere, ne informă operatorul.

— Talon 30. Asta este într-o singură clădire. Ai înțeles? spuse operatorul. În total sunt şapte clădiri cu acest tip de activitate inamică direct în fața voastră.

Puteam vedea limpede Sperwan Ghar. Ne aflam cam la 1,5 km de deal. Cuibul de viespi al inamicului se afla la încă vreo 800 m de acolo.

Uau, mă gândii în timp ce-mi priveam vesta. Au mai rămas trei cutii de cartuşiere. Nu puteam rezista mult cu atâta. L-am întrebat pe Ron dacă stabilise vreo legătură video. Mike, care stătea lângă Jared, discuta cu B-1, iar Jared cu Predator.

— Aici este Talon 30. Trebuie să ştim numărul de personal şi tipul de vehicule.

Răspunsul ne linişti.

— Am încetat să numărăm la vreo 100 de inamici cu arme. Sunt cel puțin opt vehicule Hilux la prima clădire, raportă controlorul Predator.

Ron începu să primească şi el semnal video. Am urmărit zeci de siluete negre care se agitau pe ecranele mici. Jared se aplecă mult în față, uitându-se foarte atent. Ştiam ce căuta – civili. După vreo câteva secunde, lovi butonul pentru microfon de pe vestă.

— Mike, ai controlul prin bombardier? Dacă da, atacă ținta aia. Chiar atac-o.

Am însemnat pe harta mea poziția inamicului. Indiferent de cât de multe bombe am fi lansat, ştiam că existau întotdeauna supraviețuitori. Era musai să fie un atac devastator, altminteri, în câteva ore năvăleau peste noi. I-am atras atenția lui Jared:

— Domnule, trebuie ca acest atac să fie unul zdrobitor pentru inamic. Putem îmbunătăți situația cu un baraj de aruncătoare exact după impactul bombelor.

Hodge dădu afirmativ din cap.

— Mda, asta o să le vină de hac!

— Putem trage de sus asupra țintei, timp de vreo două minute după impactul bombelor. Asta îi va aranja pe inamicii

care vor supraviețui bombardamentului şi vor ieşi din clădirile care rămân în picioare.

Jared aprobă fără nicio ezitare. Ne-am repezit să încărcăm tuburile şi muniția necesare. Echipa lui Hodge instală primul tub, iar afganii şi ceilalți au continuat. După multă vreme, aveam şase tuburi aliniate între transportoare. În timp ce sergenții de arme stabileau pozițiile de tragere, noi ceilalți continuarăm să aducem cutiile de muniție lângă aruncătoare.

Jared ceru un raport de stare. I-am răspuns că suntem pregătiți. Se întoarse către Mike care în ultimele câteva minute plănuise lovitura şi discutase cu bombardierul asupra țintelor.

— Pilotul confirmă zonele şi introduce datele. Mai are nevoie de un minut ca să se asigure că totul se desfăşoară bine. Este o lovitură barosană. O să fie câte o bombă pentru fiecare clădire, spuse Mike.

Jared reveni la monitorul cu imagini video şi verifică încă o dată dacă sunt civili. În cele din urmă, Mike ridică degetul mare, făcând semn că totul era în regulă.

— Avionul este FIERBINTE. Toată lumea la adăpost! Nu glumesc! strigă el, ghemuindu-se în spatele vehiculelor.

Arătam de parcă eram o echipă de cascadori, în timp ce ne aruncam în transportoare.

— Bombe la distanță! l-am auzit pe Mike strigând.

Bombardierul B-1 era ca o pată neagră pe cer. Pe măsură ce se apropia, i-am putut vedea forma de săgeată orientată în jos, apoi urmă un curs orizontal, după care țâşni brusc în sus, în timp ce o serie de punte negre începură să cadă din burta sa. Cele şapte bombe, de mai bine de 1 000 kg fiecare, brăzdară pământul şi dispărură în flăcări, urmate de bubuituri profunde, de parcă pământul însuşi se pregătea să erupă. Urmă o explozie masivă de pământ şi resturi aruncate la sute de metri în aer.

— Suntem în regulă? am strigat către Bill, care, ca şi mine, era ghemuit în transportorul său.

— Toată lumea este OK, răspunse el.

Am coborât şi mi-am potrivit cronometrul la două minute. Voiam să le dăm supraviețuitorilor talibani şansa să iasă, înainte de a începe să punem în funcțiune aruncătoarele. Înainte ca fumul să se risipească, l-am întrebat pe Ron dacă putea vedea ținta. Aplecat asupra ecranului care transmitea de pe Predator, el spuse că două clădiri rămăseseră în picioare şi câteva zeci de luptători talibani se tot împiedicau printre ruine. Şi încă nu se terminase.

În 30 de secunde, Hodge împreună cu echipa de americani şi afgani, cu minele în mâini, se postară în spatele aruncătoarelor.

— Toate țevile pregătite. La comanda mea… Aşteaptă … FOC! strigă Hodge.

Bubuiturile puternice ale minelor răsunară însoțite de flăcări mari care țâşniră din tuburi. Ca un dirijor, Hodge sincronizase aruncătoarele, asigurându-se că minele vor fi lansate uniform. Încă zăpăciți de loviturile din aer, luptătorii care orbecăiau printre resturi şi moloz probabil că nici n-au auzit şuieratul minelor de aproape 5 kg care-şi urmau traiectoria arcuită înspre pământ. Ron urmărea transmisiunea de pe Predator când minele loviră ultimele două clădiri şi ce mai rămăsese din celelalte cinci. Inamicii erau copleşiți de atacurile succesive.

A doua rundă aparținea Beretelor Verzi.

Eram cu toții înconjurați de fum când încărcam în transportoare cutiile de muniție rămase şi curățam rapid armele cu ulei. M-am dus la maşina lui Bill şi am mers împreună să vedem restul echipei şi pe soldații afgani. Trebuia să văd cu propriii ochi dacă oamenii mei erau bine. Ne-am oprit să-l vedem pe Zack. Bucata de metal era încă acolo, în brațul lui, dar nu-i atinsese niciun vas sangvin important. I-am cerut lui Riley să-i facă o evaluare.

— Nu este grav, căpitane, dar trebuie să-i scoatem bucata de metal de acolo şi să-i dăm tratament pentru infecție, spuse Riley.

Am privit spre Bill, iar el aprobă dând din cap.

— La naiba! Este doar o zgârietură, spuse Zack.

Ştiam că singurul mod în care îl puteam convinge să se urce în elicopterul de evacuare a răniților era să-i promit că se va întoarce la echipă cât mai repede cu putință. Fie că-i plăcea sau nu, trebuia să-şi îngrijească rana într-un mediu steril.

— Bill, îl pot trata şi să-l aducă înapoi cu un avion de aprovizionare?

Bill confirmă.

— Nu-ți face griji, Zack, mâine o să fii înapoi, adăugă Riley, deşi, cinstit, nimeni nu ştia acest lucru cu siguranță.

M-am oprit o clipă să mă uit la *Ole Girl*. Transportorul ăsta spunea toată povestea. Cartuşele de nichel îi acopereau podeaua, iar fiecare colțişor sau crăpătură erau încărcate cu zeci de cartuşiere pentru puşti, lădițe de muniție şi sticle cu apă. Gloanțele îi distruseseră parbrizul şi luminile din față. Exploziile grenadelor îi prăpădiseră antenele din față şi din spate. Urme adânci de schije erau vizibile în blindajul care înconjura mitraliera lui Dave de pe turelă. Bucăți înnegrite de blindaj antiglonț Kevlar, de dimensiunea unei cărți de telefoane, se desprinseseră din plafonul şi din lateralele transportorului; găuri de gloanțe de mărimea degetului mic se zăreau peste tot. Şi toate transportoarele arătau la fel. Am scos un marker Sharpie negru şi am scris pe deasupra mesajului „M-AI RATAT, JAVRĂ” pe care-l scrisesem pe capota lui *Ole Girl* în urmă cu doi ani, de data asta cu mai multe săgeți indicând mai multe găuri. Am pus în buzunar markerul şi mi-am aruncat privirile spre deal. Astăzi era pentru prima dată în cariera mea când întrerupeam contactul cu inamicul.

Odată evitat dezastrul, am început să ne preocupăm de o aprovizionare de urgență. Mai aveam două grenade, 68 de gloanțe pentru M4 şi o singură grenadă cu fum roşu pentru semnalizare. Brian, Dave şi Ron aveau chiar mai puține. Aveam nevoie disperată de muniție, apă, piese de schimb şi trebuia să înlocuim unele echipamente.

Bill făcu un tur pe la fiecare transportor, inclusiv pe la cele ale afganilor, ca să-şi facă o imagine despre necesarul de muniție şi echipamente. Riley, Steve şi Greg inventariau echipamentul medical. Dave şi Zack verificau armele şi echipamentul pentru vedere nocturnă. Brian şi Jude inspectau radiourile. Dave împărți restul de muniție, rachete şi explozibili între toate transportoarele, ca să fim pregătiți în cazul unui atac.

Şoferul lui Shinsha tocmai turna ceaiul când am ajuns la afgani. Era o atmosferă de sărbătoare. Şoferul îmi întinse mâna şi mă felicită prin fumul țigării sale.

— Roostie, *der sha, der sha*; foarte bine, foarte bine, râse Shinsha, strângându-mă într-o îmbrățişare de menghină. Talibanii se aşteptau la ceva mult mai bun astăzi, dragă prietene. Acum sunt furioşi şi îşi cheamă prin radio soldații şi comandanții. N-o să-i mai audă niciodată vorbind. Iar asta este bine, nu-i aşa?

Se pare că atât atacul aerian, cât şi barajul de aruncătoare uciseseră nu doar simpli soldați, ci şi câțiva comandanți.

Aveam doi soldați afgani răniți care necesitau atenție. I-am chemat prin radio pe Greg, Riley şi Steve care ajunseră imediat şi începură tratamentul. Unuia dintre ei îi trecuse un glonț prin braț, iar celălalt avea o schijă înfiptă în picior. Niciuna dintre răni nu le amenința viața.

Elicopterele care făceau aprovizionarea se apropiau, aşa că i-am dus pe afgani să aştepte împreună cu Zack în zona de aterizare. În curând, zgomotul liniştitor al elicelor uriaşe se auzi de la distanță. Ajutorul era pe drum. Bruce aruncă o grenadă cu fum violet ca să ne marcheze poziția, iar Chinook făcu manevrele de aterizare. În apropiere, un elicopter Apache de luptă dădea roată ca un uliu.

Privit de aproape, masivul elicopter cargo, de culoare verde-închis, cu cele două rotoare masive ale sale, arăta amenințător. Se strecură în perimetru, fix la 6 m deasupra solului, cu roțile aproape atingând plafonul unui transportor. Cele două motoare Lycoming scoaseră un şuierat ascuțit,

când roțile atinseră uşor pământul. Vârtejul de aer şi nisip ne înfăşură ca o tornadă. Simțeam de parcă aveam tot corpul înfăşurat în şmirghel aspru. Când nisipul se aşeză, se deschise şi rampa din spatele elicopterului. Şeful echipajului arăta ca Darth Vader [20] în echipamentul său de zbor, cu casca şi masca neagră pe față. Motoarele accelerară, iar elicopterul avansă lent. Încărcătura, acum dezlegată, alunecă uşor pe rolele de pe puntea interioară, către rampă.

M-am îndreptat spre Zack şi i-am strâns mâna. Bill făcu acelaşi lucru.

— Ne vedem în curând, am spus.

Zack clătină afirmativ din cap şi păşi spre rampă. Era supărat. Cei doi afgani îl urmară. Bill şi cu mine îi ajutarăm să urce şi să-şi ocupe locurile pe scaunele rabatabile roşu cu argintiu şi să-şi fixeze centurile în bestia care huruia şi vibra din toate încheieturile. Amândoi îl priveau cu insistență pe formidabilul şef de echipaj, iar apoi se întoarseră spre Bill care le zâmbi încurajator şi îi bătu pe spate. Zâmbiră şi ei şi se lăsară pe spate, încă nesiguri de ceea ce urma să li se întâmple.

Am alergat înapoi spre transportoarele noastre, în timp ce huruitul crescu în intensitate. Elicopterul se bălăbăni uşor, apoi se înclină în față şi se ridică în aer. Făcu o curbă strânsă la stânga, apoi prinse viteză şi dispăru pe deasupra munților. Întotdeauna am un sentiment de uşurare după ce pleacă un elicopter pentru evacuarea răniților, ştiind că soldații se îndreptau spre siguranță. Mi-am scos vesta transpirată. Sprijinit de roata din spate a transportorului meu, am făcut nişte găuri cu cuțitul în dopul unui bidon cu apă şi m-am stropit pe față. Capul îmi fierbea.

O altă zi la serviciu.

Am observat o gaură deasupra roții şi mi-am strecurat degetul înăuntru, întrebându-mă cum de glonțul nu trecuse prin tablă şi nu-i lovise picioarele lui Ron. Probabil că a nimerit undeva în rucsacul cuiva sau s-a oprit într-un blindaj

de Kevlar. Un miracol, unul dintre multele miracole din această zi. Mi-am aruncat privirile înspre vale şi m-am gândit că acesta trebuia să fie Fallujah al nostru (oraş irakian) – numai că noi nu aveam batalioane de puşcaşi marini, tancuri, vehicule blindate, artilerie şi suport aerian la dispoziție.

Dar miza era aceeaşi. Dacă nu reuşim, oraşul Kandahar va fi în curând cotropit de luptătorii inamici, iar mecanica întregului război s-ar schimba. Kandahar era premiul final, inima şi sufletul sudului Afganistanului şi al mişcării talibane. Era locul lor de naştere, casa lor. Să-i învingem aici şi acum ar fi zdrobitor. Cedarea unei singure palme de pământ era o înfrângere pentru oricare dintre părți.

Am scos o pungă de plastic din buzunarul de pe mânecă şi am luat din ea o cruce şi un mic steag american din pânză.

L-am desfăcut încercând să-i netezesc cutele.

Steagul şi crucea aparțineau bunului meu prieten, căpitanul Charlie Robinson. Fusese ucis în 2005 de un dispozitiv exploziv improvizat, în sudul Afganistaului şi le avea în buzunar atunci când a murit. La ceremonia de înmormântare, steagul i-a fost înmânat soției sale. Când mi l-a dat mie, m-a privit drept în ochi şi mi-a cerut să-i promit că ori de câte ori voi avea ocazia, îl voi face pe inamic să plătească un preț foarte mare pentru acțiunile lui şi pentru sacrificiul soțului ei. Este o promisiune pe care continui să o îndeplinesc. Dar în acea zi, am strâns în pumn crucea şi i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că ne-a ocrotit pe mine şi oamenii mei.

În timp ce împăturеam steagul şi-l puneam la loc în buzunar, Dave scoase capul pe uşa lui *Ole Girl*.

— Hei, căpitane, crezi că am putea comanda o pizza pe aici pe undeva?

— Dave, nu cred că am trecut pe lista de aprovizionare pizza de la Domino.

Tot restul zilei am descărcat proviziile. Alte două elicoptere Chinook ne-au adus cele necesare, iar la apusul soarelui ne

curățam maşinile şi le reîncărcam cu muniție. Nimeni nu scotea o vorbă despre ziua următoare. Ştiam cu toții că urma să ne întoarcem pe deal.

Cu excepția câtorva împuşcături izolate, noaptea a fost liniştită. Pe la miezul nopții, Jared îi convocă pe toți comandanții de detaşament la transportorul său. Ne-am adunat în jurul capotei, în timp ce maiorul aprinse o mică lanternă verde ca să lumineze harta.

— Domnilor, cred că ştiați că asta o să se întâmple. Mâine ne întoarcem să ocupăm dealul. Nu putem stabili încă momentul plecării, deoarece dimineața ne mai vin câteva aeronave cu provizii. Vom aplica acelaşi plan, cu o singură modificare: Bruce, echipa ta va fi rezerva de data aceasta. Hodge, echipa ta va fi în atac şi mă urmezi. Rusty, echipa ta rămâne în frunte şi asigură suportul pentru Hodge. Eu voi fi al doilea în succesiune, în marş, după echipa ta.

Nicio surpriză. Cel puțin acum ne puteam informa echipele şi să începem să ne pregătim. Toți îşi făceau încălzirea pentru runda a treia. Canadienii aflați la nord față de poziția noastră pregăteau la rândul lor un atac, iar comandanții talibani îşi petreceau noaptea solicitând luptători şi provizii de la provinciile înconjurătoare, în special de la Helmand, din vest şi din Pakistan. Erau hotărâți să-şi pună în aplicare planurile de a ocupa oraşul Kandahar până la venirea iernii.

M-am întors la transportor ştiind în sinea mea că ziua următoare avea să fie cu mult mai grea. L-am găsit pe Bill dormind lângă radio şi i-am lăsat pe el şi pe restul echipei să se odihnească. Meritau asta. Urma să îi pun la curent cu misiunea în zori.

După ce Hodge a intrat în tură, în locul meu, am prins câteva ore de somn. M-am trezit în inconfundabilul zgomot al rotorului unui elicopter şi am sărit în picioare la fix, cât să văd cum un Apache lung şi subțire trecu razant prin fața transportorului meu. Avea însemne americane şi zbura între

Sperwan Ghar şi elicopterul de aprovizionare Chinook care se îndrepta spre zona noastră de aterizare.

Tunul de pe Apache de 30 mm cu multiple țevi căuta ceva, sincronizat cu privirile trăgătorului. Câteva zeci de trasoare roşii şerpuiră prin aer, când un mitralior taliban hotărî să tragă în elicopter. L-am auzit pe pilot strigând, iar Apache-ul dispăru de tot, înainte să tragă la rândul său. Aceasta motivă echipajul de pe Chinook, iar elicele păreau să se rotească mai iute ca de obicei. Nu mult după aceea, un bărbat cu barbă, complet echipat, coborî de pe rampă, înşfăcă un rucsac şi se îndreptă spre transportorul nostru.

Zack.

Bandajul era vizibil de la distanță, dar nu dădea doi bani pe rană. Am strigat spre Bill:

— Ghici cine s-a întors?

— Pun pariu că-i băiatul nostru, Zack, spuse Bill.

Zack aducea cu el un săculeț plin de pudră Copengaha şi Gatorade. Aur pur.

— Ei bine, uitați ce am găsit, băieți, spuse Zack bucurându-se că mica sa excursie la Kandahar aducea beneficii întregii echipe.

— Mă bucur că te-ai întors, prietene, am spus zâmbindu-i şi strângându-i mâna. Ai avut ceva probleme la ieşirea din spital?

— Niciuna pe care locotenent-colonelul Bolduc să n-o poată rezolva.

Bill şi toți ceilalți l-au întâmpinat fiecare la rândul său cu bucurie, până ce Jared ne-a transmis prin radio că ultimul elicopter pentru realimentare avea să sosească în două ore. După asta aveam să pornim spre Sperwan Ghar.

În următoarele ore am reorganizat stocurile din maşini şi am terminat imediat după prânz. Numai că ultimul elicopter nu se arăta, ceea ce ne dădea planurile peste cap. Dacă nu apărea în curând, trebuia să atacăm seara. Am discutat cu Hodge şi Bruce despre amânarea atacului, dat fiind că afganii nu aveau echipamente pentru vedere nocturnă.

Dar Jared nici nu voia să audă. Era presat să ocupăm dealul şi să-i ajutăm pe canadieni. Cu toţii eram, dar nu voiam să executăm orbeşte totul doar de dragul unui orar. Am căzut totuşi de acord să amânăm luarea unei decizii până la sosirea elicopterului.

Timpul trecea greu. Echipele inspectară şi reinspectară atât echipamentele lor, cât şi pe ale afganilor. Aproape toată lumea se uita la ceas. Pe la ora 14, elicopterul îşi făcu apariţia de după crestele munţilor.

Două ore mai târziu, Hodge, Bruce şi cu mine am pornit către Jared. Eram cu toţii de acord că era prea târziu să atacăm – nu mai era suficientă lumină naturală. Jared ne văzu venind.

— Voi trei nici măcar să nu începeţi! Vom ataca de îndată ce se încheie încărcarea proviziilor, se răsti el.

— Domnule, trebuie să mă ascultaţi, am spus. Dacă atacăm o poziţie inamică fortificată cu o forţă indigenă, după lăsarea întunericului, totul se va transforma într-un coşmar. Există o mare probabilitate de a se produce un fratricid. Soldaţii ANA nu au echipamente pentru vedere nocturnă şi nu pot opera noaptea. Vor trage în orice mişcă. Şi aşa este dificil să-i comanzi şi să-i controlezi şi este şi mai greu să le controlezi sectoarele sau frecvenţa de tragere, am explicat.

În timp ce Jared se gândea la argumentele mele, Hodge şi Bruce încercară să expună acelaşi raţionament. Numai că el nu voia să-l mai audă încă o dată şi de la ei.

— Ascultaţi, comandantul de batalion vrea să ocupăm dealul ăla, iar voi o să ocupaţi naibii acel deal. Înţelegeţi?

— Da, domnule, vom face asta, numai că nu în această noapte, dacă s-ar putea, am încercat eu. Trebuie să ne asigurăm toate condiţiile pentru succes. Nu avem suport aerian. Şi nu are niciun sens, din punct de vedere tactic, să pornim acum. Am mai făcut asta de zeci de ori noaptea cu soldaţii ANA. Tactic vorbind, este o decizie iraţională. Ca să nu mai spun că talibanii folosesc gloanţe care penetrează blindajele şi dacă este să ne luăm după atacurile precedente,

au o armată de consilieri străini. Putem ataca dimineața devreme când avem la dispoziție toată ziua şi putem beneficia şi de suport aerian. Nu suntem puşcaşi marini. Nu putem porni atacuri frontale fără să ne asigurăm condițiile de succes. Şi asta înseamnă CAS (suport aerian). Suntem o unitate prea mică. Măcar sună şi întreabă dacă atacul este o necesitate operațională. Dacă este, plecăm. Dacă nu, atunci cerem o prelungire până mâine dimineață. Nu-i putem conduce în luptă pe oamenii ăştia ştiind că pe unii dintre ei o să-i îngropăm, dacă acest lucru nu este o necesitate absolută.

— Bine, am înțeles punctul tău de vedere. Îl voi suna pe comandant şi-i voi explica situația. DAR, dacă el spune să plecăm, atunci pornim imediat, fără niciun comentariu.

Jared îşi trânti casca pe capota transportorului, luă telefonul prin satelit şi porni spre deşert ca să discute cu locotenent-colonelul Bolduc.

Minți mai puțin înfierbântate vor hotărî. Aveam noroc că Jared ştia diferența dintre insubordonare şi sinceritate. Spre cinstea lui, expuse raționamentul nostru locotenent-colonelului Bolduc care nu se temea să-şi lase comandanții din teren să ia decizia finală. Jared se întoarse după câteva minute.

— Atacăm la ora 5 dimineața. Pregătiți-vă.

Capitolul 15

„PUNEȚI-VĂ PROTEZELE DE SILICON!”

Fiecare om din Afganistan ar trebui să afle că venim
şi că odată cu noi vine iadul.

– FOSTUL CONSILIER PE PROBLME DE SECURITATE NAȚIONALĂ ROBERT MACFARLANE (*FACE THE NATION,* 28 OCTOMBRIE 2001)

În dimineața următoare, ne-am trezit din cauza unor mârâituri, lătrături şi urlete. O haită de câini sălbatici se bătea în apropiere, undeva la marginea perimetrului dintre transportorul meu şi al lui Smitty.

Brian strânse husa de pe capota transportorului, mormăind, cu arma pregătită. Dormeam cu husele trase ca să evităm păianjenii-cămilă şi viperele. Câinii păreau că se bat pe un băț mare. Dar când Brian şi cu mine ne-am apropiat, am realizat că bățul era un braț, probabil de la unul dintre soldații talibani ucişi în lupta din ziua precedentă.

Haita era alcătuită din ogari irlandezi corciți cu mastiff aduşi de ruşi şi dresați pentru luptă şi protecție. Păreau mai puternici decât rottweilerii şi aveau temperamentul pitbullilor plini de furie. Nu voiam să se apropie prea mult. I-am mai văzut în trecut atacând soldați ANA şi nu voiam ca lucrurile să se repete acum.

— Împuşcă javra aia înainte să ajungă aici, i-am spus lui Brian arătându-i-l din priviri pe liderul haitei, un animal masiv cenuşiu, cu blana murdară, încâlcită şi cu o privire sălbatică.

Fără să spună niciun cuvânt, ridică arma pe umăr şi trase. Glonțul trecu prin animal, atrăgându-i atenția asupra noastră, dar nu păru să ia în seamă lovitura. Brian ridică din nou arma şi trase iar. Al doilea glonț îl lovi în piept. Câinele se clătină urlând şi căzu mort împrăştiind restul haitei. Dar nu vor rămâne mult timp la distanță. Va fi greu să reziste cadavrului proaspăt şi ştiam că aveau să se întoarcă după o vreme ca să-şi împartă prada.

Când soarele începu să se ivească de după munți, am început să-mi împachetez aşternutul şi echipamentul. Turbam de furie pentru că javrele m-au făcut să pierd aproape o oră de somn. Ne-am făcut pregătirile cu ochelarii pentru vederea de noapte şi am mai verificat o dată dacă afganii ştiau planul. În cele din urmă, Jared începu numărătoarea inversă pentru pornirea motoarelor. Ca şi în

alte rânduri, toate cele 11 transportoare porniră în acelaşi timp, ca la startul unei curse NASCAR.

Dave trase de două ori de mânerul încărcătorului de la Browningul său ca să verifice dacă noile gloanțe de calibru .50 erau bine aşezate. După ce-şi făcu de lucru cu echipamentul său, Brian îşi sprijini arma de parbriz şi înghesui sticlele de apă la locul său. În ceea ce mă priveşte, mi-am verificat mitraliera, apoi m-am întins în spate ca să văd dacă puşca, cutiile de cartuşe, rachetele noi şi sticlele cu apă erau la locul lor. Era o formalitate, dar atingerea acestor obiecte îmi dădea un sentiment de eliberare. Mi-am luat o gumă de mestecat cu gust de scorțişoară şi mi-am pipăit cutia de tutun Copenhaga din buzunar. *Dagga tse dagga da* – ce va fi, va fi.

Eram gata.

— Membrii Talon 31 anunțați-mă când sunteți gata să pornim.

Toate cele trei transportoare răspunseră prin radio, iar eu, la rândul meu, l-am anunțat pe Jared că eram pregătiți.

— Vultur 10, aici este Talon 30. Cerem permisiunea să pornim, anunță Jared către centrul de operațiuni tactice.

Îl vedeam în mintea mea pe Bolduc stând în fața monitoarelor din Kandahar şi aşteptând să înceapă lupta. Dronele Predator bâzâiau pe deasupra noastră, prezentându-i în imagini întreaga acțiune. Comandanții lumii moderne pot astăzi să urmărească desfăşurarea *live* a unei lupte, în completă siguranță, dar ştiam că Bolduc ar fi vrut să fie aici, cu noi, în loc să ne vadă în acțiune pe un monitor. Deocamdată însă, Predator era cel care se putea apropia cel mai mult de locul luptei.

— Talon 30, aici este Vultur 10, permisiune acordată.

Am luat microfonul de la radioul negru care atârna de parasolarul de deasupra capului meu.

— Băieți, puneți-vă proteza de silicon pentru că o să doară.

Brian clătină aprobator din cap. Nu mai trebuia spus nimic. Am apăsat din nou microfonul:

— Către toții membrii Talon 30, transportorul 1 a pornit.

Lumina soarelui se revărsa peste vale. Pe de o parte, lumina era o binecuvântare pentru soldații ANA care nu aveau echipamente pentru vedere nocturnă, dar pe de altă parte, era un blestem pentru noi toți, deoarece talibanii ne puteau vedea venind. Am trecut încet pe lângă movilele de carcase goale care marcau locul unde echipa lui Dave ne scosese din ambuscadă în urmă cu două zile. Se vedea adăpostul pentru struguri unde l-am reperat pe cercetaşul taliban la primul atac. Speram ca talibanii fie să doarmă, fie să se roage, în momentul în care ajungeam la deal.

N-am avut norocul ăsta. Sistemele de comunicație din moscheile locale, care de obicei anunțau rugăciunea de dimineață, începură chemarea la arme.

— Contact în față! strigă Dave. Se lăsă brusc în turelă, tocmai când gloanțele începură să şuiere pe lângă transportor.

— Talon 30, aici este Talon 31, contact frontal. Trupe în contact!

Bill nu avea chef să rămânem pe loc. Ne strigă să oprim, înşfăcă aruncătorul de rachete Goose, din transportorul său, şi se lăsă în genunchi. Din spatele maşinii noastre auzii pe cineva strigând:

— Înapoi, zonă de explozie!

Iar apoi se auzi „la naiba!” din spatele maşinii, când racheta trecu ca un fulger pe lângă uşa mea, cu aproape 300 m pe secundă şi izbi din plin peretele de pământ.

— Fugiți! Fugiți! Fugiți! urlă Bill înainte ca praful să se aşeze.

Acum aveam inițiativa, cel puțin mental. Dacă talibanii voiau să se lupte azi cu noi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, vor primi ce-şi doresc.

Am început să tragem în zecile de şanțuri de irigații care se intersectau pe câmpul deschis, în timp ce ne îndreptam în

viteză spre baza dealului. Focul era sporadic şi am reuşit să trecem de punctul în care fuseserăm opriți cu două zile mai înainte. Chiar îi prinseserăm pe talibani cu garda jos? Poate s-or fi gândit că nu ne mai întoarcem. Uneori pare că fulgerul cade de două ori în acelaşi loc. În orice caz, era un semn bun.

Am rămas departe de drumul principal care trecea peste mormanele de gunoaie către deal. Dacă erau mine sau dispozitive explozive improvizate, atunci probabil că se aflau undeva pe drum. Când am ajuns la baza mormanului de gunoaie, am sărit din maşină şi m-am tupilat pe lângă o movilă de pământ de vreo 7 m înălțime. Le-am făcut semn echipelor de mitraliori afgani, transmițându-le comenzile în paştu. A fost una dintre acele dăți în care mi-au fost de folos cele şapte luni în care am studiat această limbă. Un soldat afgan care ducea o mitralieră rusească PKM înjură când inamicul începu să tragă în jurul nostru împroşcând cu mizerie. Frecvența focului începu să crească constant. Talibanii se treziseră.

A trebuit să curățăm o movilă de gunoi care nu era vizibilă pe imaginea veche de doi ani de pe computerul meu, înainte de a obține un teren de tragere curat. M-am târât până în vârful movilei şi am văzut un şir de colibe din pământ şi o clădire în dreapta. Deasupra noastră se înălța Sperwan Ghar.

Dealul cenuşiu, care măsura aproape 18 m înălțime, se profila peste clădirea în formă de U pe care o văzusem pe hartă. La baza dealului se mai aflau alte şase clădiri mai mici, toate distruse, precum şi câteva transportoare ruseşti vechi şi ruginite şi un rezervor de apă. Prin ferestrele clădirii principale am surprins o mişcare.

M-am târât la aproximativ 1 m de vârful movilei şi am dat semnalul final de atac. 24 de soldați din Forțele Speciale şi din ANA țâşniră din transportoarele lor, adăpostindu-se după dâmbul de gunoaie. Un soldat ANA ajunse lângă mine, îşi fixă mitraliera şi începu să tragă în timp ce Bill adună restul de mitraliori ANA şi-i aranjă în linie cu poziția mea de pe movila de gunoaie.

— Tu tragi spre nord, în prima clădire! Tu aduci muniție. Tu protejezi partea dreaptă a mitraliorului de talibani, am strigat în paştu.

Fără îndoială că nici gramatica şi nici pronunția mea nu erau perfecte, dar cine mai dădea importanță acestui aspect?

Replicile n-au întârziat să apară şi în curând un vârtej de foc se revărsă asupra noastră. Trasoare incendiare se opriră atât de aproape, încât dacă mă întindeam le puteam atinge. Gloanțele explodau în mizeria de lângă capul meu. M-am rostogolit pe spate să încerc să văd de unde veneau. Se trăgea din dreapta, din fața şi din spatele dâmbului de gunoaie. M-am întors în fugă la transportor şi am apucat M240. M-am aplecat peste scaun şi i-am strigat lui Brian să pornească.

— Mergi spre movila de gunoi şi urcă-te pe ea astfel încât Dave să poată trage! Şi orice-ar fi ține-te departe de drum.

Brian a accelerat puternic, apoi a urcat pe dâmbul de gunoi, până ce Dave a început să tragă cu mitraliera sa masivă de calibru .50, de la un capăt la altul, doborând tot ce întâlnea în cale. Gloanțele străpunseră pereții clădirii. Nu mai era niciun loc de ascuns pentru inamici. Am sărit din transportor şi m-am repezit de-a lungul mormanului de gunoi, către nişte soldați afgani care stăteau ghemuiți. Am luat o mitralieră PKM de la un soldat ANA, m-am târât cu ea în sus, pe movilă, şi m-am oprit într-un punct care-mi convenea, unde am şi fixat cele două picioare ale armei. Am tras o serie de zece gloanțe, indicându-i trăgătorului afgan din spatele meu încotro să țintească şi arătându-i cu capul că trebuie să tragă în formă de arc. Îmi aruncă un zâmbet, dădu din cap că a înțeles, apoi se puse pe treabă.

Voiam să mă întorc la transportor şi la arma mea. Am luat-o la fugă prin spatele mormanului de gunoaie, murdar şi plin de transpirația care-mi curgea şiroaie pe față. Nu era nicio posibilitate să ajung acolo printr-o zonă de adăpost. Gloanțele ridicau mizeria de la picioarele mele. Şuierau trecând razant pe lângă mine, pe lângă toți ceilalți. Trebuia să

mă adăpostesc repede, înainte ca vreunul dintre nemernicii ăştia să aibă noroc.

Când am intrat în transportor, Hodge lansă forța de atac din spatele liniei de mitraliere.

— Hodge, sunt Rusty. Este o mică adâncitură în partea îndepărtată a mormanului de gunoi, pe care o poți folosi ca adăpost, i-am transmis prin radio. Semnele de apel regulamentare şi procedurile de transmitere radio normale durau prea mult în mijlocul unei lupte. Spui ceea ce trebuie spus.

Forța de atac se putea adăposti în micul spațiu indicat, în timp ce noi trăgeam în pozițiile inamice, totodată trebuiau totuşi să se strecoare peste mormanul de gunoi, printre rafale, ca să elibereze clădirea unei şcoli construite pe un mic platou, undeva spre deal, pe care n-o puteam lăsa ocupată de inamic. „Această şcoală a fost construită pentru poporul afgan de UNICEF”, scria deasupra uşii de la intrare.

— Porniți acum! Hai! Hai! strigă Hodge.

Cuvintele lui se pierdură repede în urletul focului încrucişat al mitralierelor. Arăta ca un microcosmos de furtună pe plaja Omaha. Cei 20 de soldați ai Forțelor Speciale şi ai armatei afgane alergau către deal, învăluiți într-un nor de praf pe care-l stârneau chiar ei. Din locul în care mă aflam, în spatele armei mele, asaltul părea că se desfăşoară cu încetinitorul. Puteam vedea gloanțele care tăiau norul de praf, lovind grămezile de gunoi din apropiere.

Doi soldați ANA se împiedicară şi căzură rostogolindu-se în praf. Unul dintre ei se ridică şi continuă să alerge. Al doilea însă nu reuşi. Un alt soldat ANA țopăi ultimii câțiva paşi până la adăpost într-un picior, urletele abia i se auzeau în timp ce sângele țâşnea din plin. Era o rană femurală. Un medic ANA se târî spre el să-l ajute, în timp ce un mic grup de soldați se repeziră spre o laterală a clădirii albe a şcolii.

Se lipiră de perete, cu armele ațintite spre uşile şi ferestrele deschise. Noi continuam să tragem în încăperi. Înainte de a putea cuceri dealul, trebuia să-i scoatem pe

luptătorii talibani din şcoală, din fiecare încăpere. Nu aveam idee despre câte încăperi erau sau cu câți luptători aveau să se confrunte.

— Rusty, încetează focul sau orientează armele la stânga, spre deal, spuse Hodge prin radio.

— Ne mutăm spre stânga!

Dave şi Brian reacționară imediat. Bill, care era împreună cu trăgătorii ANA, în dreapta mea, orientă focul către pozițiile de luptă ale inamicului de pe deal.

Nu mai era niciun luptător în şcoală – cei care or fi fost acolo s-ar putea să fi plecat văzând forța de atac, alegând să fugă şi să lupte în altă zi.

La semnalul lui Hodge, echipa părăsi în fugă clădirea şi începu asaltul plin de alunecări şi zgârieturi asupra Sperwan Ghar. Nu am putut să nu fiu impresionat în timp ce-l urmăream pe Hodge, la 41 de ani, urcând în goană dealul alături de subofițeri şi de soldații ANA.

— Talon 30. Talon 31. Unde este suportul aerian?

— Nu ştiu, răspunse Jared, cu o secundă înainte de a auzi amândoi intervenția radio de la centrul de operațiuni tactice care anunța că în curând vom avea luptători şi elicoptere Apache. Răspândiți în formă de evantai, membrii echipei lui Hodge îşi croiau drum în sus, pe deal. Încovoiați, cu armele pregătite, verificau fiecare adâncitură şi evitau drumul şerpuitor, atenți la mine. Numai că pe la jumătatea urcuşului, se produse o explozie înnăbuşită, iar un soldat ANA se prăbuşi urlând de durere, cu glezna transformată într-o bucată de carne însângerată. Un medic din echipa lui Hogde porni în linie dreaptă spre rănit, în ciuda pericolului de explozie a altor mine. Steve, medicul din echipa mea, sări într-un transportor ANA şi porni înspre ei.

— Mine! țipă Hodge prin radio.

Asaltul se opri. Minele riscau să-şi facă efectul. Echipa de asalt se adăposti în adânciturile de pe panta laterală şi încercă să tragă spre pozițiile talibane de deasupra. Alții căutau minele. L-am chemat pe Bill prin radio.

— Ia legătura cu 26 şi urcați dealul, acum!

Bill făcu un semn din cap spre Taz şi echipa sa să-l urmeze şi o porniră la goană. Ştiam că dacă era cineva care putea să-i alunge de pe dealul acela pe inamici, atunci Bill şi Taz erau cei mai potriviți. Bill îi lăsă pe Taz şi echipa sa să urce dealul, în timp ce oamenii lui Hodge îi acopereau. În curând ieşiseră cu toții din ascunzători. Echipa lui Hodge îi ajută pe afgani să urce spre vârf, trăgând continuu asupra inamicilor de deasupra. Pe măsură ce se apropiau de creasta dealului, am văzut câteva mâini aruncând grenade în jos. Exploziile groaznice au fost urmate de rafalele armelor automate, iar apoi de alte explozii. Mă simțeam absolut neajutorat.

Un soldat ANA mic de statură alerga în sus, pe deal, ca o capră neagră. Era Taz. Ajunse pe creasta dealului şi trase cu AK-ul de pe umăr de parcă asta ar fi făcut toată viața lui. Se lăsă în genunchi lângă un soldat din Forțele Speciale care se lupta sub imensa greutate a echipamentului său să găsească un loc unde să pună piciorul. Taz trăgea intermitent, având grijă să nu risipească muniția, până ce soldatul din Forțele Speciale îşi stabiliză poziția. Unul lângă altul, porniră spre adăposturi, acoperindu-se reciproc.

Câteva minute mai târziu, primirăm mesaj prin radio. Era Hodge.

— Am ocupat dealul, dar nu ştiu pentru cât timp. Undeva jos este o mare agitație. M-ai auzit?

Aveam Sperwan Ghar. Acum nu trebuia decât să-l păstrăm.

Capitolul 16

PRIETENI PE VIAŢĂ

Pe câmpul de luptă, soldații americani nu se bat pentru ceea ce spune la televizor preşedintele, nu luptă pentru mamele lor, pentru plăcinta cu mere sau pentru steagul american. Ei se bat unul pentru celălalt.

– COLONEL HAL MOORE (UNITATEA A 7-A CAVALERIE, VIETNAM)

Zgomotul continuu al gloanțelor care şuierau pe deasupra capetelor noastre, urmate de răpăiala constantă a mitralierelor care răspundeau, făceau să fie imposibil să gândeşti. Din când în când, uniformitatea zgomotelor era întreruptă de vuietul unei grenade sau de explozia unei rachete care găureau vreun adăpost de uscat struguri.

Printre explozii, încercam să evaluez situația. Atacasem de două ori poziția apărată de inamic şi acum o dețineam. Controlam câteva puncte tactice importante pe care talibanii le voiau înapoi.

Echipa lui Hodge ocupa fostele poziții de luptă ale talibanilor din vârful dealului, dar inamicul ne hărțuia din cele aproape 50 de case din pământ de la baza dealului, din şanțurile de irigații şi dintre ziduri, din câmpurile şi adăposturile pentru uscat struguri care înconjurau dealul.

Bill şi Steve îl stabilizaseră pe soldatul afgan rănit, cu un bandaj de compresie şi cu pansament. I-au pus laba retezată a piciorului într-o pungă de plastic neagră, cu speranța că chirurgii din Kandahar i-o vor putea pune la loc, dacă ar ajunge la timp un elicopter medical pentru evacuarea răniților. L-au dus la punctul de colectare a răniților (CCP), de lângă mormanul de gunoi.

Urmăream micul vehicul afgan care se retrăgea cu rănitul, când Brian observă mişcare în clădirea şcolii. Trebuia să aflu câți afgani lăsase Hodge în şcoală pentru apărarea acesteia, dar legătura mea cu el se întrerupse.

— Căpitane, căpitane, talibanii se întorc în şcoală, strigă Ali în paştu, în timp ce surprindeam imaginea unor siluete noi cu cămăşi şi eşarfe negre mişcându-se cu repeziciune prin spatele şcolii.

— Am lăsat şase afgani, transmise Hodge, dar câteva secunde mai târziu reveni: Rusty, cei şase afgani sunt aici, sus, cu mine. Nu mai este nimeni în şcoală.

La naiba. Luptătorii talibani se întorseseră în şcoală. Îi vedeam strecurându-se prin ferestre şi cățărându-se pe dealul de lângă un cimitir din spatele clădirii, încercând să vadă dacă încă mai eram acolo. Dacă talibanii aveau să se aşeze în şcoală, atunci puteau separa mica noastră forță combativă.

Hodge, Bill şi cu ceilalți erau în vârful Sperwan Ghar, luptându-se pentru viețile lor. Jared, Casey şi Jude se aflau la punctul de colectare a răniților, apărându-i pe aceştia, care erau în număr din ce în ce mai mare, şi pe medicii care încercau să-i trateze. Eliberarea şcolii ne revenea din nou. Imaginile transmise de Predator pe stație ne avertizau cu privire la amenințarea mişcărilor din spatele forței de atac, când am comandat echipei mele de mitraliori să-şi ia armele şi muniția şi să se pregătească să înaintăm.

— Către toate elementele Talon 30: Talon 31 Alfa (comandantul) porneşte să elibereze şcoala, spuse Brian.

Deoarece eram echipa de suport, aveam numai mitraliere – nu chiar cele mai bune arme pentru eliberarea unei clădiri, dar trebuia să ne descurcăm astfel. Acelaşi plan ca mai înainte – n-avea niciun sens să fim blânzi. În plus, un plan sumar va fi a doua natură pentru fiecare.

— Dave, Brian, am urlat înainte să plecăm, puneți-i la pământ pe ticăloşii ăia când ies din clădirea şcolii. Nu vreau să mai avem de-a face din nou cu tâmpiții ăştia! Hodge, avem inamic în şcoală. Mergem să-i curățăm. NU TRAGEȚI într-acolo!

M-am întors apoi spre echipa mea de şase afgani, am luat cartuşiere noi şi am verificat armele.

— Voi veniți cu mine. Sunteți gata? am spus în paştu.

Mi-au răspuns în cor:

— Wa sahib – Da, domnule.

Am respirat adânc şi am strigat:

— Hamla! – Atacați! Şi am țâşnit în fugă spre mormanele de gunoaie.

Armele de pe transportorul meu trăgeau înspre şcoală cu trasoare de un roşu strălucitor, în timp ce talibanii aruncau trasoare multicolore care fulgerau prin fața noastră. Dintr-un grup de case din pământ, aflate la doar 100 m distanță, ne zăriră talibanii şi începură să tragă dezlănțuit cu mitralierele, asupra noastră.

— ZA! ZA! ZA! – DU-TE! DU-TE! DU-TE! Era tot ce puteam spune pe măsură ce ne apropiam, pe ultimii metri. Am reuşit să ajungem la intrarea din dreapta a clădirii, în timp ce gloanțele ciopleau în pereții din beton din jurul nostru. Am instalat rapid două mitraliere pentru trăgătorii afgani. Unul trăgea spre clădirile din care se trăgea spre noi. Celălalt ne păzea spatele, pentru cazul în care l-ar fi însufleți curajul pe vreunul dintre talibani.

Am luat o grenadă pe care le-am arătat-o celor patru afgani din spatele meu, am îndepărtat siguranța şi apoi i-am scos cuiul. Soldatul afgan de lângă mine se întoarse şi trase în uşă, eliberându-mi drumul. Am făcut un pas lateral şi am aruncat o privire de-a lungul holului flancat de câte patru încăperi de fiecare parte şi am aruncat grenada cât de tare şi de departe de intrare am putut. M-am ascuns apoi în spatele zidului, împingându-l pe afgan din dreptul uşii, când clădirea se zgudui, iar praful şi schijele explodară în toate direcțiile.

Am auzit răpăitul armelor de pe transportorul meu care trăgeau înspre dâmbul de gunoaie şi am ştiut că inamicul încerca să fugă. I-am făcut semn soldatului afgan, indicându-i să tragă din nou de-a lungul holului. Flăcările de mărimea unei mingi de baschet izbucniră din țeava mitralierei sale PKM, în timp ce trăgea de la nivelul şoldului, însoțite de zgomotul cartuşelor din alamă care loveau podeaua de ciment.

Bucăți de beton sparte cădeau peste mine, lovindu-mi gâtul şi echipamentul; focul dinspre casele din pământ se apropia periculos de mult. Mi-am evaluat opțiunile. Puteam

rămâne afară şi să fim împuşcaţi sau puteam intra şi să fim împuşcaţi. Am ales să intrăm. Eram oricum mai buni ca ei într-un spaţiu închis.

Am aruncat o privire spre încărcătoarele care aprovizionau PKM-urile şi l-am apucat de uniformă pe primul trăgător, împingându-l înainte.

— Tu tragi pe hol, iar eu în camere, am ordonat. Toţi ceilalţi rămâneţi în spatele meu.

Am intrat cinci în clădire, lăsând o mitralieră să ne acopere. Mitraliorul cu PKM era în faţă, iar eu eram al doilea. Al treilea şi al patrulea soldat aveau AK-uri, iar ultimul era celălalt mitralior cu PKM. Scântei galbene şi roşii de la gloanţele noastre ricoşau peste tot de-a lungul holului. Urletul asurzitor al mitralierei era insuportabil. În timp ce ne strecuram de-a lungul coridorului, soldaţii ANA dădeau din cap strigând:

— Tse? – Ce? la fiecare comandă a mea şi mi-am dat seama că erau complet asurziţi. După o vreme şi eu, la rândul meu, eram aproape surd, în ciuda căştilor Peltor.

Pe sub uşă se vedeau mişcându-se nişte umbre şi am pregătit o nouă grenadă. Le-am arătat-o afganilor şi i-am făcut semn spre uşă mitraliorului. El trase o rafală scurtă, apoi, poc, nimic – pocnetul unui om mort. Trăgătorul înaintase pe coridor fără gloanţe în armă. Rămăsese fără muniţie.

L-am înşfăcat de umăr şi l-am împins în spatele meu, azvârlind grenada în încăpere, am făcut doi paşi în spate, am pus puşca pe umăr şi am tras până când grenada explodă. Praf şi fum năvăliră în hol orbindu-ne. Îi auzeam pe Dave şi Brian prin radio şi am înţeles ceva legat de foc şi fum ieşind din şcoală. Le-am spus unde ne aflam şi să înceteze focul. Văzuseră explozia şi nu mai apărea nimeni.

— Brian, adu transportorul aici jos la locul de trecere şi supravegheaţi de acolo inamicul.

L-am luat pe trăgătorul din spatele grupului şi l-am mutat în faţă, păstrând contactul cu el, în timp ce continuam să

avansăm furişându-ne încet. Se auzea scrâşnitul sticlei şi al pietrişului sub picioarele noastre şi din când în când şuieratul câte unui glonț care trecea prin vreo fereastră. După un colț, am ajuns într-un hol mare, deschis şi gol.

Când am intrat în al doilea hol plin de praf, am văzut lumina de afară. Am auzit motorul lui *Ole Girl* şi pe Dave strigând comenzi, în timp ce trecea de clădirea şcolii. Câteva secunde mai târziu, se auzi ritmul constant al mitralierei lui Dave.

I-am spus afganului să înceteze să tragă şi mi-am aruncat o privire în ultimele încăperi, convins că luptătorii talibani plecaseră. Înăuntru ardeau cel puțin patru focuri mocnite şi se aflau zeci de pături, unelte de săpat, hrană, scaune şi cutii. Am anunțat prin radio că şcoala era liberă, apoi am strigat:

— Cinci prieteni ies afară!

Am mai aşteptat o clipă înainte de a ieşi. N-aveam chef să mă grăbesc şi să fiu împuşcat de unul dintre ai mei. Am scos mai întâi un braț şi apoi am strecurat încet casca.

Un soldat afgan stătea pe mormanul de gunoi şi-mi făcea semne cu mâna. M-am întors spre echipa mea de soldați afgani şi le-am zâmbit.

— *Deersha kar kawi*. Bună treabă!

Unul mi-a zâmbit, iar ceilalți s-au mulțumit să dea din cap. I-am ordonat lui Smitty să-şi mute transportorul între şcoală şi deal şi am urmărit apoi maşina trecând peste mormanul de gunoi şi venind spre mine. Acum chiar că aveam aici un punct adevărat cu putere de foc. L-am apelat apoi pe Jared.

— Avem vreo veste despre CAS?

— Nu încă, dar mă străduiesc să obțin, spuse el.

— Am înțeles, îmi mut restul echipei şi pe afgani la şcoală şi facem acolo punctul de rezistență. Bill, ai auzit ce-am spus?

Bill şi afganii săi au coborât, pe jumătate alunecând, pe jumătate alergând, pe panta dealului. Când ajunseră la bază,

i-am cerut să securizeze partea îndepărtată a dealului, inclusiv şcoala, în timp ce eu aveam să curăț clădirile dintre dâmbul de gunoi şi deal.

— Indivizii ăştia vor vrea să ia înapoi dealul. Pune-i pe afgani în defensivă şi fă-i pe nemernici să plătească scump chiar şi dacă încearcă asta.

Bill plecă şi l-am chemat pe Smitty. I-am spus că nimeni nu verificase până acum clădirile dintre mormanul de gunoi şi deal.

— Eşti bine, căpitane? întrebă el. Arăți afumat.

— Arăt chiar aşa de rău?

— Ei bine, cinstit vorbind, este cam greu de zis, pentru că de fapt niciodată n-ai arătat atât de bine, turui el în timp ce se cățără pe zidul mic din spatele şcolii şi porni de-a lungul bazei dealului.

Când am început să verificăm încăperile eram mult mai sigur pe mine. Smitty avea un talent înnăscut. Îl urmăream mişcându-se către prima clădire cu un echilibru unic, care-i permitea aproape să zboare cu arma pregătită. Se apropie de uşa de la intrare a unei clădiri cu un singur etaj, în timp ce eu îi asiguram spatele. Se lăsă într-un genunchi şi azvârli înăuntru o grenadă. BUM. În timp ce praful şi molozul acopereau totul ca un val uriaş, am intrat în clădire, fiecare acoperindu-ne sectorul, aşa cum făcusem de zeci de ori la antrenamente. În doar câteva minute am verificat alte trei clădiri. Când ieşeam din ultima dintre ele, l-am auzit pe Bill, prin radio, cerând ajutor. Toate pozițiile noastre – pe întreg perimetrul şi pe deal – se aflau sub un foc mortal. Ambele mele transportoare trăgeau în pozițiile inamice de lângă deal. Smitty răspunse că pornim spre ei.

Smitty ajunse la transportorul său în acelaşi timp cu o rachetă. Aceasta lovi cu putere dealul chiar deasupra capului său, aruncându-l în portieră. Zack şi Chris răspunseră cu atâta furie, de parcă armele lor ar fi putut să-i adune pe toți laolaltă, transformând peretele de unde fusese trasă racheta într-o grămadă de pietriş.

După ce am verificat clădirile, l-am chemat pe Sean să vină cu transportorul său şi să ajute la întărirea poziției lui Bill între deal şi şcoală. Greg îmi auzi apelul şi-i făcu semn lui Jude, în timp ce el şi Sean porneau în sus, pe deal.

Jude stătea aplecat lângă transportorul lui Jared, în timp ce se trăgea în ei. Casey, în turelă, încerca să țină piept talibanilor, când aceştia aruncară grenade care explodară în aer, deasupra capului său, împroşcând transportorul cu metal topit. De cealaltă parte a vehiculului, Jared continua să solicite acoperire aeriană.

Greg şi Sean se apropiau de mormanul de gunoi, mergând cu atenție exact pe urmele celorlalte vehicule.

S-a produs o explozie uriaşă.

— Oh, Dumnezeule! a fost tot ce am putut spune.

Bomba a explodat sub roata din dreapta spate, aruncând în aer rezervorul de combustibil şi cele patruzeci de galoane de motorină din canistrele din spate. Flăcările aveau aproape 10 m înălțime. Caroseria transportorului explodă, aruncând pretutindeni echipament şi muniție. Greg, care era în turelă, a fost aruncat în sus, apoi s-a ghemuit şi a aterizat îngrozitor de rău peste bara de protecție, înconjurat de combustibil în flăcări, rachete şi gloanțe care explodau în jurul său.

Unda de şoc a exploziei îl aruncă pe Jared dincolo de spatele transportorului şi îl lăsă fără respirație pe Casey care se prăbuşi din turelă. Pe măsură ce flăcările se înălțau tot mai sus, Jude, adăpostit în timpul exploziei de transportorul lui Jared, vedea cum un imens nor de praf învăluia totul în jurul său. Abia mai putea zări vehiculul, dar îl văzu pe Greg ieşind din transportor printre flăcări şi prin fumul negru şi gros.

O imensă minge de foc țâşni din norul de fum, însoțită de un tub lung şi greu de aruncătoare şi o gheată. Tubul căzu cu un zgomot sec chiar lângă Jared. „Sunt mort”, gândi el.

Văzând gheata, se târî să găsească un bandaj de compresie şi verifică dacă are ambele picioare. Erau întregi.

Revenindu-şi din şocul exploziei, Jared se ridică la timp ca să-l vadă pe Jude alergând printr-un teren complet deschis, chiar pe sub focul mitralierei inamice şi intrând în flăcările care înconjurau transportorul, unde Greg zăcea prăbuşit, nemişcat. Luptându-se cu fumul negru şi cu focul, Jude îl apucă pe Greg şi-l târî de acolo.

Îl strigam pe Jared, dar nu răspundea, eram sigur că dispozitivul exploziv improvizat lovise şi transportorul său. I-am strigat apoi pe Brian şi Dave ca să țină sub control şcoala şi am luat-o la fugă vreo 100 m şi ceva peste câmp, printre gloanțele trase de arme de calibru mic, încercând încontinuu să-l prind pe Jared prin radio.

Niciun răspuns.

Riley tocmai terminase de bandajat un soldat afgan rănit, când văzu bila de foc zburând prin aer. Luă în grabă trusa de ajutor şi alergă spre transportorul care ardea, unde îl văzu pe Jude trăgând pe cineva afară din caroseria în flăcări.

M-am lăsat cu capul în jos în adâncitura pe care o folosiserăm ca să ne adăpostim în timpul atacului şi aproape că mi-am rupt gâtul. Ceream disperat prin radio ajutor de la cel mai apropiat transportor care mă putea acoperi. Mi-a luat un minut să ajung la vehiculul în flăcări, deoarece a trebuit să sar dintr-un şanț în altul. Mitraliorul unui transportor din apropiere m-a acoperit, în cele din urmă, pe ultimii câțiva metri.

Epuizat, mi-am croit anevoie drum în genunchi peste ultimul morman de gunoi. Tuşind şi sufocându-mă din cauza prafului, m-am pomenit brusc în fața unui carnagiu total. Echipamente, rachete pentru Goose, sticle de apă şi piese din transportor erau risipite de jur împrejurul unei grămezi de lucruri care se topeau. L-am văzut pe Jude în dreptul a ceea ce fusese cândva bara de protecție a vehiculului, trăgând corpul inert al lui Greg afară din flăcări.

Uniforma lui Greg ardea. Jude încerca să oprească flăcările, arzându-şi încheieturile şi mâinile în care avea mănuşi, dar nu reuşea să oprească focul.

Flăcările din jurul transportorului erau oribile, iar gloanțele se încingeau în ritm febril, de la o clipă la alta. Peste 20 000 de gloanțe de 7.62, 10 000 de gloanțe de 5.56, numeroase rachete, proiectile, muniție pentru blindate şi grenade ardeau şi explodau incontrolabil. Transportorul devenea rapid un infern. Dându-şi seama că trebuie să plece de acolo, Jude începu să-l tragă pe Greg spre un şanț.

M-am rostogolit şi m-am lăsat în jos pe mormanul de gunoi ca să ajung la Greg şi Jude. L-am înşfăcat pe Greg de ce mai rămăsese din vesta antiglonț şi l-am tras cu toată puterea, împreună cu Jude, spre un şanț de irigații de la marginea unui câmp de marijuana, aflat la vreo 10 m distanță de transportor. Pe măsură ce ne apropiam de şanț însă, ne dădeam seama că n-avea mai mult de vreo 0,5 m adâncime. Cum n-aveam de ales, l-am băgat acolo pe Greg.

— E tot ce putem face, Jude, am strigat.

Jude încercă să scoată echipamentul de prim ajutor al lui Greg dar tot ce se afla în el era fie ars, fie topit. Îşi scoase atunci propriul său echipament şi începu să trateze rănile lui Greg. În timp ce încerca să îl îngrijească, se uită la mine şi dădu din cap spre câmpul de marijuana.

— N-am fumat niciodată chestia asta, căpitane. Iar acum o să mor în rahatul ăsta, spuse el.

— Nu azi, amice, a fost tot ce am putut spune.

Muniția continua să se încingă şi să ne pulverizeze cu schije fierbinți. Am scos vesta antiglonț a lui Greg şi am pus-o de jur împrejurul lui ca o pavăză, în timp ce Jude începu să-l examineze din cap până-n picioare, anunțând rănile de fiecare dată când dădea peste una. Bill coborî de pe deal şi îngenunche lângă noi.

— Bill, găseşte-l pe Riley şi trimite-l aici, repede, am izbucnit eu. Ia orice alt medic şi adu şi ceva pentru traumatisme dintr-un alt transportor. Trebuie apoi să începi să faci legătura dintre toate pozițiile noastre defensive.

Bill porni ca din puşcă. Am început acordarea primului ajutor. O bucată de schijă zimțată de vreo 700 gr făcuse o

gaură imensă în şoldul lui Greg şi-i perforase intestinele şi stomacul. Încercam cu febrilitate să menținem organele în mediul steril şi protector al peretelui său abdominal.

La început nu-i puteam găsi piciorul. Ne-am gândit că-l pierduse, dar am observat apoi că ce mai rămăsese din piciorul său era ghemuit sub el. Am fost uluit de faptul că Greg nu intrase încă în şoc şi era suficient de conştient ca să ne spună cum să-l tratăm. Trecutul său de instructor medical la Centrul de Instruire Medicală pentru Operațiuni Speciale a fost atât de util, când ne spunea mie şi lui Jude unde sângera – sau era vreo „scurgere" – şi cum să oprim asta. În timp ce Jude îi pansa imensa rană deschisă, iar eu încercam să-i fixez gâtul, Greg continua să scuipe sânge.

Cum stăteam ghemuit în şanț, am observat că săculețele de nailon de la vesta antiglonț a lui Jude erau parțial topite de la flăcări, iar barba îi fumega. Mâinile sale erau în mod evident umflate şi extrem de afectate după ce încercase să oprească focul care ardea echipamentul de pe corpul lui Greg. Cu toate acestea, n-a încetat nicio clipă să-l ajute.

Sean, instructorul ETT, lipsea; nu-l mai văzusem de la explozie.

— Unde-i Sean? am strigat către Jude încercând să mă fac auzit printre explozii.

Jude ridică din umeri.

— Nu l-am văzut în vehicul.

Am luat asta ca pe un semn că ar putea fi încă în viață şi am plecat să-l caut. N-aveam de gând să las pe nimeni acolo. M-am cățărat şi am ieşit din şanț, am trecut de botul transportorului şi am intrat în fumul gros dinspre vehicul, dând din brațe ca să reuşesc să văd ceva. Norul toxic şi negru îmi ardea ochii şi nasul şi de îndată ce am reuşit să iau o primă gură de aer, am vomitat.

Fumul mă sufoca în timp ce îl căutam pe Sean. Apoi, am zărit sus, pe dâmb, la nord față de maşină, o siluetă întunecată prăbuşită peste mormanul de gunoi. Era Sean. Explozia îl proiectase prin uşa de la şofer. Încercase să se

târască spre vehicul ca să-l salveze pe Greg, dar n-a reuşit. S-a mişcat când i-am apucat brațul, respira greu, probabil de la inhalarea fumului toxic.

— Să mergem prietene! Te-am luat! am spus eu.

L-am apucat strâns de echipament şi l-am târât, scoțându-l din norul toxic, apoi jumătate din drum l-am dus în spate şi jumătate l-am târât până am ajuns la şanț. Îşi revenise puțin de la aerul mai curat, dar în tot restul drumului rămase amețit. L-am aşezat cu capul spre Greg, astfel încât să-i putem urmări şi să-i protejăm pe amândoi. Luptătorii talibani trăgeau acum în direcția noastră, iar gloanțele şuierau printre plantele de marijuana din apropiere care cădeau la pământ, spre noi. Stăteam cu spatele spre locul din care se trăgea şi mă aşteptam să fiu împuşcat în fund.

Sean nu era pe lumea aceasta. Tot încerca să se târască afară din şanț ca să-l caute pe Greg şi am fost nevoit să-l țin cu forța la pământ în timp ce-i evaluam rănile. I-am desfăcut vesta antiglonț, apoi l-am rostogolit pe o parte şi i-am verificat spatele. I-am examinat tot corpul de la cap la picioare, dar n-am găsit nicio traumă majoră – doar mici tăieturi şi sângerări din nas şi urechi.

— Ai noroc, i-am spus.

Riley era cu un soldat afgan rănit, când a auzit explozia şi a pornit într-acolo, dar le-a luat mult timp lui şi lui J.D. să traverseze câmpul dinspre poziția în care se aflau. De îndată ce ajunse la noi, Riley mă luă deoparte şi-mi strigă în față:

— Care-i mai grav?

Am arătat spre Greg, iar Riley a îngenunchiat lângă el şi a deschis trusa de prim ajutor. Greg era complet negru din cap până-n tălpi, iar Riley nici nu ştia pe cine tratează, până când acesta nu începu să vorbească.

— Cred că-l pot duce pe Sean la punctul de colectare a victimelor, am strigat.

— Aşteaptă un minut, spuse Riley.

Jude îi prezentă pe scurt rănile lui Greg. Riley nu mai văzuse niciodată răni ca ale lui. Nici măcar la cursul pentru

medici din Forțele Speciale nu-şi imaginase că va vedea pe cineva atât de grav rănit. Începu să-i taie uniforma carbonizată. De fiecare dată când scotea câte o bucată sau o fâşie, dădea peste o altă rană. Glezna fracturată. Tibia ruptă. Răni de schije în genunchi. Arsuri de gradul trei de la mijloc în jos.

Când Riley ajunse la fesa dreaptă a lui Greg, descoperi o gaură de mărimea pumnului său care ducea direct în abdomenul acestuia, unde o imensă bucată de schijă explodată pătrunsese adânc, expunând intestinele. Era rana devastatoare pe care încercaserăm noi s-o tratăm.

— Cum este? am țipat ca să acopăr zgomotul uniform al mitralierei.

Dacă Riley ar fi dat din cap de sus în jos, ar fi însemnat că Greg va reuşi să supraviețuiască. Dar şi el şi Jude făcură semn că nu şi am simțit că mi se strânge inima. Rănile lui Greg erau mult peste ce puteam trata noi.

— Are pulsul scăzut şi tensiunea la fel. Are nevoie de sânge şi de îngrijire imediat, spuse Riley. Este în ultimul ceas.

Asta însemna că aveam la dispoziție cam o oră să-l ducem pe Greg la un spital, înainte de a fi prea târziu. Riley continuă să-l trateze, dar şanțul de irigații era un loc prea periculos. Talibanii îşi concentrau acum toată atenția spre locul în care ne aflam. Praf şi gunoaie continuau să curgă peste noi şi peste rănile lui Greg. A trebuit să-l duc pe Sean la punctul de colectare a răniților. Nu voiam să fie acolo dacă Greg murea.

Bill trimise doi soldați afgani care să ne acopere. O altă mică explozie aruncă spre noi bucăți din transportor şi gloanțe antitanc. Riley, J.D. şi Jude îl acoperiră instinctiv cu trupurile lor pe Greg, în timp ce eu îl acopeream pe Sean, încercând să-i protejăm de alte răni. Trebuia să ne mutăm de acolo.

Jude alergă până la transportorul lui Jared ca să ia o brancardă, se întoarse şi o desfăcu, dar constată că fusese distrusă în timpul exploziei inițiale. Se întoarse în fugă să ia o alta. I-am spus lui Sean că urma să-l mut într-un loc mai

sigur şi să încerce să se ridice pe picioare. Mi-am băgat brațul pe sub cămaşă şi l-am apucat de guler. I-am petrecut brațul pe după gâtul meu cu ajutorul unei curele şi l-am apucat de partea din față a centurii, până l-am făcut să meargă.

Ne-am afundat în câmpul de marijuana aflat de cealaltă parte a movilei de gunoi şi împleticindu-ne ne-am croit drum printre tulpinile groase care ne plezneau peste față, pe măsură ce înaintam. Auzeam mitraliera de calibru .50 a lui Casey trăgând şi ne-am continuat drumul în direcția aceea. Am reuşit în cele din urmă să traversăm câmpul, înainte de a ne prăbuşi amândoi.

— Mai ştii cum te cheamă? l-am întrebat.

— Da, Sean, răspunse el.

— Ştii în ce zi suntem? am continuat eu.

— Nu ştiu, răspunse Sean, iar eu zâmbii.

— Ei bine, poți să te ții pe picioare? Pentru că nu-ți pot căra fundul mare şi gras peste movila asta de gunoi, am spus.

Dădu afirmativ din cap. După ce am parcurs vreo 9 m din vârful movilei, se prăbuşi deodată peste mine. L-am apucat de brațe şi cu el în spinare, pe jumătate târâş, am pornit spre transportorul lui Jared. Picioarele mi se împleticeau ca ale unui bebeluş care face primii paşi, iar după câțiva metri îmi cedă spatele. Am căzut grămadă, complet epuizați. Jared alergă spre noi când ne văzu căzând, arătând el însuşi epuizat. L-am întrebat dacă era OK. Răspunse că da şi îl luă pe Sean.

M-am târât înapoi la locul unde se afla Jude şi unde Riley încă se chinuia cu Greg. Focul inamicului se întețise. Riley zise că este cazul să ne mutăm, înainte ca cineva să fie împuşcat. I-am spus că punctul de colectare a răniților era lângă transportorul lui Jared şi apoi am pornit să mă întâlnesc cu Bill, oprindu-mă din loc în loc ca să fiu sigur că nu rămăseseră echipamente importante în şanț, cum ar fi ochelarii pentru vederea nocturnă. În spatele meu, văzui un soldat afgan care îl luase pe Greg în spate şi-l ducea spre locul de colectare a răniților.

Vehiculul continua să ardă. M-am uitat spre micul şanț în care ne aflaserăm până nu de mult. Iarba uscată ca spicul de grâu era culcată la pământ şi murdară de sânge. Articole medicale de prim ajutor folosite, capace de ace, tuburi, bucăți de tifon şi pungi de plastic zăceau aruncate pretutindeni. Atunci am observat petele de sânge de pe ochelarii mei, de pe mâneci şi de pe săculețele pentru muniție.

Când am revenit la punctul de colectare a răniților, Jared mă apucă de braț.

— Avem elicoptere medicale în 30 de minute. Vin şi cei de la CAS (suport aerian). Dă-mi repede o listă cu obiectivele!

Transportoarele blindate erau dispuse în cerc, ca nişte vagoane, în jurul răniților. Oamenii stăteau întinşi pe tărgi cu medicii roind în jurul lor. Jude se chinuia să-i convingă pe medici că arsurile lui nu erau chiar atât de grave şi că încă putea trage cu arma.

Gândurile mi-au zburat înapoi spre Greg. Mai fusese într-o unitate a Forțelor Speciale şi ştia că misiunea putea fi mortală, dar el, nu numai că se oferise voluntar să vină, ci chiar insistase să o facă. Am regretat decizia de a-l lăsa să ni se alăture şi habar n-aveam cum o să-i explic asta fiului său de un an.

La centrul de colectare a răniților, Greg era convins că avea să moară. La fiecare respirație, corpul i se crispa de o durere inimaginabilă. Riley băgase în el din plin antibiotice şi analgezice, sperând să-i mai reducă din suferință. Riley încerca să-l țină de vorbă: despre pescuit, vânătoare. Despre zilele de antrenament de odinioară. Despre orice putea să-i țină mintea departe de durere.

— Eşti bine, omule? întrebă el apucând un bandaj pe care-l smulsese din ambalaj. Greg urlă de durere. Apucându-i penisul, Riley îl dădu într-o parte, astfel încât să poată aplica un alt bandaj mai sus, pe picior.

— Hei, Riley, spuse Greg între două respirații chinuitoare. Dacă mor, ultimul lucru pe care o să ți-l amințeşti în legătură cu mine va fi că mi-ai atins penisul.

— Al naibii, homo, spuse Riley, luptându-se să fixeze bandajul ca să oprească sângerarea din piciorul drept sfârtecat al lui Greg.

Când se apropie elicopterul pentru evacuarea răniților, Greg refuză să plece până nu vorbi cu Jared şi Jude. Ei alergară într-acolo şi îngenunchează lângă el. Îi spuse lui Jared că era mândru că a servit cu unitatea noastră şi că nu era vina lui. Se oferise voluntar să ni se alăture în misiune. Mesajul lui Greg pentru Jude a fost simplu.

— Fie că-ți place, fie că nu, eşti prietenul meu pe viață, îi spuse Greg.

Jude zâmbi.

— Şi eu cred la fel.

Capitolul 17

„PĂCĂLICII ĂŞTIA PUR ŞI SIMPLU NU RENUNŢĂ!”

Propune-ți să fii pregătit şi curajos pe câmpul de luptă.
În acest fel, îți vei asuma tot ce este dificil sau periculos.

– CODUL SAMURAILOR

Imaginea oamenilor mei zdrobiți mă obseda, în timp ce-mi făceam cu greu drum prin câmpul de marijuana. Acest atac, acest deal, fusese de fapt ideea mea. Mi-am privit mâinile şi vesta antiglonț mânjite de sânge. Mulți comandanți nu se află în teren cu oamenii lor când sunt răniți sau mor. Dar în treaba asta, eşti acolo şi le cunoşti şi numele soțiilor şi ale copiilor lor.

Când m-am întâlnit cu Bill, îmi spuse că trebuia să solicităm o nouă aprovizionare de urgență cu muniție.

— Ştiu, Bill, dă-mi doar numărul de provizii necesare, am răspuns eu. Se pare că în sfârşit vom obține suport aerian şi vreau să-mi dai obiectivele țintă din zona perimetrului tău. Trebuie, de asemenea, să le spunem şi celorlalți din echipă despre Greg şi Sean.

Cei mai mulți aflaseră deja că fuseseră răniți, dar nu ştiau cât de gravă era situația. Bill şi cu mine ne-am îndreptat, clătinându-ne, spre movila de gunoi înaltă cât două etaje. Epuizați şi îmbibați de transpirație ne-am trântit pe jos şi ne-am lăsat pe spate, încercând să ne recăpătăm suflul. N-am mai fost atât de obosit din perioada şcolii de rangeri şi a cursurilor de calificare pentru Forțele Speciale.

— Hei, căpitane, s-ar putea să fim împuşcați aici sus, glumi Bill.

— După toate prin câte am trecut, mă îndoiesc, Bill.

Am reuşit cu greu să respir profund.

— Sincer, nici nu m-am gândit că am putea supraviețui atât de mult.

Am bâjbâit printr-unul dintre buzunarele în care țineam muniția cu mănuşa mea ruptă şi însângerată şi am scos o tabacheră din argint lucrată manual cu tutun. O primisem în dar de la Shinsha. I-am oferit lui Bill nişte tutun de mestecat Copenhaga. Am stat amândoi câteva secunde să mestecăm o gură de tutun şi să bem puțină apă caldă din rucsacurile din spate. Echipa avea nevoie de noi, de amândoi, concentrați, iar scurta pauză ne ajută să ne reculegem.

Pauza a fost una prea scurtă, însă. *Poc, Poc*. Două gloanțe loviră gunoiul de lângă noi, întrerupând mica noastră şedință corporatistă.

— La naiba, spusei rostogolindu-mă pe o parte şi încercând să alunec în josul movilei, până la adăpostul micii adâncituri. Era a treia oară pe ziua de azi când mă pomeneam în gaura asta.

— Ticăloşii ăştia nu se opresc niciodată? spuse Bill.

— Trebuie să recunosc că nu, am răspuns înainte să pornim spre adăpostul vehiculelor.

Când am ajuns înapoi la transportoare, am auzit bătăile familiare ale paletelor elicopterelor. Abia îl auzeam pe Jared care mă apela prin radio, din cauza transpirației care se acumulase în căştile din urechi. Am scos cupele şi le-am scuturat.

— Rusty, tu şi cu Ron vă ocupați de elicoptere, iar eu şi cu Mike de avioane, l-am auzit transmițându-mi.

Elicopterul pentru evacuarea răniților se apropia şi ne apelă.

— Talon 31, aici Viperă 08, vin dinspre sud-est, la un azimut de 155 de grade. Sunt la 5 km de locul vostru şi am elicopterul medical de evacuare în spate. Semnalul de apel este Dustoff 03. Solicit azimutul de aterizare pentru elicopter şi situația actuală la sol.

Ron avea harta în față şi-mi aruncă o privire dură.

— Nu acum, căpitane, spuse el cu fermitate. Trebuie să schițez clădirile inamice.

Ştiam ce vrea să spună şi nu mă deranja să primesc indicații de la el. Se ocupa de cel mai important lucru în acest moment – suportul aerian.

Nici nu-l puteam minți pe pilot, dar nici nu ardeam de nerăbdare să-i spun adevărul. Nu voiam să anuleze aterizarea elicopterului pentru evacuarea răniților de teama de a fi doborât. Doar că aceasta era o problemă reală. Am decis să spun exact cum stăteau lucrurile.

— Viperă 08, aici este Talon 31. Te rog treci pe Dustoff 03. Situația actuală la sol nu este grozavă. Suntem trei unități într-o topografie caracteristică, înconjurați de inamici care ocupă un teritoriu cuprins între 50 m şi 1 km. Ne aflăm într-o zonă deschisă, în formă de lacrimă, lângă un deal care arată ca un vulcan. Deținem controlul asupra dealului şi clădirea în formă de „U” aflată la 50 m nord-est. Ne aşteptăm la atac de la sol la aterizare şi la evacuare. Am opt răniți care au nevoie de evacuare medicală imediată. Câțiva sunt americani. Pot

comunica către Viperă 08 locurile cunoscute ale inamicilor, dar mă aştept la un atac chiar şi mai agresiv. Talon 30 va ține legătura cu Dustoff 03, iar eu cu Viper 08. M-ați recepționat?

Pauza lungă ce urmă întrebării mele mă puse pe gânduri. Piloții îşi evaluau opțiunile. Începeam să regret decizia de a prezenta lucrurile aşa cum erau, când radioul reveni la viață.

— Talon 31, aici Viperă 08. Vin dinspre nord-est în recunoaştere şi îl acopăr pe Dustoff 03 care aterizează.

Uşurare.

— Să fiu al naibii, acum chiar că ne apucăm de treabă! am strigat.

De data aceasta elicopterul de atac Apache nu a mai făcut cercuri, ci a trecut rapid pe deasupra poziției noastre, în timp ce desfăşuram un panou mare portocaliu. De îndată ce talibanii zăriră elicopterul Apache, deschiseră focul. Apache-ul se strecură; am strâns panoul şi am început să tragem la rândul nostru.

— Talon 31, te văd. Unde vrei?

În spatele şcolii, Ron trasa țintele pe harta sa folosind o busolă, un GPS şi un creion, în timp ce eu vorbeam cu Apache. Aveam nevoie urgentă să tragă în ceilalți luptători suficient de mult timp, încât să-i permită elicopterului Chinook să încarce răniții.

— Viperă 08, la raidul următor, trageți din plin. Concentrați focul pe şanțul de irigații orientat dinspre vest spre est, situat la vreo 100 m nord de marcajul meu. Acolo trebuie să vezi două adăposturi de uscat struguri şi o construcție din pământ lângă şanțul de irigații. Trageți în toate trei cât de tare se poate chiar de la prima trecere, iar apoi vă ghidăm noi pentru trecerea următoare.

Elicopterul Chinook care se rotea la distanță era ascuns în spatele elicopterului de atac.

— Recepționat, capul la cutie, spuse pilotul.

Părea nostim că pilotul ne cerea să ne dăm la fund.

L-am auzit pe Jared spunându-i ceva despre fumul roşu pilotului de pe elicopterul medical, apoi urmă familiarul

şuierat al rachetelor şi bubuitul gros al tunului care izbucniră de deasupra noastră. Rachetele loviră din plin şanțul, în timp ce Apache se înălța spre cer pregătindu-se pentru a doua trecere. Imediat în urma elicopterului de atac, Chinook se înclină puternic pe stânga şi părea că se prăbuşeşte pe lângă coloana roşie de fum. Piloții nu voiau să expună burta elicopterului la focul talibanilor.

Jared şi alți şase oameni din Echipa 36 transportară răniții către elicopterul care aştepta.

Rachetele şi mitralierele talibane se concentrară imediat asupra elicopterului. Auzeam zgomotul gloanțelor care penetrau fuselajul. O grenadă zbură pe lângă coada elicopterului, trecu de transportorul lui Jared şi explodă în movila de gunoi. Pilotul american nici nu se clinti. Rămase pe loc, în timp ce medicii suiau, în grabă, răniții în burta elicopterului.

Armele noastre se concentrau pe fiecare poziție pe care o puteam identifica. I-am cerut lui Viperă 08 să urmărească trasoarele noastre şi să se apropie mai mult.

— Mai mult? întrebă el ezitant.

— Recepționat, pericol de aproape, am răspuns. „Pericol de aproape” nu era o expresie pe care s-o tratezi cu superficialitate. Era întrebuințată doar ca ultimă soluție şi însemna că soldații care solicitau ajutor aerian ar putea fi loviți chiar de cei veniți în ajutor. O uşoară deviere a traseului parcurs de rachete, de avion sau de gloanțe ar putea însemna că vei fi rănit sau chiar ucis. Fie era perfect, fie erai mort.

Dave trase spre clădire şi spre şirul de copaci cu mitraliera sa de calibru .50, delimitând locul pentru pilot. Apache-ul se năpusti chiar deasupra noastră. Rachetele şi tunul de 30 mm puseră la pământ copacii şi spulberară clădirea.

— Foarte drăguț, spuse Brian, schițând un zâmbet pistruiat.

Abia atunci mi-am amintit vocea subțire şi clară a copilului care-mi spunea „Trage în tufişuri, tati, trage în tufişuri”. Mi s-a făcut pielea ca de găină.

— Mai devreme n-am reuşit să-i convingem pe ceilalți să tragă atât de aproape, adăugă Dave.

În spatele nostru, elicele Chinookului începură să huruie pregătindu-se pentru decolare. Când ajunseră la turația potrivită, un nor mare de praf se stârni în toate direcțiile reducând complet vizibilitatea. O adevărată binecuvântare pentru elicopter.

— Toată lumea în perimetru, alegeți o țintă şi deschideți focul, transmise Jared prin radio către toate echipele.

L-am auzit pe Dustoff 03 chemându-o pe Viperă 08:

— Ies acum.

Elicopterul se ridică în aer.

— Acum! Acum! TOATĂ LUMEA deschide focul! am urlat în radio.

Am declanşat canonada. Cele trei transportoare care mi-au mai rămas, echipele lui Bruce şi Hodge, instructorul ETT, interpreții şi soldații ANA au deschis focul asupra construcțiilor şi a adăposturilor de uscat struguri. Toți oamenii care puteau manevra o armă au început să tragă.

În timp ce elicopterul se ridica prin norul de praf şi se înclină puternic pornind spre deşert, am spus în gând o rugăciune pentru cei dinăuntru pe care probabil nu-i vom mai vedea niciodată. Când Chinook ieşi din zona de pericol, am solicitat un nou raid Apache.

— Viperă 08, de data asta vreau să vii şi să tragi numai deasupra celor trei clădiri. M-ai recepționat? am spus eu.

Dar răspunsul nu mi-a plăcut.

— Talon 31, îmi pare rău dar trebuie să plec. Escortez Dustoff 03. Aveți grijă de voi. Viperă 08 a plecat.

Tocmai atunci, un glonț trecu exact printre mine şi Ron. Am tresărit şi m-am adăpostit, în grabă, în spatele transportorului meu. Aveam nervii întinşi la maximum. M-am ascuns după roata din spate, când o salvă de grenade şi proiectile explodară în clădirea şcolii. Cineva strigă:

— Vine! După care exploziile proiectilelor zguduiră pământul, iar mitralierele inamice împroşcară vehiculele.

Eram la pământ. M-am recules, am ridicat arma pe umăr şi am tras. Brian şi Dave erau, ca întotdeauna, serioşi ca nişte stane de piatră.

Ferestrele celor trei clădiri aflate chiar în fața vehiculului meu sticliră. Un lider de echipă al ANA strigă:

— *Der dushman!* Mulți inamici!

Impactul gloanțelor a făcut un nor de fum în jurul pozițiilor noastre. Motorul transportorului gemu de parcă ar fi fost în agonie, în timp ce Brian dădu în marşarier vreo 10 m, căutând cu disperare un loc la adăpost. Mă aşteptam ca din clipă în clipă s-o văd pe *Ole Girl* izbucnind în flăcări.

Ne confruntam cu vreo 200 de inamici, iar numărul lor era în creştere. Deja trăseserăm câteva rachete înspre clădirea în care se aflau, dar nu reuşiserăm să-i domolim. Pur şi simplu, din ce în ce mai mulți talibani ocupau clădirea.

Bill îndreptă aruncătorul de rachete antitanc Carl Gustav din transportorul său şi trase şase rachete în clădirea cea mare. Proiectilele explozive de 84 mm făceau găuri mari în pereții groşi, dar nu reuşeau să penetreze.

— Căpitane, nu pot găuri chestia asta! strigă el.

Din toate cele trei clădiri se menținea un tir uniform de mitraliere. Brian strigă că luptătorii se mutau spre stânga. M-am târât pe o parte a transportorului, apoi m-am furişat pe locul meu.

— Arată-mi, am spus.

Dave trase un foc lung cu mitraliera sa de calibru .50. Gloanțele ciuruiră trei pereți laterali şi şanțul de irigații aflat la un teren de fotbal distanță. Era un contraatac. L-am apelat imediat pe Jared.

— Domnule, avem un contraatac foarte serios cu vreo 60 până la 80 de inamici care vin dinspre nord-est, poate chiar mai mulți. Distanța este de vreo 100-200 m.

Câteva momente mai târziu, Jared reveni cu un ordin care mă şocă:

— Strângeți şi pregătiți-vă să ne mişcăm.

— Unde să ne mişcăm? am întrebat.

— Înapoi în deşert.

Am refuzat să accept asta. Ştiam că dacă cedam dealul, inamicul va fi într-o clipă acolo sus, strecurându-se printre forțele noastre, provocând un carnagiu inimaginabil. Am fi zdrobiți. Toată experiența mea de soldat urla că trebuia să rămânem pe loc.

— Să ne mişcăm? Şi unde naiba să ne ducem? În nenorocitul ăla de deşert? Nu mă dau jos de pe dealul ăsta. Am plătit cu sânge pentru el. Nenorocitul ăsta de deal este al nostru şi refuz să-l dau pe mâna nemernicilor ăstora de sălbatici. Îl vor avea doar dacă îl pot lua! Hai să-i lăsăm să guste o bucată din defensiva noastră.

Hodge şi Bruce erau de acord. Rămânem.

Până la acest punct încercasem să fiu controlat şi calculat, dar o furie primară mă mistuia. Sentimentul este de nedescris. Sunt foarte puțini oameni în societatea în care trăim, cu excepția soldaților, care pot înțelege asta. Este o combinație de adrenalină, testosteron, epuizare şi emoție. Furia mea ieşea la suprafață şi descătuşa o putere ținută până atunci în frâu. Orice ar fi produs creierul în astfel de momente, ei bine îmi plăcea – nu, iubeam asta. Ştiam că putem face față. Deodată am simțit cum dispare toată oboseala, iar nervii mei reveniră la normal. M-am oprit şi am privit în jur, ignorând radioul.

Jared ştia că nu mă poate face să mă răzgândesc, iar ordinele sale confirmară acest lucru:

— OK, toată lumea să se țină bine. Dacă credeți că putem face față, vom face din şcoală un Alamo [21] al nostru. Voi da semnalul. Toate cele 30 de elemente pornesc spre şcoală şi spre deal. Păstrați-vă pozițiile şi rămâneți acoperiți. Cerul este pe cale să cadă.

Nu aveam altă opțiune decât să ținem inamicul la distanță şi să încercăm să eliminăm cât mai mulți dintre ei.

De data aceasta aveam dealul, iar grenadele şi proiectilele pur şi simplu nu puteau trage în susul dealului fără să se

lovească de movila de gunoi sau fără să treacă pe deasupra capetelor noastre. Oamenii lui Ali depistară un grup de luptători care încercau să se instaleze pe un acoperiş din apropiere – o grenadă este mult mai eficientă pe un teren plat – dar trăgătorii lui i-au nimerit din plin şi i-au lăsat laţi.

În vârful dealului, echipa lui Hodge n-avea suficiente arme de foc. Jared trimise echipa lui Bruce să-i întărească. Inginerii veniţi cu aeronava care ne făcuse aprovizionarea, împreună cu inginerii din echipa noastră, începură sub foc, periculoasa şi istovitoarea acţiune de detectare a minelor. Descoperiră un alt dispozitiv exploziv improvizat în şosea şi câteva mine antipersonal în vârful dealului.

Încă nu începuserăm riposta când talibanii loviră şcoala cu un proiectil de la care una dintre încăperi luă foc. Interceptările transmisiunilor radio ale talibanilor dezvăluiră solicitări de întăriri către „palatul comandantului". Talibanii comunicau mai mult codificat. Alţi luptători sosiră de dincolo de râu şi nu aveau idee încotro să se îndrepte. De obicei, cutreierau la întâmplare, chemându-şi comandantul din minut în minut, până se găseau cu legătura lor. Pentru noi, avantajul acestui tip de dezorganizare era că n-aveau niciun simţ al mişcării tactice şi puteam să le dejucăm planurile şi să-i omorâm. Dezavantajul era că puteau să apară de oriunde, oricând şi să te ia prin surprindere. Şi le-au făcut pe amândouă.

La început, apelul radio n-avea niciun sens, până ce am început să mă uit cu atenţie la clădiri.

— Brian, Dave, am spus, vi se pare că vreuna dintre clădirile acestea arată ca un palat sau ca un loc care să aparţină unui comandant taliban superior? Este vreuna decorată în mod special sau arată altfel decât celelalte?

Ron arătă imediat spre grupul de clădiri din care fuseserăm atacaţi chiar din prima zi. Aveau pereţi înalţi, adăposturi pentru uscat struguri foarte spaţioase şi înalte, câmpuri cândva îngrijite acum distruse de proiectilele şi rachetele trase de Apache. Acela trebuia să fie locul.

Deodată, zgomotul motoarelor cu reacție umplu toată atmosfera.

— Vin, spuse Jared emoționat.

Mike, în picioare pe transportorul lui Jared, orchestra sosirea a aproape o duzină de avioane. În sfârşit primeam suportul aerian de care aveam atâta nevoie, iar avioanele de vânătoare şi bombardierele roiau pe deasupra noastră ca viespile, aşteptând momentul în care să atace. A sosit, de asemenea, şi o aeronavă care alimenta din zbor avioanele de vânătoare. Păsările care sosiseră pe câmpul de luptă aveau în cele din urmă să pună totul la pământ.

Ron, care stătea în spatele maşinii mele, se întoarse la computerul său pentru a obține o legătură video care să confirme ținta şi descrierea. Altminteri, toată artileria s-ar putea năpusti drept în capul nostru. Ecranul albicios gri cu alb clipi, dar nu apăru nicio imagine. Ron chemă aeronava ca să confirme încă o dată codul, dar fără niciun rezultat. Nu primeam nicio imagine azi.

— Am situația sub control, căpitane. O să fac asta verbal şi o să le ciuruim fundurile până îi facem praf, spuse Ron, aruncând laptopul înapoi în maşină.

Mike îi cedă avioanele de vânătoare lui Ron, iar eu m-am dus lângă el cu harta şi GPS-ul ca să confirm țintele. Ron ridică patru degete, indicând faptul că aveam la dispoziție patru avioane de vânătoare.

— Să pună naibii la pământ clădirea aia! am spus eu.

— Căpitane, pilotul spune că suntem la doar 200 m distanță. Oficial este pericol de aproape pentru o bombă atât de mare, îmi comunică Ron între două schimburi de replici cu pilotul. Pilotul vrea acordul tău.

Ştiam exact ce însemna asta. Dacă se întâmpla ca explozia bombei să ucidă forțe prietene, pilotul nu dorea să fie făcut răspunzător. Am înțeles, dar n-aveam de ales.

— Romeo Bravo, am spus.

Câteva momente mai târziu am auzit zgomotul ascuțit al reactoarelor care coborau şi când am privit în sus, am văzut

două A-10 Warthogs năpustindu-se cu aripile încărcate de proiectile, bombe şi rachete.

— OK, am o soluție şi confirmarea verbală a țintei, spuse Ron. Clădirea aceea va dispărea prima. O bombă de 450 de kg în 30 de secunde.

Fără întârziere, am anunțat prin radio pe toată lumea şi am închis uşa de la transportor, de parcă asta ar fi avut vreo importanță dacă bomba nu nimerea ținta. Dar sentimentul de siguranță este totul. Am observat un soldat afgan care scosese capul din tranşee, ignorând pericolul şi am țipat din toți rărunchii la el să se adăpostească. VUUUM! Întreaga clădire dispăru într-un nor de fum şi praf. Energia declanşată de explozie brăzdă câmpul, agitând plantele înalte de marijuana, apoi urcă spre deal ca o maree invizibilă.

— Mai vin două, stați jos, urlă Ron.

Alte două bombe de câte 45 kg se prăbuşiră asupra clădirilor, declanşând alte unde. Toate atinseseră ținta, iar după explozii se lăsă o linişte stranie.

— Se trage!

Pârâitul scurt şi uniform al tunurilor de pe A-10 sparseră liniştea. Copacii retezați cădeau cu mişcări lente, rotindu-se prin aer, în timp ce proiectilele explodau transformându-i în aşchii şi surcele. Şanțurile de irigații care cândva ofereau acoperire, acum deveniseră capcanele morții. Proiectilele năvăliră peste luptătorii talibani ascunşi acolo, fiecare dintre ele împroşcând în toate direcțiile exploziv plin de oțel fierbinte.

— Asta ar trebui să scoată şi untul din ei, spuse Ron care transmitea piloților mici ajustări care să amplifice cât mai mult carnagiul.

Oricine i-ar fi sfătuit pe talibani, înțelegea gravitatea situației. Luaseră singura decizie plauzibilă şi încercaseră să se apropie cât mai mult de noi, sperând să fie imposibil să le bombardăm pozițiile, fără să fim loviți şi noi. Numai că spre necazul lor, prevăzuserăm acest lucru. Discutaserăm despre acest tip de situație cu echipa, înainte de plecare.

Deciseserăm atunci că mai degrabă murim într-o încercare nereuşită de salvare, ucişi de alți americani, decât să ne taie ei capetele pe internet, sub ochii familiilor noastre. Mă hotărâsem deja că dacă era să mor azi, atunci mai bine să mor în luptă decât în timpul retragerii, împuşcat în spate.

Undele radio erau asaltate de lideri talibani răniți şi de soldați care cereau ajutor. Un comandant taliban intră pe radio țipând şi jeluindu-se pentru frații săi.

— Trimiteți tractoare, avem mulți morți şi răniți. Nu ne putem apropia mai mult! raportă un alt lider taliban.

Ron continuă să pună la pământ adăposturile pentru uscat struguri, în timp ce eu le-am comunicat lui Hodge şi Bruce, care se aflau pe deal, despre apelurile pentru ajutor ale inamicului.

— Ştiu, îi văd venind, spuse Hodge, numărând cel puțin şapte dâre de praf de la tractoarele care se deplasau de-a lungul drumurilor şi şanțurilor de irigații de la nord-est de Sperwan Ghar.

Avioanele de vânătoare A-10 traseră asupra adăposturilor de uscat struguri, apoi se ridicară să realimenteze. Sosiră două elicoptere Apache, iar echipa lui Hodge le trimise după tractoare. Zburând cu viteză mare, elicopterele Apache se înălțară şi se repliară pentru atac. Dar între timp, toate tractoarele dispăruseră în câmpurile înalte de marijuana.

Ca nişte libelule, elicopterele Apache se înclinară şi se rotiră pe deasupra zonei, căutând tractoarele. În cele din urmă, primul elicopter se lăsă foarte jos şi trase o rafală scurtă într-un şanț de irigații, apoi făcu o curbă largă pe dreapta şi se îndepărtă în viteză. Explozia spulberă mai bine de 30 de luptători talibani care începuseră să tragă în aer. Al doilea elicopter Apache se apropie de şanț şi trase vreo 12 rachete în grămada de copaci de deasupra acestuia. Elicopterele mai făcură trei ture înainte de a porni să caute alți luptători. Jared le dăduse undă verde să atace orice luptător taliban aflat pe o rază de 400 m de deal.

Câteva minute mai târziu, elicopterele Apache îi şicanau pe luptători, făcându-i să tragă în ei ca să-şi dezvăluie poziţiile. Totul începu cu o avalanşă de focuri de armă, cu trasoare, urmate de un zbor iscusit şi de limbajul colorat al piloţilor elicopterului din faţă, care se retrăgea în zona de siguranţă, în timp ce al doilea Apache venea să tragă cu mitraliera, pentru a duce la capăt ameninţarea.

Aveam atât de multe avioane în zonă, încât oricine avea cât de cât experienţă în ghidarea lor era pe radio. Mike împărţise dealul în două părţi egale, printr-o linie imaginară. El dirija aeronavele la sud de linie, iar Ron pe cele din partea de nord. Timp de vreo două ore şi jumătate, mai bine de 20 de avioane de luptă – avioane de vânătoare, elicoptere şi drone Predator – i-au hăituit pe luptătorii talibani prin şanţurile de irigaţii, le-au pus la pământ clădirile şi le-au strivit aproape impenetrabilele adăposturi pentru uscat struguri.

Îmi pusesem bileţele pe fiecare loc liber din maşină. Întreg interiorul transportorului meu era o agendă. Bordul, plafonul, geamurile – toate conţineau informaţii importante dobândite în timp ce urmăream evoluţia ţintelor, mişcările aeronavelor şi ale talibanilor.

Taz mă întrerupse cu un şuierat, versiunea afgană a lui „Hei, băiete, uită-te aici!”. Arătă spre cartuşiera armei sale AK-47 şi ridică două degete. Oamenii săi mai aveau două cartuşiere sau 60 de gloanţe. Mi-am scos cuţitul.

— *Taso chaku bulla kawalishi*. Folosiţi cuţitul.

Taz zâmbi şi dădu din cap cu entuziasm. Dispăru apoi în spatele şcolii. Eram cu toţii implicaţi în treaba asta şi eram convins că talibanii nu ar fi putut să treacă de Taz şi de oamenii săi. Iar dacă treceau, atunci aveam să ştiu că Taz şi oamenii săi erau morţi.

Ajutorul aerian ne-a permis un scurt răgaz. Transportorul lui Jared opri lângă maşina mea, stârnind un nor de praf. Toată lumea înşfăcă saci şi cutii din transportoare şi înfiinţarăm un mic post de comandă, într-o cămăruţă a şcolii. Lăzile goale de muniţii deveniră scaune şi mese. Am îndesat

cutiile goale şi murdare de muniții la ferestre, ca să ne protejeze împotriva grenadelor şi a schijelor. Detaliile de pe câmpul de luptă erau scrise cu cretă albă pe pereții cenuşii.

Am încărcat toate transportoarele cu restul de muniție, am înlocuit pozițiile defensive talibane din vârful dealului cu mitraliere americane şi ale ANA şi am curățat şcoala de proiectilele neexplodate. Aceasta era acum Alamo al nostru.

Înăuntru, am scotocit toate încăperile în căutare de informații. Am intrat într-o cameră de lângă holul spațios şi m-am speriat. Pereții erau mânjiți cu vopsea neagră; câteva nume erau scrijelite pe pereți. Voodoo taliban. Talibanii îşi marchează adeseori prezența turnând motorină într-o găleată cu nisip căreia îi dau foc, într-o sală de şedințe sau de consiliu. Fumul acoperă totul cu negru, ceea ce le conferă o aură diabolică şi aproape invincibilă, după mintea localnicilor care cred că numai talibanii sunt capabili de această transformare.

Urmele de sandale de pe tavan simbolizau faptul că oricine le-ar fi văzut s-ar fi aflat sub piciorul talibanilor. Numele de pe pereții negri erau ale liderilor talibani. Teoretic, localnicii care ar fi descoperit din întâmplare această scenă, ar fi fost martori ai puterii talibane.

Unul dintre nume mi-a reținut atenția. L-am chemat pe Jared şi i-am spus că trebuie să vadă şi el asta.

— Ce naiba-i asta? spuse Jared uimit când mi se alătură.

I-am arătat un nume pe care-l recunoscusem în agenda recuperată în satul de la marginea Deşertului Roşu. Jared o scoase din buzunarul vestei sale antiglonț şi o răsfoi. Un interpret citi lista. Toate cele 16 nume din agendă se potriveau cu cele de pe perete. Aveam numele adevărate ale principalilor conducători talibani din Panjwayi şi din sudul Afganistanului.

Jared deschise telefonul prin satelit şi ieşi afară ca să prindă semnal mai bun. Trebuia să ia legătura cu Bolduc şi cu oamenii de la serviciul de informații, cât mai curând

posibil. Data viitoare, când nemernicii ăştia vor încerca să comunice, vom fi pregătiți şi le vom veni de hac.

La apusul soarelui, ne luptam deja de 13 ore. Două elicoptere Chinook sosiră să ne aprovizioneze cu muniție şi arme. În timpul luptei se stricaseră sau fuseseră distruse mai bine de o duzină de mitraliere.

Elicopterele abia aterizară. Şefii de echipe ştiau situația şi descărcară rapid încărcătura. O altă echipă de specialişti în dezamorsări sosi ca să curețe de mine drumurile şi potecile. Au găsit vreo 12 mine peste tot pe deal.

După plecarea elicopterelor, reveniră cele două avioane de vânătoare A-10 care lansaseră mai devreme bombele ce ne-au salvat viețile, punând capăt contraatacului. Plecau spre Aeroportul Bagram, la nord de Kabul, ca să se aprovizioneze cu muniție şi să realimenteze.

Se năpustiră şi lansară rapid toate bombele şi rachetele asupra țintelor indicate de Mike şi Ron. Ultimul lor raid cu tunurile de 30 mm fărâmară pereții unui complex de clădiri din apropiere.

— Talon 31, aici este Fildeş 16. Băieți, se pare că va fi OK. De aici de sus, inamicul pare să se retragă. Vedem numeroase dâre de praf de la vehicule care fug în toate direcțiile. Din păcate, trebuie să plecăm. Țineți-vă capul acoperit şi rezistați la noapte. Ne vom întoarce mâine dimineață înainte de răsărit. Vă garantăm.

Încheiară comunicarea şi începură să urce pe cerul care se întuneca. Avionul A-10 din fruntea escadrilei făcu o întoarcere strânsă spre stânga şi se îndreptă glonț spre Sperwan Ghar. Nu se afla la mai mult de 30 m de sol. L-am văzut clar pe pilot în interiorul carlingii sale, în timp ce înclina uşor pe dreapta aeronava, privi spre noi, peste umăr şi ne făcu semn cu degetul mare. După ce trecu de deal, se redresă şi țâşni în sus, spre cer şi făcu un looping elegant.

Până astăzi, imaginea aceea mi-a rămas în memorie. Am ştiut în acel moment că făceam cu adevărat parte din cea mai

impresionantă forță de luptă de pe fața pământului. Şi ştiam cu siguranță că dacă aveam nevoie de ajutor, atunci va veni. Aveam un sentiment de uşurare şi de încredere pe care cuvintele nu le pot descrie.

Eram sigur că vom mai avea nevoie de ajutorul lor. Cu canadienii împotmoliți în nord, talibanii urmau să-şi concentreze ferocitatea asupra Sperwan Ghar.

Mă aşteptam la o noapte foarte lungă.

Capitolul 18

RĂMÂNEM PE LOC CU ORICE PREȚ

Istoria nu încredințează grija pentru libertate celor slabi sau timizi.
– DWIGHT D. EISENHOWER

Explozia ne aruncă pe mine şi pe Brian, care eram cufundați într-un somn adânc pe capota lui *Ole Girl*, drept în praf. O altă explozie zgudui pământul de îndată ce am căzut. Brian şi cu mine o luarăm la goană în patru labe spre spatele transportorului, înțepându-ne zdravăn în tufele de scaieți şi spini.

— Eşti rănit? l-am întrebat eu.

— Nu, tu? urmă el.

— Nu, sunt bine, am spus încercând să-mi recapăt respirația. Mâinile şi genunchii îmi ardeau şi aproape distrusesem o pereche bună de pantaloni. Apoi am auzit chicotelile. Încă pe jumătate adormit, m-am târât până de cealaltă parte a transportorului, unde i-am găsit pe Ron şi Dave ghemuiți lângă peretele şcolii, râzând şi bucurându-se din toată inima.

Avionul de atac la sol AC-130 sosise la puțină vreme după ce adormisem. Îşi anunțase prezența trimițând câteva proiectile de 105 mm la 100 m de deal. Dave şi Ron dirijaseră aeronava, aşa că ştiau că aveau să urmeze exploziile.

— Te mişti destul de repede pentru un om în vârstă, spuse Dave.

— Du-te naibii, Dave!

Barajul provocă o revărsare de scântei portocalii în toate direcțiile. Fumul unor mici incendii se înălța ici şi colo în lumina lunii, producând nori negri cenuşii care pluteau pe deasupra clădirilor decimate. Echipajul de pe AC-130 muncise toată noaptea cu ajutorul camerelor care scanau solul în căutare de soldați inamici, ca să-i vâneze pe luptătorii talibani care se grupau. Invizibili pentru ochiul liber, se roteau pe deasupra noastră. Îi poreclisem „îngerii nopții" şi mitralierele lor răsunau ca nişte trompete, în timp ce trăgeau în luptătorii care încercau să se reorganizeze şi să atace.

— Țintă! Încarcă! Arma pregătită! Fiți gata! Foc!

Bum.

Din vârful Sperwan Ghar, se vedeau numeroase focuri. Talibanii încă mai aduceau alte trupe de dincolo de râu. Aproape 200 de luptători inamici veneau pe jos sau în maşini, cu luminile stinse, traversând albia uscată a râului, spre Sperwan Ghar. Focurile luminau drumul. Alții spionau, încercând să ne evalueze defensiva. Cu siguranță că urmau să atace în zori. Era o luptă pentru cine începe primul.

Încă obosiți, Brian şi cu mine ne-am târât pur şi simplu sub bara de protecție a transportorului şi ne-am culcat la loc. Mai aveam trei ore înainte să ne facem serviciul de noapte. Ecoul reconfortant al atacurilor aeriene ne-au permis să adormim uşor. Când, câteva ore mai târziu, am simțit strânsoarea familiară de pe gleznă, am sărit în sus şi m-am izbit cu capul de bara de protecție.

— La naiba, spusei, frecându-mi fruntea care zvâcnea de durere.

Ron stătea în fața mea, absolut epuizat după o noapte întreagă de ghidat loviturile aeriene.

— Cum a mers azi noapte? l-am întrebat.

— Am fost ocupați, foarte ocupați, spuse el.

Munca sa ucisese cel puțin 110 luptători.

Câteva rachete mari loviră Sperwan Ghar, odată cu răsăritul soarelui, chiar după prima chemare la rugăciune din moscheea locală. Mi s-a părut dezgustător că mullahii [22] care se aflau în fruntea credincioşilor erau aceiaşi talibani care folosiseră portavocele moscheii ca să transmită mesaje luptătorilor. Am estimat existența a aproximativ 100 de talibani în perimetrul meu. Îi vedeam mişcându-se prin livezi, prin şanțurile de irigații şi pe lângă pereții groşi din pământ ai clădirilor. În jurul dealului plutea ecoul stins al strigătului „Allah akbar".

Bill aranjă în poziții membrii echipei, ca să acopere înaintarea inamicului. Focuri de armă scormoneau partea din spate a dealului, unde erau localizați Hodge şi echipa lui. Începeam să ne obişnuim din nou cu zăngănitul gloanțelor care zburau în toate direcțiile.

— Tango, Tango, Tango din nord, se auzi prin radio vocea unui soldat SF, indicându-ne țintele şi locurile lor de amplasare. Apelul a fost însă curmat de zgomotul asurzitor al mitralierei care începu să tragă.

În jur de 12 luptători încercau să avanseze, dar soldații afgani s-au mutat ca să întărească poziția mitralierei şi i-au oprit. Am cercetat zona cu binoclul şi am văzut un grup de talibani, printre care şi un adolescent, îngrămădiți într-o intersecție, morți sau pe moarte. Nişte păsări şi doi câini mari se năpustiseră asupra corpurilor lor.

Mai bine ei, decât oamenii mei, mi-am spus în gând.

Mi-era greață. Luptătorii talibani fuseseră conduşi spre sacrificiu de fanaticii cărora nu le păsa decât de propria lor cauză. Cei care predicau sus şi tare Sharia – legea islamică, erau tocmai cei care nu voiau să moară pentru ideologia lor

deformată şi perversă. De multe ori forțau băieți tineri să transporte muniții sau să lupte. Aveai de ales între ignoranță şi înțelegere. Oamenii mei nu trebuiau să moară pentru o absurditate.

Atacul se mută în scurtă vreme spre Hodge şi spre partea sudică a dealului. Ali Hussein anunță prin intervenții scurte şi agitate la radio că mai mulți luptători se îndreptau spre culoarul îngust şi acoperit.

— OK, Ali, am spus încercând să par liniştit, când apare inamicul, pur şi simplu trage în el.

Înțelese gluma, iar apoi ordonă către trei soldați afgani, printre care şi Taz, să contracareze de dincolo de terasament. Dând puternic din brațe, Taz îşi dirijă soldații spre câmpurile acoperite de viță-de-vie înțesate de inamici.

Dispărură dincolo de micul terasament şi reapărură apoi de-a lungul unui perete al şirului de clădiri din pământ, care ducea către o altă construcție mai mică, din mijlocul câmpului. Am comunicat mişcările lor prin radio, ca să mă asigur că toți trăgătorii ştiau că forțe prietene se aflau în afara perimetrului.

Echipa lui Taz urcă cu grijă scările de pământ care duceau sus, pe peretele clădirii. Peretele mergea de-a lungul şanțului de irigații, unde doborâserăm vreo 12 luptători. Taz arătă spre perete şi am înțeles că de cealaltă parte se aflau talibani. Ridică apoi trei degete, o numărătoare inversă, după care toți cei trei bărbați se ridicară şi începură să tragă. Doi dintre ei îşi mişcau armele AK-47 de parcă erau nişte furtunuri de grădină, dar nu şi Taz. Ținea arma strâns lipită de umăr şi trăgea metodic în inamici, după care scoase o grenadă şi o azvârli în şanț. Ceilalți soldați îi urmară exemplul şi săriră de pe zidul înalt de vreo 3,5 m, apoi o rupseră la fugă înapoi spre perimetrul nostru. Trei explozii uriaşe aruncară în aer praf şi membre.

Taz sosi în goană cu echipa sa, prin coridorul şcolii, până la transportorul meu, ştiind din îndelungata sa experiență că am să cer un raport privind situația. Găsiseră 20 de luptători

şi răniseră sau uciseseră jumătate dintre ei. L-am îmbrățişat pe bunul meu prieten. Eram mândru de ei şi-mi amintesc că mi-am dorit ca şi alții să vadă ce vedeam eu şi anume afgani luptând pentru propria lor libertate. În timp ce se întorceau în fugă spre pozițiile lor, o voce prietenoasă se auzi prin rețeaua radio. M-a luat pe nepregătite şi m-am oprit ca să fiu sigur că nu aveam halucinații.

Era o altă echipă SF şi nu orice echipă. Erau băieții de la 333-Triplu X. Joe, sergentul echipei Triplu X era în rețea, iar vocea lui suna ca o muzică pentru urechile mele. Era o altă echipă de lunetişti profesionişti care se alăturau petrecerii. Sfinte Sisoe.

Bolduc ştia cât de important era Sperwan Ghar şi de aceea îi trimisese în luptă pe 333. Aveam, în sfârşit, mai mulți soldați din Forțele Speciale în teren. Mi-am dat jos microfonul şi le-am spus vestea membrilor echipei mele, a căror încredere crescu vizibil. Nu mai eram singuri.

Echipa 333 sosise cu o noapte în urmă şi se instalase între stâncile zimțate din vârful Masum Ghar, de pe creasta căruia se vedea, înspre nord, grupul operativ canadian. Practic invizibili, ei urmăreau câmpul de luptă prin puternicele binocluri Steiner şi prin lunetele precise Leupold. Acum aveam forțe prietene care urmăreau grupul operativ canadian, oprind drumul inamicului spre nord, aprovizionare regulată şi deținerea unui teren-cheie. Matt, liderul echipei, mă sună pentru un schimb de informații.

În ultimele câteva ore, echipa sa aşteptase cu răbdare, observase şi schițase mişcările forțelor talibane care mişunau în sus şi-n jos prin vale. Joe (cunoscut ca Kraker) şi oamenii lui Matt însemnaseră țintele din vale cu o precizie impresionantă. Din poziția lor, puteau vedea întreaga zonă canadiană a văii şi jumătatea frontală a văii noastre.

Am adăugat o schiță detaliată a pozițiilor defensive, a vehiculelor distruse, a şanțurilor, a luptătorilor inamici şi a zonelor spre care se deplasau aceştia. Când Jared a intervenit

prin radio, i-am prezentat şi lui totul. La momentul potrivit şi odată cu sosirea ajutorului aerian, se va dezlănțui iadul.

Şuieratul ascuțit şi obişnuit al gloanțelor care zburau prin aer m-au făcut să mă arunc pe burtă, pe podeaua de ciment a şcolii. Câteva explozii se produseră în spatele şcolii, lângă latrină. Grenade şi proiectile explodară aproape de pozițiile în care se aflau transportorul meu şi mitraliera afganilor. M-am lovit cu fața de patul armei mele şi mi-am spart buza.

Atacul asupra poziției lui Hodge fusese un simulacru. Obiectivul principal era atacarea pozițiilor noastre, iar asta s-a petrecut în câteva minute. Pe măsură ce se intensifica focul, i-am cerut întăriri lui Hodge.

Ron ne apelă prin radio pe mine sau pe Jared. Avea ceva pentru noi. I-am răspuns că trebuia să aştepte, dar apoi l-am auzit făcând verificări cu piloții din trupele navale care zburau deja pe deasupra văii.

— NAVALE? De unde naiba au apărut? întrebă Jared.

— Cred că de pe un portavion, domnule, spuse Ron.

Acum erau toți grozav de deştepți. Ron petrecuse prea mult timp în preajma lui Dave.

Mike ne anunță că având în vedere numărul de apeluri de verificare a stațiilor, nu mai duceam lipsă de suport aerian. Avioanele de vânătoare au trebuit să realimenteze după lungul zbor de deasupra Oceanul Indian şi se întorceau cam într-o oră. Nu aveam habar de unde venea celălalt avion şi sincer, nici nu-mi păsa. Tot ce ştiam era că, în sfârşit, erau aici.

În timp ce aşteptam, îmi imaginam ce se petrecea în Statele Unite. Ştiam procesul. Puteam vedea receptoarele ridicându-se la Pentagon, grăbindu-i pe factorii de decizie să acționeze.

REGIUNE: SUD-VESTUL ASIEI
LOCUL: AFGANISTAN
SITUAȚIA: Posibilitatea ca Forțele Speciale ale Statelor Unite să fie depăşite.

CONTEXTUL: O unitate SOF a SUA, în sprijinul unei ample operațiuni ISAF, este puternic atacată.
REZUMAT INFORMAL: O operațiune ISAF de mare importanță, cu numele de cod „MEDUSA” este în plină desfăşurare. Operațiunea a stagnat din cauza numărului neaşteptat de inamici, iar trupele noastre sunt în contact puternic în Provincia Kandahar din sudul Afganistanului. O unitate SF a pătruns în teritoriul inamic pentru a restabili inițiativa şi pentru a ajuta forțele ISAF. Procedând astfel, au localizat un număr mare de luptători talibani şi străini (cca. 1 000) confirmat şi un câmp de instrucție al inamicului. Sunt în plină confruntare. Este solicitată fiecare resursă disponibilă.
DIRECTIVA: Punerea la dispoziție a tuturor mijloacelor, chiar dacă acest lucru presupune aducerea lor din Irak.
SFÂRŞITUL MESAJULUI

Ne-am petrecut pauza consolidându-ne pozițiile de luptă şi distribuind muniția şi combustibilul. Fiecare transportor avea mici ascunzătoare de provizii care puteau fi uşor accesate. Nu ne mai puteam permite să pierdem şi alte vehicule, echipamente sau oameni. De la începutul atacului, două vehicule afgane fuseseră distruse, patru transportoare americane scoase din luptă şi vreo 12 soldați răniți. Toți cei trei lideri de echipă se apropiară de Jared.

— Avem vreo şansă ca oamenii de la cartierele generale superioare să realizeze că aceasta este o ofensivă majoră? În curând vom avea nevoie de întăriri, spuse Hodge.

— Sincer, nu, răspunse Jared. Am cerut tot ce se putea cere. Se pare că, comandantul CJTF-A (Grupul operativ combinat – Afganistan) va face în curând o „evaluare”. Asta-i tot ce ştiu, aşa că n-am ce să mai spun. Ar fi bine să ne menținem pe poziții.

Obținuserăm informația că în zonă se aflau mai mult de 20 de comandanți talibani. Unul era Mullah Dadullah Lang şi

poate şi Mullah Omar, comandantul taliban suprem. Echipa lui Matt era prea departe ca să confirme dacă vreunul dintre aceşti oameni se afla acolo. Jared îi spusese să rămână acoperiți şi să continue să observe, cu speranța că liderii talibani se vor întâlni şi că-i vom putea lovi pe toți la un loc.

Jared raportă o posibilă întâlnire la Kandahar şi lui Bolduc, dar comandantul nu era acolo. Se îndrepta spre Sperwan Ghar împreună cu comandantul forțelor americane din Afganistan, general-maiorul Benjamin Freakley. Generalul voia să vadă cu ochii lui câmpul de luptă.

Elicopterul lui coborî în vale şi ateriză într-un nor de praf care acoperi întregul vârf al dealului. L-am auzit pe Smitty, la capătul coridorului, fredonând un fragment din opera „Walkiria" de Wagner, în timp ce ei coborau din elicopter.

Generalul dorea să facă un tur al câmpului de luptă şi să afle de ce aveam nevoie. Întotdeauna îmi plăcea când întrebau asta. Bolduc ştia însă cel mai bine cum să abordeze problema.

— Domnule, permiteți-mi să fiu deschis. Avem nevoie de mai multe resurse, spuse Bolduc. Aceasta este o ofensivă a talibanilor cu scopul de a captura oraşul Kandahar, prima cu care ne confruntăm de la începutul invaziei. Ştiu asta pentru că am venit aici imediat după aceea, adăugă el.

— Forța operativă canadiană a fost lovită grav în partea de nord şi nu putea continua manevrele nestingherită. Au o companie mecanizată în afara luptei. Când am atacat şi în cele din urmă am ocupat această poziție, am perturbat principala forță talibană de comandă şi control din zona de sud a râului şi principala lor poziție întărită. În acest fel, am distrus sau am izolat o parte importantă a forțelor lor, împiedicându-i să continue să organizeze atacuri masive. Serviciile secrete au confirmat că forțele talibane şi consultanții lor străini plănuiseră să lase forțele TF Aegis să înainteze spre sud, ca apoi să-i respingă dinspre flancuri. Acum că avem această porțiune de teren-cheie, canadienii pot înainta, în timp ce noi le acoperim flancurile şi le mai uşurăm

sarcina. Inamicul este obligat acum să lupte pe mai multe fronturi şi față în față. Oamenii mei pot păstra această poziție în următoarele 24 până la 48 de ore, dar nu fără acoperire aeriană şi întăriri. Pur şi simplu avem nevoie de mai multe resurse.

Bolduc spusese totul cum nu se putea mai bine şi pusese în mişcare rotițele din mintea generalului. Dar avea o dilemă majoră: era de-a dreptul neortodox pentru un comandant de trupe convenționale să-şi pună puterea sub comanda Forțelor Speciale. A dat cu ochii de grupul nostru, descoperind nişte bărbați cu bărbi neîngrijite, în uniforme zdrențuite, cu echipamente ca după bombardament. Probabil că se întreba dacă nu cumva îi puneam oamenii în pericol. Doar că noi antrenam şi conduceam forțele indigene în operațiuni combative, în spatele liniilor inamice. Factorul bun simț spunea că potrivirea era perfectă, dar oare va accepta? Îl luă pe Bolduc pe după umeri.

— Vei avea tot ce trebuie, spuse general-maiorul Freakley.

Odată luată decizia, generalul se îmbarcă în elicopterul său Black Hawk, numai că descoperi că nu putea să plece. În timpul şederii sale în teren, Matt, cocoțat sus, pe Masum Ghar, furase escorta de elicoptere Apache a generalului.

— Ciocan 22, aici este Talon 33, avem inamic în perimetrul alăturat, posibil un comandant taliban. Poți să ne ajuți? Terminat!

Era o oportunitate pe care piloții n-o puteau rata.

— Am înțeles, răspunseră ei, întorcându-se să ocupe poziție de tragere.

Nu cred că elicopterele făcuseră un tur complet cu generalul pe deasupra câmpului de luptă, înainte de a ajunge la țintă.

Matt ochise cu grijă ținta, cu ajutorul unui telemetru: un şir de clădiri din pământ înconjurate de o livadă de rodii. Copacii erau atât de deşi, încât era imposibil să vezi ceva jos, în clădiri. Matt urmări un grup de luptători care alergau furişându-se prin livadă, cu armele în mâini şi transmise

coordonatele lor către elicopterele Apache. Acestea porniră spre sud, se rotiră la 180 de grade, apoi se aliniată în dreptul livezii.

Toată lumea rămase în aşteptare când primul elicopter trase opt rachete. Primele două căzură aproape, dar restul de şase aterizară direct în livadă, trimițând în aer bucăți mari şi groase de pământ. Arăta de parcă cineva ar fi distrus un muşuroi de furnici.

— Aşa, iubito, spuse Matt prin radio.

Şase bărbați îmbrăcați în negru îl transportau pe liderul lor afară din livadă, în roba sa albă, acum atârnând murdară de sânge şi praf. Al doilea elicopter trase, la rândul lui, la început cu rachete, apoi cu mitralierele. Tunul de pe Apache dărâmase o parte din zid care se prăbuşi asupra câtorva luptători care-şi căutau adăpost. Un luptător taliban rămăsese suficient de lucid cât să tragă o rachetă. Pilotul o evită la mustață, înclinându-se brusc pe o parte. Racheta lăsă în urma sa o dâră de vreo 9 m, chiar pe sub nasul elicopterului. Alți luptători instalară o mitralieră PKM şi începură să tragă sperând să prindă elicopterul în bătaia gloanțelor.

Luptătorii erau profesionişti – păreau să fie străini sau mercenari din Arabia Saudită, Pakistan sau Cecenia, de al căror sprijin tactic se bucură întotdeauna talibanii. Asta însemna, probabil, că liderul în roba albă era un personaj foarte important. După al doilea tur al elicopterelor, luptătorii s-au ascuns rapid în livadă.

Piloții, acum prinşi pe de-a-ntregul de acțiune, încercau cu frenezie să-i repereze pe trăgători. Neputând să-i vadă se retraseră înspre deşert, iar Matt, cu răbdare, îi chemă înapoi urmărind grupul care îşi transporta liderul într-o clădire acoperită. Depistă cea mai bună poziție şi o anunță printr-o descriere precisă a clădirii. Primul proiectil Hellfire țâşni şi lovi clădirea; al doilea căzu la marginea livezii şi distruse încă două construcții.

Matt tocmai dădea coordonatele pentru un alt raid, când sosi ordinul de plecare.

— Talon 33, aici este Ciocan 22, trebuie să plecăm. Avem un transport în sud. Mulțumesc că ne-ai lăsat să ne jucăm. Ciocan 22 pleacă, spuse pilotul.

Elicopterele Apache făcură un ocol şi intrară în formație cu Black Hawkul ofițerilor superiori care decolase. Pe când cele trei elicoptere dispăreau în zare, un altul părea să se îndrepte exact spre noi. L-am privit pe Jared, dar el ridică din umeri. Era un elicopter de transport rusesc Mi-17 vopsit complet în alb, fără însemne naționale.

— Cine naiba-i ăsta? am întrebat în acelaşi timp cu Bill.

Matt, la rândul lui, puse aceeaşi întrebare din postul său de observație. Nimeni nu ştia cine era sau ce aveau de gând să facă. Oricine ar fi fost, se comporta de parcă nu avea nicio legătură cu ceea ce se petrecea în jurul său. Elicopterul se lăsă pe o parte şi coborî în livadă, lângă clădirea acum distrusă. Câțiva bărbați în echipament de luptă identic cu al nostru coborâră în goană din aeronavă şi delimitară un perimetru restrâns, în timp ce alții se deplasau spre locul unde loviseră proiectilele şi încărcară câțiva saci cu cadavre în elicopter. Apoi acesta se ridică din livadă şi dispăru deasupra munților. Nici până în ziua de azi n-am aflat ce s-a întâmplat cu elicopterul sau cu ocupanții săi. Pur şi simplu au dispărut.

Am aflat, în schimb, că n-a căzut prea bine faptul că „împrumutaserăm” elicopterele care escortau aeronava generalului şi folosiserăm cea mai mare parte din muniția de care dispuneau.

Capitolul 19

ASTĂZI NU ESTE ZIUA TA

Niciun arsenal sau nicio armă din întreaga lume nu sunt atât de puternice precum voința şi curajul moral al oamenilor liberi.

– RONALD REAGAN

Primul F-18 controlă stația, apoi îşi făcu apariția. Zgomotul motoarelor era un semn binevenit că ne soseau ajutoarele. Îl auzeam deja prin radio pe Mike identificând țintele şi clădirile care trebuiau distruse.

Stând în picioare în vârful lui Sperwan Ghar, puteam vedea sute de clădiri într-o mare verde care le oferea luptătorilor talibani un acoperiş grozav. Trebuia să construim „un spațiu alb" sau de siguranță care să ne permită să patrulăm în jurul dealului, deoarece talibanii începuseră să acționeze în grupuri mici, ceea ce îi făcea să fie mai greu de depistat înainte de a deschide focul. Învățau din mers lecții extrem de dure şi se adaptau rapid. De fapt, asta fac toți insurgenții în luptele de gherilă. Îmi aminteau de un şarpe care se târăşte dintr-un punct negru în altul, înainte să atace. Ne-am decis să creăm câteva astfel de pete întunecate. Avioanele puteau distruge clădiri. Noi ne vom concentra pe câmpurile dense de marijuana, înalte cât un om, pe bună dreptate denumite „câmpurile mâniei". Dave şi Brian porniră peste câmpuri cu o patrulă de 12 soldați ANA. Eu am rămas pe deal, iar Bill s-a coordonat cu echipa lui Hodge, astfel încât mitralierele acestora să-i acopere. În ciuda faptului că între noi nu era o distanță mai mare decât lungimea unui teren de fotbal, de îndată ce au intrat printre plante, nu i-am mai putut vedea. După câteva minute, o dungă groasă de fum

cenuşiu se înălță dintr-o parte a câmpului, iar mirosul dulce al marijuanei care arde ne învălui pe toți în scurtă vreme. Bill, Smitty, Zack, Jude şi Riley glumiră zicând că vor şi ei să meargă în „patrula" următoare. Glumele se întinseră şi mai mult, ajungând să se pună problema cine păstrează snaksurile – Doritos, Funyuns, pizza – pentru momentul în care se vor întoarce rupți de foame de la fumul de marijuana.

Mi-am luat binoclul şi am reperat un loc în care îi puteam vedea pe Brian şi Dave turnând motorină peste mănunchiurile verzi şi groase. Plantele erau precum cauciucul şi nu se aprindeau. Văzând că nu merge cu motorină, încercară să aprindă flăcări, trasoare şi grenade incendiare, dar nici atunci nu obținură cine ştie ce efect. Patrula aprinsese mai bine de 12 focuri, dar niciunul nu provocase vreun incendiu real.

Începusem deja să mă enervez şi i-am chemat înapoi. Ştiam că în curând talibanii îi vor vedea în câmp şi vor ataca. Chiar înainte să ajungă la transportoarele lor, câțiva talibani începură să tragă. Un atac firav comparativ cu cele dinainte şi care a durat mai puțin de un minut, după ce am deschis focul cu mitraliera de pe Sperwan Ghar. După aceea, veni la mine Victor.

— *Turan*, comandantul taliban a cerut mai multe trupe, dar un alt comandant, din sud, i-a spus că nu.

Am zâmbit şi i-am mulțumit. Scurtul mesaj spunea multe lucruri. După mai puțin de o săptămână de luptă, inamicul era din nou fragmentat şi ştiam că mai mulți luptători erau poziționați la sud de locul nostru. Hodge şi Jared aflaseră şi ei acelaşi lucru. Jared începu să planifice o operațiune pentru ziua următoare. Voia să trimită o echipă în recunoaştere pe Zangabar Ghar, un mic şir de dealuri situat mai la sud. Era sigur că inamicul folosea acest punct drept reper şi fuseserăm puternic atacați dinspre acel loc.

După ce Brian şi Dave se întoarseră din patrulă, Bill insistă să ne curățăm armele, să redistribuim muniția, să ne

consolidăm pozițiile, să mâncăm ceva şi apoi să încercăm să ne odihnim.

— Ascultați, ştiți cum stau lucrurile, ne spuse el. În curând ne vor ataca.

Ne-am apucat cu toții să ne curățăm armele. Dave îşi curăță mai întâi Browningul de .50. Apoi am desfăcut şi eu mitraliera de lângă uşa mea. Am curățat-o de praf şi i-am uns fiecare element. Strălucea şi funcționa impecabil. Am terminat cam în acelaşi timp cu Brian. Stăteam aşezați în jurul transportorului şi aplicam aceeaşi tactică: liniştea. Nu ne mai bucuraserăm de linişte de mai bine de o săptămână şi niciunul dintre noi nu îndrăznea să o întrerupă.

Talibanii aveau iscoade care ne urmăreau constant, dar în câmpurile dese şi în şanțurile adânci de irigații era imposibil să-i vedem. Deodată, un cercetaş taliban îşi înalță capul peste zidul gros de piatră. Un soldat ANA atent observă mişcare într-o curticică nu departe de deal. Îl atenționă pe Taz, arătându-i iscoada, iar Taz mă alertă pe mine. M-am gândit că dacă ucideam iscoadele, îi vom putea scoate din joc unul câte unul şi le vom strecura suficientă frică în oase, încât vor decide că nu mai merită să încerce.

I-am trimis pe Dave şi Riley să ocupe o poziție de tragere pe deal, având ca obiectiv lanțul de clădiri şi să aştepte. Brian preluă arma Ma Duce. Dave instală puşca cu lunetă şi privi prin telescopul Leupold. Cercetă curtea interioară şi văzu câțiva pomi încărcați de rodii şi o pompă manuală cenuşie, în formă de T, pentru puț. Aşteptă. În scurt timp, răbdarea i-a fost răsplătită când capul iscoadei se ivi peste zid. Riley apelă şi anunță că îl are în obiectiv; Dave confirmă.

— Stai o clipă, i-am cerut prin radio. Urmăreşte-l şi spune-mi ce face.

Mi-am luat mitraliera şi am tras o rafală scurtă înspre un câmp din apropiere.

— Doar a ridicat capul, apoi s-a lăsat în jos, spuse Riley.

Câteva secunde mai târziu, Riley reveni cu ceea ce mă aşteptam să aud.

— Căpitane, are un radio.

— Lasă-l, am spus.

Când Dave a fost pregătit, am tras o nouă rafală. Iscoada a ridicat capul din nou, iar Dave a tras. Glonțul lovise prea sus. Încărcă un altul şi trase din nou. De data aceasta îl lovi pe cercetaş. Glonțul de 7.62 îi trecu prin gât. Luptătorul căzu într-o groapă din spatele zidului. N-a mai raportat mişcările noastre. Dave se întoarse la transportor, zâmbind ca pisica Cheshire şi din nou ne-am cufundat în tăcere.

Abia intră în turelă când se auzi şuieratul scurt al unei rachete. Cu câteva secunde înainte ca racheta să zboare pe deasupra capului lui Dave şi să explodeze chiar în spatele vehiculului meu, lângă fereastra unde era amplasat postul de comandă, zărisem doi luptători talibani cărând un lansator. Cutiile de muniții umplute cu pământ pe care le îndesaserăm în tocurile goale ale ferestrei asigurau o protecție destul de rudimentară, dar împiedicară schijele mici să rănească pe cineva din post.

Dave se lăsă în turelă.

— Mişcă! Mişcă! Mişcă! urlă el în timp ce încărcă un proiectil de calibru .50 în tunul său.

Brian porni vehiculul şi țâşni în marşarier tocmai când o altă rachetă explodă în fața dâmbului de pământ lângă care fusese parcat transportorul nostru. Rapoartele privind atacurile asupra vehiculelor curgeau prin radio. Talibanii încercau să ne distrugă transportoarele. Ştiau că acestea aveau cea mai mare putere în ceea ce priveşte armele de foc şi erau esențiale pentru apărarea poziției noastre de pe deal. Focul se intensifica.

Am aruncat o privire spre locul unde zărisem mişcarea – o casă mică din pământ, cu trei ferestre, înghesuită între două şiruri mai mari de clădiri. Am luat o gură de aer, apoi am expirat lent, ținându-mi privirile ațintite asupra clădirii. Una dintre ferestre avea o draperie roşie şi acolo, în spatele ei, cred că duseseră cei doi aruncătorul de rachete. Ştiam că cei

care aduceau muniția se aflau undeva în apropiere, cărând lăzile de proiectile sau rachete.

Prima siluetă trecu în fugă, am apăsat pe trăgaci, pulverizând ulei lipicios în jur; uitasem să şterg surplusul după ce am terminat de curățat arma. Mi-am şters fața, apoi am ridicat pe umăr mitraliera. Am început să reglez vizorul. Brian trăgea şi el în mod repetat în acelaşi punct. Am ochit dincolo de deschizătura pe unde ştiam că fie vor intra în bătaia gloanțelor, fie vor încerca să se ascundă de îndată ce-şi vor da seama că tragem în ei.

300 m, 350 m, 375 m, acolo!

Am tras câte o rafală de şase până la nouă gloanțe şi în cele din urmă am ajuns la semnul meu. Gloanțele penetrară zidul şi am simțit agitația din spatele acestuia. Trebuie că-i prinsesem în acel loc. O siluetă îşi făcu apariția în genunchi, apoi căzu în față, ținându-se de piept, după care zvâcni violent căzând pe spate. Am apăsat complet pe trăgaci şi am numărat până la zece. Am tras aproape o cartuşieră de muniții. Rămăsesem poate cu vreo 20 de gloanțe. Nu era uşor să găsesc o țintă, iar acum că ştiam unde erau ascunşi, n-aveam de gând să-i las să scape. Am tras încă o cartuşieră întreagă în perete. La scurtă vreme după aceea, Dave a început să tragă cu Ma Duce în adăpost.

Când am rămas fără muniții, am strigat la Brian să mă acopere în timp ce aduceam altele.

— Adu-mi şi mie, țipă Dave.

Am atârnat mitraliera de suport şi am țâşnit spre depozitul secret de muniție, dintr-un şanț din apropiere. O mitralieră ANA, poziționată la dreapta mea, începu să tragă în timp ce alergam. Am alunecat în şanțul de vreo 1,5 m, zdrelindu-mi genunchii. Durerea se transmise prin toate încheieturile şi deodată am simțit că am îmbătrânit.

Zgomotul mitralierelor mă scoase din adăpost. Am apucat patru cutii de muniție, am urcat peretele şanțului şi n-am mai apucat să fac decât un pas, când m-am pomenit copleşit

de o căldură şi o presiune intense. Mi-am pierdut controlul şi echilibrul.

O rachetă sau un proiectil explodară undeva în fața mea, în stânga, azvârlindu-mă cu violență înapoi în şanț. Am căzut pe umărul stâng cu toate cele 100 kg ale mele, plus vreo 20 kg de echipament. Nu-mi mai simțeam deloc umărul. L-am cuprins cu mâna dreaptă, ca să fiu sigur că mai este încă acolo.

Ochelarii de soare şi casca cu microfon dispăruseră. Cureaua care-mi lega vesta antiglonț era sfâşiată pe umărul stâng. Nu-mi puteam concentra privirea într-un loc – oriunde mă uitam, vedeam stele. Mi-am dres glasul şi am tuşit din cauza prafului şi a fumului, străduindu-mă să trag ceva aer în plămâni. Zgomotul mitralierei de calibru .50 a lui Dave se estompa, deşi era la câțiva metri de mine.

Mi-am propus să îndoi genunchiul stâng, astfel încât să mă pot întoarce pe o parte şi am aruncat o privire spre el. Mă aşteptam să-l văd rupt. Am gemut când l-am îndoit, dar ştiam că asta înseamnă că era unde trebuie. Am încercat să scuip ceva din murdăria din gură, dar n-aveam destulă salivă pentru asta.

Mă chinuiam să mă concentrez. Apoi m-a cuprins panica. Nu voiam să mor.

— Nu! îmi repetam în timp ce încercam să escaladez peretele şanțului, ca să mă uit peste margine.

Fiecare mişcare parcă era în ralanti. Mă aşteptam să văd *Ole Girl* în flăcări, la fel şi transportorul lui Greg. M-am uitat peste marginea şanțului şi l-am văzut pe Dave trăgând de zor din turelă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, pe jumătate de durere, pe jumătate de uşurare. Chiar am chicotit când i-am văzut şi am mulțumit din nou Creatorului. M-am târât înapoi în şanț şi mi-am găsit casca. Nu auzeam însă nimic.

Faptul că mi-am văzut echipa care încă lupta, mi-a dat putere. Rămăseseră într-o luptă acerbă numai cu puştile; muniția pentru mitraliere se dusese de mult. Trebuia să ajung neapărat la transportor. M-am rostogolit peste

marginea şanțului şi am ieşit târâş, îndreptându-mă spre vehiculul meu, când un glonț tras de un mitralior inamic mă lovi chiar deasupra rinichiului. Durerea se răspândi în întreg corpul. Simțeam de parcă m-a izbit un ciocan uriaş ataşat de capătul unui vehicul care mergea cu 160 km pe oră. Eram prea surd ca să-mi aud propriile urlete.

Am căzut lat, lipsit de ajutor.

— Asta e, m-am gândit. Astăzi o să mor.

Mi-am dat seama că tot ceea ce iubeam avea să dispară. L-am zărit pe Brian cu mâna întinsă. Se târâse din transportor până la locul meu. Eram complet surd, aşa că mi-a luat ceva ca să-i citesc pe buze.

— Haide, vei reuşi. Vino! spunea el făcându-mi semn cu mâna în mănuşă. Ceea ce nu puteam vedea sau auzi era praful stârnit de gloanțele care spulberau pământul din jurul meu.

Nu voiam să mor.

Încercam să ajung la el. M-am târât cât de jos am putut, concentrându-mi privirile pe pistruii lui roşcați. Îl vedeam pe Dave care continua să tragă şi mă rugam să ajung în siguranță la transportorul meu.

Când am ajuns în laterala vehiculului, mi-am ridicat mâna transpirată. Brian mă apucă şi mă trase înăuntru cu o forță care atunci mi s-a părut a fi supraomenească, apoi m-a răsucit pe spate. Mă zvârcoleam, încercând să opresc durerea sfredelitoare şi să găsesc o poziție mai convenabilă. Transportorul acesta era *acasă* şi pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit în siguranță.

Brian desfăcu echipamentul meu de prim ajutor şi-mi îndesă în gură un pachet de pilule pentru durere, apoi îmi întinse sticla lui cu apă ca să le înghit. În ciuda murdăriei care făcea să-mi scrâşnească dinții, a transpirației, a sângelui şi a pastilelor pe care le înghițeam, mi s-a părut că beam cea mai dulce apă pe care o consumasem vreodată. M-am chinuit să-mi trag înăuntru picioarele prin uşa deschisă. Îl vedeam pe Brian vorbind la radio. Eram întins pe spate şi-i vedeam

mijlocul şi picioarele lui Dave prin turela care se deschidea în acoperiş. Câteva bucăți de cartuşe de alamă fierbinți, de la tunul lui Dave, alunecară şi mă loviră în față. Am încercat să le alung ca pe nişte muşte. Ştiam că sunt depăşit şi aveam nevoie de ajutor. Lumina soarelui mă orbea şi încercam să-mi acopăr fața, când un chip se ivi în uşa transportorului.

Bill.

Îşi lăsă mâna să alunece peste capul şi gâtul meu, pe sub brațe, peste mijloc şi spate, apoi coborî în jos pe picioare, până la tălpi. Se opri doar un pic în partea de jos a spatelui, care era umedă, ca să evalueze micile răni pe care mi le provocaseră schijele. Când termină, îmi arătă mâinile. Foarte puțin sânge, aproape deloc. Nici nu puteam spune ce mă durea mai tare, spatele, umărul, fundul sau genunchiul stâng. Bill spuse că aveam umărul dislocat şi-l chemă pe Riley.

Apoi mă trase spre el, față în față, şi mă privi drept în ochi.

— Astăzi nu este ziua ta, căpitane. Totul este încă la locul lui. Eşti OK.

Şi cu asta mă întinse la loc şi se întoarse la luptă. Am ştiut atunci şi acolo că eram bine.

Apoi apăru Riley. Făcu şi el rapid o evaluare şi-mi spuse că aveam umărul dislocat şi că ligamentele de la genunchi erau probabil rupte. Fără niciun avertisment mă apucă de umărul stâng şi începu să-l mişte. Am țipat. Riley învățase şmecheria în timpul instruirii de la Fort Bragg şi după câteva smucituri şi răsuceli, îl potrivi la loc în încheietură. Nici măcar nu a tresărit când câteva gloanțe loviră transportorul.

Odată pus umărul la loc, îmi bandajă genunchiul ca să nu se umfle, ceea ce îmi provocă o mare durere.

— În câteva secunde o să te simți mai bine, spuse el înainte să plece către un alt transportor ca să îngrijească un afgan rănit.

Uau, asta chiar mă face să mă simt mai bine, mi-am spus în sinea mea.

Glonțul lovise colțul din stânga jos al plăcii de ceramică din vesta mea antiglonț. Dar ar fi putut să n-o facă. Dacă vesta n-ar fi fost deteriorată de explozie, iar placa n-ar fi fost deplasată din poziția ei, glonțul de 7.62 ar fi trecut prin rinichiul meu, prin ficat, intestine şi poate chiar prin plămâni.

Am încercat să beau din bidonul din rucsacul meu ars de soare, dar nu curgea nimic. Schija care-mi lovise vesta antiglonț îmi sfredelise bidonul din plastic. Umezeala de care mă temeam că este sânge şi care-mi îmbibase spatele şi fundul era apă. Bâjbâind pe podea am găsit o sticlă de apă şi mi-am turnat-o pe față. Păcălisem moartea, dar ştiam acum că nu eram invincibil la gloanțe – şi nu era chiar sentimentul pe care vrei să-l ai când te afli în mijlocul unui atac armat. Mi-am acoperit pe rând fiecare nară şi am suflat mucii şi sângele din nas. Auzul începea treptat să-mi revină şi în curând i-am putut auzi pe Dave şi Brian strigând unul către celălalt după muniție şi anunțându-şi țintele.

Un bărbat altruist, Brian transporta acum muniția din şanțul în care tocmai fusesem rănit. Făcuse mai multe drumuri ca să înghesuie muniție în partea din spate a transportorului.

O serie de trei grenade loviră peretele dinspre nord al şcolii, lângă transportorul nostru, presărând peste vehicul bucăți de metal ascuțite ca nişte lame şi moloz. Dave se lăsă în turelă scuturându-şi şi strângându-şi mâna printre înjurături. Îl lovise o schijă. Mai mult enervat decât rănit, apucă mânerele din lemn, în formă de fluture, ale mitralierei, roti de două ori manivela şi se întoarse la treabă. M-am târât până în spatele transportorului şi am împins înspre turelă, la îndemâna lui Dave, două cutii de muniție de mărimea unor valize. Simțeam cum îmi intră aer prin pantaloni. Pantalonii mei de camuflaj pentru deşert erau rupți de la fund până la mijloc şi mi se vedeau chiloții. N-aveam timp să mă schimb. Tunul lui Dave s-a golit în curând şi l-am ajutat să încarce muniția. Mitraliera mea M240 atârna stingheră pe suportul de lângă uşă. Am scos o cutie de muniții şi am încărcat

cartuşiera. I-am proptit patul pe umăr şi m-am pus din nou pe treabă.

În ziua aceea, am tras mii de gloanțe în luptătorii din clădirile şi şanțurile care înconjurau Sperwan Ghar. A fost modul meu de a-mi scoate frica din oase. Orice inamic s-ar fi aflat acolo ascuns şi ar fi încercat să mă ucidă, a ratat. Acum aveam să mănânc, să dorm, să trăiesc şi să respir ca să-l fac să regrete asta.

În acea noapte, mi-am aranjat să dorm în spatele transportorului, cu vesta antiglonț proptită în fața mea. Ea îmi salvase viața de două ori de la moarte sigură. Urma să ne odihnim din nou cu toții, până când zgomotul motoarelor Spectre avea să se audă deasupra noastră.

M-am oprit să discut cu Shinsha, pe acoperişul şcolii, înainte de culcare. Ticălosul ăla de soare arzător apusese când am urcat pe suprafața plată şi largă a acoperişului, dar instinctiv m-am aplecat, străduindu-mă să stau cât mai jos, chiar dacă era deja întuneric. Nu voiam să risc. M-am aşezat pe perna cu model roşu şi negru de lângă Shinsha. El întoarse capul spre mine şi-mi aruncă o ocheadă prin fumul țigării.

— Roostie, spuse el cu vocea sa guturală şi arătă spre un mic aparat radio chinezesc cu butoane, de la picioarele sale, care era fixat pe un post național de radio.

Shinsha părea neobişnuit de fericit şi râse de vreo câteva ori cu poftă, în timp ce asculta emisiunea. M-am aşezat lângă el şi am băut ceai, comportându-mă de parcă aş fi înțeles fiecare cuvânt. În cele din urmă, când emisiunea se încheie, Shinsha îmi povesti despre ce fusese vorba, în farsi, printr-un interpret:

— Un purtător de cuvânt taliban din Quetta, Pakistan, a recunoscut că mai mult de 300 de luptători au fost martirizați în ultimele două zile, spuse el cu un zâmbet de satisfacție pe față.

Prima ştire cu adevărat sugestivă venea chiar de la talibani. Altfel n-ar fi avut cum să explice numărul enorm de luptători care ajungeau la spitalele din Pakistan. Nu puteau ascunde adevărul despre luptătorii răniți, morți şi dispăruți, lucru pe care înainte îl făceau cu uşurință. Le venisem de hac. Comandanții lor se luptau între ei care şi cum să primească întăriri. Ştiau că visele lor de a cuceri Kandaharul până în iarnă se duceau pe apa sâmbetei. Acum, tot ce trebuia să facem era să menținem presiunea, să-i urmărim când fug şi să-i pedepsim.

Capitolul 20

O LUME A SUFERINȚEI

Vă întrebați care este scopul nostru? Pot răspunde cu un singur cuvânt. Este victoria. Victoria cu orice preț. Victoria în ciuda oricărui tip de teroare. Victoria oricât de mult ar dura şi oricât de greu ar fi drumul, pentru că fără victorie nu există supraviețuire.

– WINSTON CHURCHILL

Norul lung de praf era vizibil de la câțiva kilometri. Civilii continuau să plece.

Numeroasele solicitări de unități de rangeri, marină – sau orice alt fel de ajutor – ajunseseră la urechi surde timp de câteva zile importante, dar după cel de-al doilea contraatac, în doar 24 de ore, cartierul general al ISAF din Bagram a trimis în cele din urmă Compania Comanche din Divizia a 10-a Munte şi o altă echipă de Forțe Speciale. General-maiorul Freakley, Dumnezeu să-l binecuvânteze, se ținuse de cuvânt. Au trimis, de asemenea, două obuziere de 105 mm, cu ajutorul elicopterelor Chinook. La mai puțin de 20 de minute, după ce elicopterele au lăsat jos armele la Keybari Ghar,

echipele erau pregătite şi au solicitat lui Jared, prin radio, indicații privind o misiune de luptă.

Apoi sosi compania de infanterie de la Divizia a 10-a Munte. A venit direct de pe Autostrada 1, de la Kabul, oprindu-se numai ca să realimenteze transportoarele. Nici nu ne păsa de unde veneau, ne bucuram doar că erau acolo. Convoiul forma un uriaş perimetru defensiv în jurul artileriei. Echipa 376 de Forțe Speciale din Batalionul 3 sosi, de asemenea, odată cu infanteria, împreună cu o altă unitate ANA. Îl cunoşteam pe liderul echipei, Mike, de la cursul de calificare. Sări jos din transportorul său şi arătă spre minitunul cu şase țevi, cu aer amenințător, montat pe acoperişul vehiculului său.

— Am adus distrugătorul, spuse el.

O lume a suferinței.

De data aceasta chiar ne sosiseră ajutoare.

Apariția celei de-a 10-a Companii Munte Comanche marca prima dată când forțele conventionale se aflau sub comanda operațională a unei unități de Forțe Speciale, în Afganistan, pentru o operațiune pe scară largă. Jared plănuise o amplă acțiune cu scopul de a curăța obiectivele-cheie din întreaga zonă de nord a Sperwan Ghar. Compania Comanche se va infiltra dinspre deşert şi va intra direct în sate, având în supraveghere zona de sud-vest, curățând complet regiunea din fața Sperwan Ghar. Jared avea nevoie de voluntari care să meargă cu noua unitate ANA şi să dirijeze forțele proaspăt sosite ale Companiei Comanche prin labirintul de sate şi construcții. Riley, Casey şi Smitty s-au oferit să meargă.

În timp ce soldații se îndreptau spre satul din vale, m-am urcat în transportor şi am pornit spre vârful dealului. Bill sosi şi el şi parcă alături de mine, tocmai când vocea lui Smitty explodă prin radio.

— Talon 30, aici Sierra 31. Trupe în contact. Contact puternic. Peste 100 AAF (forțe antiafgane). Focuri de arme mici, grenade şi mitraliere. La 100 m nord-est de poziția noastră. Încercăm să-i lăsăm pe soldații ANA să acționeze.

Avem nevoie de suport aerian imediat, spuse el pe nerăsuflate.

Pe fundal se auzea răpăitul armelor, iar în fața noastră se vedeau flăcările izbucnind.

Talibanii îi atacaseră. De la distanță, cei aproape 50 de luptători care ieşeau din şanțurile de irigații arătau ca nişte furnici ce ieşeau dintr-un uriaş muşuroi, în timp ce soldații afgani şi infanteria americană căutau posibile capcane. În cele din urmă, Smitty obținu nişte elicoptere şi începu să pună la treabă mitralierele asupra țintelor inamice. Un comandant taliban putea fi auzit încercând să-şi regrupeze oamenii, în timp ce alții pur şi simplu se retrăgeau spre nişte clădiri. Luptătorii săi fuseseră împinşi într-o zonă îngustă. Semne ale inamicilor puteau fi văzute pretutindeni, cadavre şi răniți zăceau întinşi prin clădirile din pământ şi prin adăposturile de uscat struguri. În alte încăperi se găseau arme, hrană, piese de schimb şi motociclete chinezeşti ieftine.

Mă relaxasem pentru un moment, când l-am auzit pe Dave înjurând. Cineva era lovit. Am revenit la radio, când se raporta al doilea rănit. A urmat:

— Avem patru victime, dintre care un american.

Un instructor ETT, care lucra cu afganii, fusese ucis în timp ce încerca să sară peste gardul viu, înalt de peste 1 m, care înconjura via. Un alt soldat ANA fusese, de asemenea, ucis, iar alți doi răniți. Cei patru au fost transportați şi încărcați într-un Ranger care porni în viteză, stârnind un nor de praf, către principala poziție a Diviziei Comanche. Am mai văzut, de asemenea, şi cum opt vehicule Ranger pline cu soldați ANA se îndreptau spre autostradă, cu intenția clară de a nu se mai opri până la Kabul. Cel puțin acum ştiam că noii soldați ANA n-aveau de gând să se întoarcă împotriva noastră. Pur şi simplu nu voiau decât să fugă.

Comandantul Diviziei a 10-a Munte, Comanche 6, solicită suport. Se trăgea în oamenii săi dintr-o zonă cuprinsă între deal şi poziția în care se aflau ei, pe un câmp de lângă râu. Trebuia să ne mutăm într-o poziție mai avantajoasă, aşa că

Brian întoarse *Ole Girl* şi porni. Zack şi Chris îl urmară cu transportoarele lor. În timp ce coboram dealul, am văzut mişcare lângă un şir de adăposturi de uscat struguri, nu departe de Sperwan Ghar. Un grup de aproape 100 de luptători, care se instalaseră mai jos de şcoală, atacară dealul de îndată ce ne făcurăm apariția – al treilea contraatac asupra Sperwan Ghar. Erau ca într-o oală sub presiune, prinşi între Compania Comanche şi noi. Mitralierele lor deschiseră focul asupra noastră.

Brian şi Dave făcură schimb între ei, pentru că Dave se copsese toată dimineața în turelă. Brian acționa tunul în timp ce Ron şi cu mine începurăm să stabilim perimetrele pentru un atac aerian, ca să fim siguri că aeronavele n-aveau să lovească propriii noştri oameni. Ron sări apoi prin spatele transportorului, într-un moment scurt de linişte şi se instală la colțul clădirii şcolii. Era mai sigur şi putea continua să vorbească cu mine prin radio. Exact atunci am zărit fulgerul unei rachete care izbi zidul din beton al şcolii, sfărâmându-se în bucăți, în loc să explodeze. Focosul ateriză la 500 m de Ron. Inamicul era atât de aproape, încât racheta nici n-avusese timp să declanşeze explozia.

M-am uitat prin binoclu, trecând cu privirile peste câmpuri, de la stânga la dreapta, căutând un cap cu un RPG. Acolo!

— Acolo! Acolo!

Brian strigă şi el în acelaşi timp cu mine, punând apoi la pământ, cu un foc dezlănțuit, micul grajd de animale. Înconjurat de copaci, şopronul avea dimensiunea unei magazii de scule şi era înconjurat de un zid de aproape 1,5 m înălțime.

Focul tras de mitraliera lui Brian făcu în perete găuri de mărimea unui bulgăre de cărbune, găuri care se uneau între ele. O explozie aruncă în aer bucăți dintr-un corp uman, urmată apoi de o altă explozie şi de un abur alb-rozaliu. Luptătorul avea un rucsac plin de rachete RPG; una trebuie să fi fost nimerită de un glonț. Brian continuă să lovească

zidul până ce peretele se prăbuşi şi totul rămase nemişcat. De cealaltă parte a dealului, echipa lui Hodge prinsese şase bărbaţi care fugeau din clădire spre nord.

— Inamicul vine din sud. Putem închide această breşă. Probabil ar trebui să vă întoarceţi de cealaltă parte a şcolii, transmise el prin radio. Hodge avea o viziune de ansamblu, aşa că i-am urmat sfatul.

Ne-am grăbit spre poziţiile noastre anterioare. L-am auzit pe Jared vorbind cu Hodge şi Bruce prin radio. Mâine va trebui neapărat să facem o recunoaştere pe dealurile Zangabar Ghar, cunoscute de asemenea drept Spatele Dragonului.

Jos, în câmpul cu viţă-de-vie, Riley şi Casey se mişcau rapid, în timp ce soldaţii afgani rămaşi acolo îi ţineau pe luptătorii talibani pe loc, ţintind cu precizie obiectivele şi apropiindu-se tot mai mult de ei. În timp ce-şi croiau drum de-a lungul îngustelor şanţuri de irigaţii, Riley auzi prin radio ţipetele unui luptător taliban. Împreună cu afganii, Riley se alinie în dreptul unei clădiri în care intraseră luptătorii talibani, apoi dărâmară uşa.

Un inamic care avea o centură cu muniţie aruncată peste piept, cu radio în mână, începu să se târască spre arma sa AK-47, aflată la câţiva centimetri distanţă. Binoclul zăcea lângă armă. Avea răni de gloanţe în ambele picioare şi lăsă o dâră de sânge în urma sa, în timp ce se târa spre armă.

După ce-i legă mâinile şi picioarele, Riley îl căută prin buzunare. Telefonul prin satelit, două celulare şi un pumn de bani demonstrau că tipul era un comandant.

— Pun pariu că doare ca naiba, zise Riley uitându-se la soldaţii ANA. Este al vostru pe de-a-ntregul.

Şase perechi de mâini se năpustiră asupra liderului taliban care tocmai îi atacase. El era responsabil pentru moartea prietenilor lor şi a atrocităţilor comise împotriva atâtor civili din regiune.

Sus, pe deal, Bill se apropie de transportor. Ascultase ce se petrecuse în timpul luptei.

— Dacă treaba asta se mută spre sud, iar ei dau de necaz, eu zic să coborâm direct dealul şi să atacăm inamicul prin zona în care n-au vizibilitate, spuse el cu vorba lui tărăgănată de texan. N-or să îşi dea seama ce vine spre ei, putem ucide o grămadă, apoi ne retragem pe deal. N-am de gând să-i lăsăm pe băieți să înțepenească acolo.

Am dat afirmativ din cap.

Ne pregăteam pentru atac şi asiguram protecția şcolii. Bill se puse de acord cu Riley, Smitty şi Casey pentru atacul nostru, în cazul în care lupta şi-ar fi schimbat traiectoria, dar a fost linişte în următoarea oră. Nişte luptători au tras câteva focuri înspre noi, dar nu se petrecu nimic, ca în zilele trecute. Am rămas în transportoare şi în şcoală, ca să fim în siguranță. Seara se lăsa repede. Mă uitam spre sud-vest, la Zangabar Ghar. Ştiam că luptătorii talibani veneau din acea zonă; Jared hotărî ca echipa lui Bruce să meargă acolo, în ziua următoare, ca să patruleze zona.

Cum stăteam în *Ole Girl*, am atins cutia de tablă pentru muniții de lângă piciorul meu şi aşa am început:

— Sunt un tip de vârstă mijlocie, crescător de cămile din Orientul Mijlociu, am o casă cu două dormitoare aici, în nordul Afganistanului…

Brian, care de obicei era mai rezervat, şi Dave mi se alăturară de îndată şi am început să cântăm ca nişte marinari beți. În afară de dealul acela, ne mai puteam referi la hitul lui Toby Keith. Brian şi Dave luptau mult mai bine decât cântau. Pe scurt, au măcelărit cântecul. Am urmărit o cinteză care sărea de pe un picior pe altul, pe strugurii din vița-de-vie din vale. Atenția mi-a fost distrasă în cele din urmă, când Victor sări din transportor, cu covoraşul de rugăciune sub braț.

— Rămâi în maşină, Victor, am spus. Trebuie să fim pregătiți să ne mişcăm, în cazul în care băieții din vale, din sat, au nevoie de noi.

— Rămân aici, spuse el într-o engleză stricată.

Se îndepărtă doar câțiva paşi de transportor, desfăcu covoraşul şi-l întinse netezindu-l.

— Victor, ascultă ce-ți spun… o să fii împuşcat, rămâi naibii în transportor!

— *Inshallah*. Dacă asta este voința lui Allah, dar acum mă voi ruga!

Nici n-apucă bine să se lase în genunchi, când o rachetă trecu pe lângă uşa mea şi explodă în pulberea murdară de pe deal, exact în spatele lui. Căzu la pământ şi eram sigur că fusese rănit. Mi-am desprins arma de pe portieră şi am pornit spre el. Abia am atins pământul, când Victor sări drept în picioare.

— Rahat, rahat, rahat. Mă rog mai târziu! spuse el în timp ce țâşni înapoi în transportor.

În momentul acela mi-am dat seama cât de mult îmi lipseau cei doi interpreți ai mei care fuseseră ucişi în Panjwayi, cu echipa lui Shef.

— Dobitoc tâmpit ce eşti. Încercăm să te ținem în viață, am urlat.

— Ştiu, ştiu. Am să ascult de acum, *turan*, mereu am să ascult, gâfâi Victor.

Racheta a fost urmată de câteva focuri sporadice. N-am ripostat.

Bill ne apelă prin radio.

— A văzut cineva de unde a fost lansată? Dacă nu se mai trage, înseamnă că a fost un atac simulat. Nu ripostați. Rămânem pe loc şi vedem ce se întâmplă.

L-am zărit pe Brian cu colțul ochiului, dând aprobator din cap. Era un joc de-a şoarecele şi pisica. *Unde eşti?* Mă gândeam eu. Nu contează. Avem dealul. Şi dacă-l voiau atât de mult, trebuia să vină şi să-l ia. Îi auzeam pe luptătorii talibani vorbind prin radio şi un comandant inferior ordonă luptătorilor săi să atace Sperwan Ghar. I-am aruncat o privire lui Victor care-şi scosese carnețelul.

— Să nu ratezi asta. Scrie fiecare cuvințel, spuse Dave.

Comandantul taliban îl certa pe trăgătorul rachetei că nu s-a coordonat cu un altul şi-i spunea urlând că ratase transportorul nostru şi irosise o rachetă. Era la doar 200 m şi

ratase o oportunitate. Se concentră apoi din nou asupra noastră şi dădu un nou ordin.

— *Hamla, hamla, za, za*, latră el în radio. Atacă, atacă, du-te, du-te.

Victor strigă ceva care se pierdu în haos. Gloanțe scânteietoare şi norişori de praf blocară vehiculele, în timp ce îl chemam pe Jared prin radio. Dirija două atacuri şi încerca să comunice, pe când din ce în ce mai multe mitraliere începeau să tragă.

— Plecăm, strigă Brian în timp ce pornea în trombă cu spatele.

Am privit spre micul dâmb de aproape 1 m înălțime, din amalgamul de clădiri, şanțuri şi terenuri, apoi m-am uitat pe hartă. Puteau să fie absolut oriunde. M-am strecurat în spatele vehiculului ca să vorbesc cu Ron.

— Aici şi aici, i-am spus indicând țintele. Dacă aş fi în locul lor, aş acționa numai din două locuri.

Ambele erau şanțuri de irigații care mergeau dinspre est spre vest, la vreo 150 m distanță.

Ron dădu din cap şi anunță perimetrul către aeronava care aştepta undeva deasupra. Un avion de vânătoare trecu la joasă înălțime, căutând luptătorii talibani.

— Nicio veste bună, căpitane, spuse Ron. Trebuie să marcăm cumva țintele astfel încât să poată face diferența.

L-am chemat pe Bill.

— Putem incendia una dintre clădiri sau să dăm foc la ceva ca avionul să poată identifica locul?

Bill ordonă aruncătoarelor să tragă cu fumigene într-un câmp uscat. Noi ceilalți am început să tragem în câmp, sperând că trasoarele cu fum roşu vor determina un incendiu. Numai că nu a fost un incendiu, cel puțin nu aşa cum ne doream noi. M-am întors spre Ron.

— Cum e?

— Nimic. Pilotul nu poate vedea, spuse Ron clătinând din cap.

Aveam însă şi planul B. Puteam stârni suficient praf cât să-l vadă pilotul. Gloanțele inamicului continuau să vină, iar Zack trase cu lansatorul de grenade într-un şir de adăposturi de uscat struguri de lângă cel mai apropiat şanț de irigații.

— Zack, când lovesc adăpostul acela de struguri cu un AT4, tragi vreo 20 de gloanțe ca să provoci cât mai mult fum posibil.

El râse.

— Nu îl poți lovi de aici, spuse el.

— Pe o ladă de bere?

— La sticlă sau la doză?

Am luat lansatorul de rachete uşoare antitanc AT4 din spatele locului meu din transportor şi am pornit spre un mic spațiu liber dintre vehicule. I-am semnalizat lui Bill că eram gata.

— Foc de acoperire, strigă el prin radio.

Am privit prin cătarea mică din plastic negru şi mi-am dat seama cât de departe era ținta. Masivul adăpost de uscat struguri părea mic şi am început să am îndoieli serioase că va merge. Am strâns cât mai mult posibil cureaua din față, am ridicat piedica, şi am apăsat micul buton roşu de tragere. Racheta țâşni din lansator, iar şocul îmi tăie respirația.

Lovi acoperişul şi izbucni un foc care se extinse rapid datorită paielor uscate. Am rupt-o la fugă înapoi spre transportor. Brian şi Dave râdeau. Nu numai că lovisem clădirea, dar provocasem un incendiu pe care şi un pilot orb l-ar fi putut vedea.

— Țintă marcată.

Brian îl chemă prin radio pe Zack care n-a mai avut nimic de zis, dar când am dat cu ochii de el l-am văzut rânjind şmechereşte. La naiba, până şi Bill clătina din cap. În zece secunde îmi răscumpărasem greşeala pe care o făcusem când i-am ratat pe talibani în albia râului, în timpul infiltrării noastre prin deşert.

— Zack, vezi că-mi place Guinness. La cutie. Înaltă, dacă se poate.

Ron raportă că pilotul zărise focul şi-l îndrumă înspre un şanț de irigații din spatele unui perete lung.

— Cad bombe, acoperiți-vă, spuse el.

F-18 se năpusti în jos şi începu lansarea. Explozia ne zgudui transportoarele şi o ploaie de resturi şi mizerie căzu pretutindeni. Când se mai limpezi praful, am pornit radioul.

Ron părea supărat.

— La naiba, spuse el.

Bomba căzuse cu 200 m înainte de țintă, dar tot în şanț.

— Cum ai putut să ratezi cu cele mai mari proiectile din câmpul de luptă? întrebă Brian.

Am încetat însă cu ironiile, când din radioul lui Victor se auziră urletele înfiorătoare ale talibanilor.

— Ne-au omorât! Nouă frați dorm somnul veşnic! Toți suntem răniți! Veniți repede! Murim!

— Zack, zona de impact este chiar ținta ta. Un lansator automat de grenade, te rog. Toate armele concentrate pe liziera de copaci. Foc!

Bomba căzuse direct pe poziția inamicului. Ron rânji. Nu ghicisem corect poziția, dar Ron dirijase pilotul şi bomba exact acolo.

— Cred că n-am greşit, nu?

Capitolul 21

SPATELE DRAGONULUI

Ai dreptul să lupți murdar pentru orice lucru pentru care merită să lupți.

– ANONIM

În miezul zilei, soarele ardea deasupra echipei lui Bruce care se îndrepta cu prudență, cu armele pregătite, spre râul Arghandab. În acea dimineață, Jared îi trimisese în josul

râului să verifice formațiunea stâncoasă cunoscută sub numele de Zangabar Ghar. Din vârful Sperwan Ghar, muntele care ieşea la iveală din câmpiile verzi şi dese, arăta ca zimții de pe spatele unui dragon. Cu câteva zile mai înainte, într-o transmisiune a talibanilor, dealurile Zangabar fuseseră identificate drept punct de întâlnire al luptătorilor care traversau râul.

Echipa încercă să ajungă la Zangabar Ghar cu transportoarele, dar nu putu trece prin încâlceala de şanțuri de irigații. Bruce şi doi dintre coechipierii săi luară cu ei 20 de soldați afgani. J.D., unul dintre medicii din echipa lui Bruce, avea un sentiment de nelinişte, mergând printr-un spațiu deschis. În zonă trebuie că se aflau luptători; echipa descoperise un şanț de irigații masiv pe care talibanii îl întrebuințaseră ca să mute provizii şi luptători către pozițiile lor de luptă de lângă Sperwan Ghar şi râu. Era atât de mare, încât era posibil să fi permis trecerea unui transportor de cinci tone şi, în plus, era în cea mai mare parte acoperit de copaci care îl făceau invizibil pentru piloții care se roteau pe deasupra.

Scotocind cu atenție malurile albiei de culoarea ciocolatei cu lapte, Bruce şi Ben discutau despre desfăşurarea ambuscadelor din şanțurile de irigații. Examinară câteva locuri, dar niciunul nu oferea suficient spațiu. Întorcându-se la nişte clădiri pe care le descoperiseră la venire, observară că erau amplasate la intersecția câtorva trasee pe care talibanii le foloseau pentru a ajunge la Sperwan Ghar. Era singurul loc de unde puteau vedea toată zona.

Văzură o casă tipic afgană, pătrată, cu pereți din pământ groşi şi înalți. Intrarea principală era poziționată pe latura vestică; mai avea însă şi o altă uşă spre sud. Locul părea abandonat. Grupați în dreptul uşii, soldații ANA, sub comanda lui Pete şi Ben, intrară după ce izbiră uşa de perete. Pete era instructorul ETT din echipa lui Bruce. Găini şi capre umblau prin ogradă. În casă era dezordine, haine şi alimente risipite pe podea. Oricine ar fi locuit acolo, trebuie să fi plecat

în mare grabă. Singurul care opunea rezistență era un câine care mârâia şi lătra. Când îi atacă, soldații îl împuşcară.

Scotociră peste tot, deschiseră fiecare cameră, căutând luptători talibani. Pete şi Ben le spuseseră soldaților afgani să fie atenți, să nu spargă nimic şi să manifeste respect pentru fiecare lucru. Era casa cuiva. Convinşi că toată clădirea este sigură, Ben îi poziționă pe soldații ANA pe acoperiş, alcătuind două echipe de mitraliori care să acopere cărările ce duceau spre Sperwan Ghar. În apropiere, două echipe de afgani înarmate cu RPG-uri aşteptau pregătite. Ben mai instală încă o echipă de cinci soldați cu AK-47 pe acoperiş, asigurându-se că sectoarele lor de tragere se suprapuneau peste cele ale mitralierelor.

Jos, în ogradă, Bruce instală radioul şi ascultă rapoartele luptei dintre talibani şi soldații din Divizia a 10-a Munte aflați la nord de Sperwan Ghar. Jared interveni prin radio şi ordonă transportoarelor lui Bruce să meargă să aducă un controlor de la Forțele Aeriene şi un alt soldat. În timp ce transportoarele se îndepărtau în viteză, Bruce îşi dădu seama că rămăsese fără absolut nicio armă grea. El şi oamenii lui erau singuri.

Ghemuit pe acoperiş, lângă unul dintre trăgători, Ben observă opt talibani mergând de-a lungul şanțului. Îi lăsă să se apropie până la vreo 100 m, după care deschise focul şi-i seceră pe toți aproape instantaneu. Alertați de prezența lor, alți luptători talibani începură să se apropie de clădiri, dinspre nord şi sud-vest. O mitralieră talibană, de pe un adăpost de uscat struguri din apropiere, începu să tragă spre acoperiş, aruncând în aer pământ şi aşchii de lemn. Salvele de RPG-uri loviră pereții şi împroşcară soldații cu şrapnele.

J.D. văzu mişcarea într-un şir de copaci de lângă case. Apoi începură să atace RPG-urile. Loviră pereții şi trimiseră unde de şoc în întreaga clădire. Nivelul focului şi mulțimea din ce în ce mai mare de luptători erau complet neaşteptate, iar J.D. ştia că nu-i vor putea ține mult timp la distanță pe

talibani. Vedea cum trasoarele mitralierelor şi RPG-urile veneau din trei părți.

Bruce anunță prin radio:

— Trupe în contact.

Ben strigă că luptătorii talibani înconjuraseră clădirile.

— Avem nevoie de ajutor aerian cât mai curând posibil, urlă Ben. Vom fi invadați dacă nu primim ajutor.

Stăteam pe acoperişul şcolii, lângă Sperwan Ghar, când am auzit apelurile lui Bruce prin radio. Vedea inamicul îndreptându-se spre ei de dincolo de râu, în grupe de patru până la şase vehicule înțesate cu luptători care duceau cu ei mitraliere PKM şi RPG-uri. Am lăsat jos punga cu rația de hrană şi am urcat în vârful dealului. Când am ajuns acolo am putut vedea dârele de praf de la Hiluxurile care veneau dinspre râul Arghandab, acum secat.

— Unde se duc? l-am întrebat pe unul dintre soldați.

— Spre echipa lui Bruce.

Am marcat zona pe hartă şi am încercat să-l chem pe Jared. Niciun răspuns.

Am coborât în fugă panta dealului şi am intrat ca o furtună în centrul de operațiuni. Jared şi Hodge stăteau în picioare lângă aparatul de radio, ascultându-l pe Bruce care cerea ajutor. Shinsha şi Bill erau şi ei alături. Jared ținea casca apăsată pe ureche şi privea fix difuzorul. Abia îl auzeam pe Bruce prin zgomotul infernal al mitralierelor. Hodge scutură furios din cap.

L-am auzit apoi pe Bruce cerând înapoi transportoarele care-i duseseră acolo, dar Jared le ordonase deja să se ducă să-l ia pe noul controlor al Forțelor Aeriene.

— CAS este pe drum, transmise calm Jared. Va fi acolo în scurt timp. Vom trimite ajutoare.

La Aeroportul Kandahar, un curier care monitoriza transmisiunile îl găsise pe Bolduc care asculta şi el din centrul de operațiuni tactice.

— Sunt în contact cu două plutoane de inamici. Un element s-a apropiat la 50 m. Se trage cu arme mici de

precizie. Am doi WIA (răniți în acțiune). O să am nevoie de un elicopter medical pentru răniți, dar nu este niciun teren de aterizare în zonă, spuse Bruce tensionat. O să murim naibii, dacă nu veniți aici. Înțelegeți? O să murim naibii, dacă nu ne dați o gură de aer.

Nu se mulțumea cu superficiala promisiune „vom trimite ajutor”.

Bolduc ştia însă că Bruce trebuia să rămână calm. Suportul aerian era pe drum, iar dacă soldații săi se panicau înainte de sosirea acestuia, atunci avea să piardă o întreagă echipă. Soldații se adunaseră cu toții în jurul centrului de operațiuni. Erau cu toții acolo ca să ajute, dar Bolduc ştia că ei îi urmăreau reacțiile. Uneori se dovedeşte a fi de ajutor numai să auzi vocea comandantului.

Bolduc luă microfonul. Voia să-i spună chiar el lui Bruce că avioanele se îndreptau spre ei şi că încerca să obțină mai mult ajutor.

— Aici este Vulturul Deşertului 6. Faceți o treabă excelentă acolo. I-ați dus pe inamici exact unde ați vrut. Țineți-i sub presiune. Sosim. Rămâneți pe poziții.

A funcționat. Maniera calmă şi profesionistă a lui Bolduc l-a încurajat pe Bruce. Pentru că veneau din Oceanul Indian, avioanele F-18 aveau nevoie de combustibil, dar erau la doar zece minute distanță.

Erau complet înconjurați, dar Ben îi ignoră pe trăgătorii talibani care încercau să-l pună la pământ. Merse descoperit pe acoperiş şi-i dirijă pe soldații afgani să tragă în spate, în luptătorii din ce în ce mai mulți. În zece minute sosise şi al treilea grup de talibani. Gloanțele trase înspre acoperiş răniră alți trei soldați afgani. Ben continua să-i regrupeze pe afganii săi, ieşind chiar în afară ca să ucidă doi talibani care se apropiaseră suficient de mult încât să poată arunca grenade peste zid. Gloanțele loveau peste tot în jurul său, dar mişcarea îi regrupa pe afgani şi îi împiedica pe talibani să ocupe clădirea.

Între comunicările radio, Bruce proteja zona de sud a clădirii. El ştia că singura cale de scăpare era înspre sud. Poziționase pe zid câțiva luptători afgani, dar când talibanii loviseră cu racheta, afganii părăsiseră zidul lăsându-l în grija lui Allah. Şi dacă Allah voia, nu vor fi răpuşi.

O altă rachetă izbi clădirea, perforă peretele din pământ şi explodă în interior.

Următorul apel îmi îngheță sângele în vene. Nu mai era Bruce la radio. O voce nouă, a lui J.D., medicul, se făcea auzită acum.

— Căpitanul este la pământ. Şase soldați ANA sunt răniți. Am rămas numai eu şi Ben, spuse el.

M-am întors spre Hodge. Mai fusese în zonă înainte şi ştia unde rămăsese Bruce fără transportorul său.

— Trebuie să facem ceva.

Luase deja o decizie şi pornise spre uşă:

— O să mă duc jos, acolo şi o să încerc să-i scot, spuse el.

— Ai pus punctul pe i. Vezi dacă poți obține ceva suport aerian, am spus, în timp ce ieşeam din centrul de operațiuni. Duc tot ce se poate, acolo, pe deal, ca să te susțin.

În timp ce Hodge şi echipa lui alergau spre transportoare, l-am chemat pe Bill.

— Pierdem perimetrul! am urlat. Bill, adu-mi pe toți cei care pot trage cu o armă în vârful dealului, acum!

Comandanții talibani au simțit mirosul de sânge. Ştiau că mica unitate era înconjurată şi izolată. Îi auzeam solicitând întăriri dinspre partea de nord a râului, stimulați de dorința de a ucide sau de a captura americani.

Vedeam norii de praf în urma lui Hodge şi a echipei sale care goneau spre Spatele Dragonului. Ştia că timpul era important pentru Bruce şi că orice ezitare ar fi costat vieți. Un minut în plus şi poate că n-ar mai fi fost nimic de făcut pentru a-i aduce înapoi echipa.

Revenindu-şi după explozia RPG-ului, Ben strigă de două ori înainte de a coborî scara de lemn. Îl găsi pe Bruce zăcând

cu fața în jos pe pământ. Când Ben îl ridică, Bruce era inconştient.

— Hei, căpitane, eşti OK? întrebă Ben.

Încet, încet, Bruce începu să-şi revină şi cu ajutorul lui Ben reuşi să se ridice. Îşi puse arma pe umăr şi începu să tragă în luptătorii din adăposturile de uscat struguri şi din şanțurile de irigații, din partea de sud a clădirilor.

J.D. continuă să facă drumuri între Bruce, în ogradă, şi Ben, pe acoperiş. Asta însemna să urce şi să coboare o scară rahitică din lemn care-l expunea focului talibanilor, dar n-avea de ales. Trebuia să se ducă când sus, când jos, ca să îngrijească răniții. După ce urcă şi se feri de gloanțe, un glonț pătrunse prin piciorul unui mitralior afgan. J.D. văzu cum soldatul privi cu stoicism rana, ridică din umeri, apoi continuă să tragă. J.D. rămase acoperit dar încercă să-l facă pe afgan să se târască până la el. Dacă avea să fie împuşcat, va fi inutil pentru restul echipei. Soldatul se opri în cele din urmă şi se mută lângă J.D. pentru a fi bandajat la picior. Nu era o rană care să-i pună viața în pericol şi în câteva minute, soldatul era din nou la arma sa, trăgând înspre talibanii care înconjurau clădirea.

Am lăsat jos patru cutii de muniții, în locul stabilit, şi m-am întors înspre Bill.

— Să nu laşi niciun singur suflet să treacă râul.

Echipamentul pe care îl pregătise Bill era înfricoşător. Aveam cinci mitraliere de calibru .50, trei lansatoare de grenade, mai bine de 12 mitraliere medii americane şi sovietice şi patru aruncătoare de proiectile Gustav. Soldații care aduceau muniția au întărit aliniamentul astfel încât armele să aibă o frecvență constantă de tragere. Era o maşină de ucis setată să distrugă orice s-ar fi aflat între Spatele Dragonului şi râu. Trebuia să menținem un nivel al focului infernal, aşa încât să-i facem pe talibani să se retragă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă voiau sânge astăzi, atunci acesta va fi al lor şi va curge ca un râu.

Urmărisem un grup de camioane care aduseseră vreo două duzini de luptători şi traversară râul ca să mai aducă alții. Am însemnat pe hartă punctul de debarcare al acestora şi am aşteptat cu nerăbdare întoarcerea camioanelor.

Priveam încontinuu prin binoclu. Bill se concentră pe vehicule. Când aveau să apară în raza vizuală, îi vom da drumul.

— Acum, am spus.

— Foc! strigă Bill şi toate armele porniră într-o rafală de gloanțe.

Mitralierele şi lansatoarele de grenade răscoliră şanțurile de irigații şi drumurile unde se ascundeau inamicii nou-sosiți. Am trasat o alee a morții de aproape 800 m lățime, prin jumătatea de nord a Panjwayi. Un vuiet constant răsuna în toată valea. Fiecare armă rămase pe foc automat timp de 30 de secunde. După aceea, am continuat să tragem rafale de şase până la nouă gloanțe. Singurele momente de acalmie interveneau atunci când schimbam țevile incandescente.

Urlete de jale străbăteau undele radio când soldații talibani, încleştați pe aparatele de comunicare, cereau ajutor. Mă întrebam dacă îşi vor cere iertare, înainte să moară, pentru spintecarea interpreților mei cu câteva luni în urmă sau pentru torturarea civililor nevinovați din Panjwayi. Răzbunarea se serveşte rece.

Primele două vehicule de talibani s-au aprins imediat şi au explodat. Un altul a derapat puternic spre dreapta şi s-a răsturnat, aruncându-şi în aer pasagerii. Am lăsat patru tractoare de țară care veneau dinspre nord-vest să parcurgă jumătate de drum, dincolo de albia râului, înainte să le decimăm pe ele şi pe celelalte vehicule care le însoțeau. Unele au luat foc şi au ars. Altele au apucat să întoarcă şi să fugă spre partea îndepărtată a râului, căutând un loc în siguranță înainte de a fi distruse. Restul au fost abandonate în albia râului. Şoferii lor au rupt-o nebuneşte la fugă, plini de furie, până când, în cele din urmă, au fost ucişi.

Elicopterele AH-64 au sosit la puțină vreme după aceea şi s-au îndreptat direct deasupra Sperwan Ghar.

— Talon 31, aici este Viperă 04, în căutarea petrecerii. Au fost solicitate arme fierbinți, spuse pilotul.

— Viperă 04, te-ai îndepărtat de zona fierbinte. Întoarce-te la 002 grade. Poziția mea este pe dealul ca un vulcan, cu un mare panou portocaliu pentru recunoaştere. Ascultă cu atenție; nu este nimic prietenos la nord de râul Arghandab, exceptând partea de vest a liniei 30 din grilă. Talibanii încearcă să invadeze o echipă a Forțelor Speciale din zona de sud a râului. N-aveți nicio restricție. Inițialele mele sunt Romeo Bravo. Loveşte acum, avem nevoie de asta.

— Uau, sunt numai inamici, spuse pilotul. Să-i punem la pământ pe ciudații ăştia.

M-am uitat în sus spre H-ul mare de pe burta elicopterului şi m-am întrebat dacă era acelaşi pilot care ne salvase anul trecut în trecătoarea montană, când sergentul echipei mele fusese împuşcat.

Lăsându-se în jos, spre vehiculele care veneau de cealaltă parte a râului, primul elicopter Apache trase şase perechi de rachete care parcurseră o traiectorie curbă spre pământ, distrugând vehiculele care goneau.

În câteva minute, elicopterele Apache au făcut un ultim raid, înainte de a se întoarce şi de a porni direct spre Kandahar. Goliseră tot ce aveau.

— Talon 31, aici e Viperă 04. Ieşim. Winchester.

Ceea ce însemna că rămăseseră fără muniție şi că ne dăduseră tot ce avea. Atunci şi acolo mi-am promis să am totdeauna la mine în buzunar cel puțin 20 de dolari, pentru cazul în care m-aş întâlni cu vreun pilot trăgător însetat.

Ca un dirijor, Bill ținea în funcțiune întreaga orchestră a morții. Se asigura că afganii trag în zona stabilită şi că au arme care să-i acopere când schimbau muniția şi țevile. În timpul unei pauze scurte, luptătorii care fugeau de soldații din Divizia a 10-a Munte se opriră într-un adăpost de uscat struguri din apropiere. Văzând unde ne aflam, au început să

tragă. Gloanțele s-au izbit de pietre. Bill s-a întors, şi-a luat arma pe umăr şi a tras o rafală scurtă într-una dintre ferestre. L-am văzut şi am alergat alături de el.

— Acolo. Chiar acolo, la ora două, 50 m! strigă el fără să-şi ia ochii de pe vizor.

Un alt glonț se strecură printre noi, în timp ce stăteam unul lângă altul şi am început şi eu să trag. La baza Sperwan Ghar se aflau acum luptători talibani care trăgeau în sus, spre noi.

— TOATE ARMELE, foc! țipă Bill, cu o forță care o depăşea pe a mea.

Urletul armelor reîncepu, iar gloanțele muşcau din pereții adăposturilor învecinate, ucigându-i pe luptători. În următoarea oră, fiecare soldat de pe deal, inclusiv eu însumi, fie a tras, fie a cărat muniție, fie şi-a pus mănuşile din azbest şi a schimbat țevile, fie a cărat arme sus, pe dealul cât o clădire de şase etaje, ca să înlocuiască armele uzate sau stricate. N-a existat nicio secundă de linişte în intensitatea focului cu care am încolțit inamicul.

Talibanii erau atât de aproape, încât J.D. le putea vedea chipurile. N-avea idee câți erau cei care aşteptau în şanțul acela uriaş de irigații de lângă râu sau în liziera de copaci. Muniția se termina rapid şi în curând Ben începu să le ceară trăgătorilor săi să aibă grijă de ce aveau şi să fie selectivi. Fără rafale lungi la foc automat.

Hodge şi celelalte transportoare ale echipei sosiră pe câmpul de luptă din sudul poziției în care se afla Bruce şi intrară imediat în contact cu soldații talibani care se îndreptau spre clădiri. Situația era extrem de haotică. Echipele SF dețineau un şir de clădiri înconjurat de talibani. Noi îi atacam pe talibani dinspre sud, est şi nord.

Deodată, un F-18 se năpusti asupra câmpului de luptă, provocând o scurtă încetare a focului. Din vârful acoperişului, Ben folosi momentul cu inteligență şi cercetă terenul. Văzu o cale de scăpare spre sud.

Hodge privi în sus la timp ca să vadă primul picaj al avionului de vânătoare F-18 pe deasupra clădirilor. Zbura atât de jos, încât Hodge putea să jure că-i văzuse cozorocul şi insignele pilotului. Băiatul ăsta chiar îşi făcea treaba.

— De unde vine un F-18? îl întrebă el pe Mike.

— De pe un portavion!

Ben şi J.D. aranjară ca în timpul raidurilor la joasă înălțime a avionului de vânătoare F-18, soldații afgani să coboare de pe acoperiş, dar mai întâi răniții. Ben rămase nemişcat până ce toată lumea ajunse jos. J.D. era ultimul. În timp ce cobora, un RPG explodă în apropiere, aruncându-l cu tot cu scară pe podeaua dură a clădirii şi împroşcându-i pe toți ceilalți cu moloz şi şrapnele. Clătinându-se, J.D. aruncă o privire printr-o crăpătură dintr-o uşă. Doi luptători talibani se apropiau de clădire. Cum pământul încă se învârtea cu el, încercă să se concentreze. Privi prin vizorul armei sale şi trase, lovindu-l pe unul dintre luptători. Când se întoarse să tragă în cel de-al doilea, se pomeni privind în țeava armei AK-47 a talibanului. Timpul stătu în loc în mintea lui J.D. Talibanul fusese mai rapid, dar ezită. J.D. trase, lovindu-şi inamicul în nas şi trimițându-l lat la pământ.

— De ce nu m-a împuşcat? O fi rămas fără gloanțe?

J.D. nu avea să afle niciodată.

Erau acum cu toții în afara clădirii, dar tot nu ştiau care era cel mai bun drum către Hodge şi transportoare. Luptătorii talibani se îndreptau spre clădire, cățărându-se peste transportoare şi deschiseră focul. J.D. se oferi voluntar să găsească un drum. Ieşi prin uşa dinspre capătul din sud al clădirii şi-şi croi un drum de vreo 2 km, în ciuda unei răni serioase la cap. Era a doua oară când încerca să obțină ajutor, lucru pe care nu avea să şi-l mai amintească.

Pentru că minutele treceau, Bruce se îngrijoră la gândul că J.D. nimerise într-un grup de luptători talibani. Vreo zece minute mai târziu, Hodge anunță că J.D. reuşise să ajungă.

Hodge lansă o grenadă fumigenă, iar Ben îi conduse pe toți către transportoare. Avioanele de vânătoare F-18 zburau atât

de jos, încât puteau distinge soldații SF de ANA. Piloții îi mitraliară în rafale pe luptătorii talibani, curățând astfel drumul pentru Bruce şi oamenii săi.

Când s-au întors cu toții la Sperwan Ghar, a fost mai mult decât o reuniune.

Un elicopter pentru intervenții medicale veni şi-i luă la Kandahar pe J.D., care avea fractură de craniu, şi pe cei şase soldați împuşcați şi răniți de şrapnele.

Când ateriză elicopterul, Bolduc şi Hedges, comandantul sergent-major al batalionului, îi aşteptau pe pistă. Amândoi îşi petrecuseră restul zilei completând rapoarte către superiorii lor, în care explicau ce se întâmplase. Dar au ținut neapărat să fie primii oameni pe care soldații lor răniți îi vedeau la revenirea în bază. Alergară la targa lui J.D. şi-l însoțiră pe tot drumul până la spital.

Când reveni în camera sa, Bolduc se relaxă, în sfârşit şi putu să reflecteze la cele întâmplate. Privindu-l pe Hedges, recunoscu ceea ce nu putuse mai devreme, la centrul de operațiuni.

— Am avut noroc. Mare, mare noroc.

Capitolul 22

BAZA MILITARĂ SPERWAN GHAR

Suntem hotărâți ca înainte ca soarele să apună peste această luptă teribilă, steagul nostru să fie recunoscut în întreaga lume ca un simbol al libertății, pe de o parte şi al unei puteri copleşitoare, pe de altă parte.

– GENERALUL GEORGE C. MARSHALL

Telefonul suna încontinuu la centrul de operațiuni. Apelul de la ora 9.00 dimineața era fie pentru Bolduc, fie pentru

comandantul Hedges, iar sergentul de serviciu din centrul de operațiuni din Kandahar ştia asta.

Nu voia să răspundă. Echipa de comandă din Bagram, şefii lui Bolduc, sunau de câteva ore. Acesta era al treilea apel. Abia la al cincilea, ridică receptorul.

— Domnule, cred că sunt în vreo şedință, ceva, dar merg să-i caut şi vă sună dumnealor înapoi.

— Dă-mi-l pe Bolduc la telefon, acum, spuse ofițerul din Bagram.

Tactica tragerii de timp nu mai ținea.

În urmă cu câteva zile, Hedges îi spusese lui Bolduc că „superiorii", comandanții din Bagram, nu voiau ca el să meargă la Sperwan Ghar. Nu era un ordin, ci o sugestie puternic subliniată. Nimeni nu-i spusese în mod expres lui Bolduc să nu se ducă.

— Nu vrem decât să stai aproape de baza ta militară (FOB), era tot ce îi spuseseră.

Era periculos să circuli de la o bază militară la alta, iar Bolduc avea reputația de a intra uşor în bucluc. La o rotație anterioară, elicopterul său aproape că fusese doborât şi imediat îl dirijă să intervină ca să salveze nişte paraşutişti prinşi într-o ambuscadă şi să-i scoată din câmpul de luptă.

Bătălia de la Sperwan Ghar devenise prea puternică şi punea în pericol o întreagă echipă de comandă. Aşa că, în noaptea de dinaintea plecării lui Bolduc spre Sperwan Ghar, îl instruise pe sergent să tragă de timp, dacă îi caută cei din Bagram, până aveau să ajungă pe deal. Bolduc era suficient de deştept să nu ceară permisiunea, pentru că ştia că nu i-ar fi dat-o. Este mai uşor să ceri iertare. Şi în plus, ştia că dacă bătălia se întindea, vom avea nevoie de gradul lui acolo, ca să obținem ajutor şi ce mai aveam nevoie.

— Domnule, sunt la Sperwan Ghar, comunică în cele din urmă sergentul către Bagram.

Soarele ca de chihlimbar era sus când m-am trezit pe 11 septembrie 2006. Speriat, mi-am dat seama că nu fusesem

trezit de schimbul meu de gardă. Adormise?

M-am frecat la ochi, mi-am apucat arma şi m-am ridicat să mă uit în jurul meu. Mi-a luat ceva timp ca să-mi adun trupul umflat şi înțepenit de pe jos. Aveam în continuare o gaură mare în pantaloni, iar spatele, fundul, genunchii şi umărul mă dureau foarte rău. Aveam un sunet oribil în urechi de la explozie. Dar cum oamenii mei nu s-au plâns nicio clipă de rănile lor şi nici nu au chemat elicopterul ca să fie luați pentru îngrijiri medicale, nici eu nu aveam s-o fac. M-am gândit totuşi să-i cer lui Riley nişte medicamente pentru inflamații.

Am parcurs distanța scurtă dintre transportorul meu şi centrul de comandă din clădirea şcolii, unde i-am găsit pe Bolduc şi comandantul Hedges monitorizând radioul şi adunând informații. Jared intră pe coridor scărpinându-şi barba murdară şi roşie.

— Cum ai dormit? întrebă el. Comandantul a insistat să facă de gardă întreaga noapte.

Avusesem mare nevoie de odihnă. Ultimele două săptămâni fuseseră o totală suprasolicitare. Şase ore de somn bun era exact ce le trebuia oamenilor, inclusiv mie. Era într-adevăr o situație rară să vezi doi lideri cărora să le pese atât de mult de oamenii lor. Smerit, m-am îndreptat spre transportorul meu. În timp ce plecam, mi-au căzut privirile pe cuvintele scrise cu creta pe pereții cenuşii ai coridorului: „Din această zi şi până la sfârşitul lumii, noi cei de aici nu vom fi uitați. Noi cei puțini, noi cei puțini fericiți, noi banda de frați. Pentru că cel care-şi va vărsa sângele alături de mine astăzi va fi numit fratele meu. Shakespare". Numele lui Shakespeare era scris greşit.

Am scos fierbătorul de cafea şi l-am băgat în priză la transportor. Priza plină de praf scoase scântei, dar trimise îndeajuns de multă putere în fierbătorul meu de zece dolari. Am scotocit mult prin rucsac după o pungă de cafea Kona pură, Hawaiian gold, pe care o păstram pentru ocazii speciale. Cum comandantul a fost în stare să facă de gardă toată

noaptea pentru oamenii mei, puteam şi eu să le fac măcar o cană bună de cafea. Nu mă deranja ca astăzi să fiu băiatul care aduce cafeaua.

Bill îşi făcu apariția şi voia să ştie ce se întâmplase cu schimbul de gardă.

— Bolduc şi Hedges sunt aici şi au făcut de gardă.

— Pe bune? întrebă el.

Văzând cafeaua, îşi scoase cana.

— Mai întâi lucrurile importante, am să-mi iau o cană de cafea!

Am turnat încet apa peste filtrul mic şi galben plin de cafea şi am umplut patru căni cu lichidul de culoarea migdalei. În timp ce mă îndreptam alături de Bill spre clădirea şcolii, țineam aproape de față cănile, inhalând aroma. Bill nu mai avea răbdare şi luă o înghițitură zdravănă.

Când am ajuns în şcoală, Jared, Bolduc şi Hedges stăteau pe cutiile cu rațiile alimentare şi muniții, discutând despre ultimele 11 zile. Bill şi cu mine am ascultat convorbirea impresionați de cât de multe se întâmplaseră: am străbătut deşertul alături de o forță armată indigenă, am supraviețuit unui atac masiv, am luat cu asalt poziția fortificată a unui inamic cunoscut, am ocupat un teren-cheie şi decisiv, am respins două contraatacuri şi două atacuri directe asupra defensivelor noastre, am ucis sau rănit aproape 800 de luptători inamici, inclusiv 8 comandanți talibani, am „ajutat” cea mai mare operațiune combativă a NATO, înainte de începerea operațiunii propriu-zise şi am eliberat valea pe care sovieticii n-o cuceriseră niciodată.

— Uau, am mormăit când Bolduc încheie. Nu este rău pentru 30 de Berete Verzi şi 50 de soldați afgani.

— Va fi cea mai mare bătălie de care n-a auzit nimeni, niciodată, chicoti Bill.

Apoi Bolduc ne spuse noutățile. Sperwan Ghar era de acum, oficial, o bază militară. Am luptat din greu să ocupăm dealul, iar acum aveam să-l folosim ca să păstrăm valea. Unitatea operativă canadiană reuşise în cele din urmă să

ocupe şi să păstreze obiectivul obținut cu mare greutate, Rugby, şi au înființat propria lor bază militară la Masum Ghar. Dar nu aveam prea mult timp la dispoziție să ne bucurăm de succesul nostru. Trebuia în continuare să traversăm râul şi să securizăm încă patru obiective. Ştiam că ordinul venea deoarece canadienii nu putuseră să facă acest lucru cu vehiculele lor mecanizate.

Când se termină cafeaua, Bill şi cu mine ne-am întors la transportoare. Era o linişte nefirească, dar nu aveam sentimentul acela de pericol iminent. Ceva se schimbase. Privind în jos peste câmpuri şi clădiri, nu zării nicio mişcare. Nimic. L-am trezit pe Victor şi i-am cerut să monitorizeze radioul. Ascultă timp de câteva minute, în linişte. Apoi se auzi un scurt mesaj în paştu. Ochii lui Victor sticliră. Rânjind ca un oposum, ridică radioul în aer.

— Pleacă, pleacă.

Comandanții talibani adunau restul luptătorilor şi plecau spre provincia Helmand şi Pakistan. Ascultându-le comunicațiile radio, le auzeam umilirea. Un elicopter Apache zbură dincolo de râu, cercetând câmpurile şi lizierele de copaci. Bill îl apelă prin radio.

— Prietene, aici Talon 31, solicităm un raport de stare, terminat.

— Talon, arată ca un oraş fantomă. Toată lumea a dispărut. Se pare că le-a ajuns.

Bill îmi aruncă o privire şi ridică din umeri.

— Păcat, tocmai ne intraserăm în ritm, spuse el.

Stăteam drept în picioare pentru prima oară după mai bine de o săptămână. Nu mă mai temeam de lunetişti sau de mitraliere; mă uitam peste toată valea. Era prima privire de ansamblu pe care o aveam asupra devastării masive accelerate de talibani. Ei făcuseră toate acestea. Cine spune altceva este un măgar sau un ignorant. Am scuturat din cap. Cei care stau mereu la adăpost şi cad în genunchi cu fățărnicie aduc adesea acuzații nefondate la adresa militarilor din vest, ori de câte ori civilii sunt ucişi în lupte, dar tac mâlc

când talibanii şi multe alte organizaţii teroriste se luptă cu bună ştiinţă şi se ascund în spatele sau printre populaţia civilă nevinovată. Niciun cuvânt nu se spune şi nu se face nimic în legătură cu asta.

Adăposturi pentru uscat struguri distruse, craterele bombelor, incendii şi cadavre mi se înfăţişau înaintea ochilor. Arăta de parcă un monstru ar fi călcat în picioare întreaga vale, lăsând ruinele clădirilor să ardă mocnit, iar vârfurile copacilor sfâşiate şi contorsionate. Nu arăta ca locul unei victorii. Asta era tot ce puteau oferi Afganistanului talibanii şi al-Qaida. Nu noi am început această luptă. Au ales să se lupte cu oamenii care nu trebuie şi în schimb au pustiit casele altora.

Am coborât dealul şi le-am spus lui Jared, Hedges şi Bolduc, că în acea dimineaţă voiam să facem o ceremonie prin care să comemorăm 11 septembrie şi să ne amintim de ce am luptat pentru acel deal în primul rând. Înaintea ceremoniei, Bill a adunat echipa ca să curăţăm armele, să verificăm echipamentele de transmisiune şi să pregătim vehiculele. Dave m-a rugat să o fac pe DJ-ul cu iPod-ul meu, pentru că el n-avea decât muzică techno, potrivită pentru atacul următor, pentru sesiunile de antrenament sau pentru bătut câmpii.

— Maestro, ceva patriotic, dacă nu te superi!

Am conectat difuzoarele şi am parcurs lista de piese: *Courtesy of the Red, White and Blue* a lui Toby Keith a dat startul. Toţi s-au adunat în jurul transportorului şi au început să cânte fiecare în legea lui. În următoarea oră, am cântat împreună cu Toby, am consumat băuturi dulci şi calde şi am mâncat fursecuri oferite de comandant. Erau pline de cofeină şi zahăr. Băieţii de la 3X, aflaţi la câteva dealuri distanţă, au primit şi ei aceeaşi trataţie care venise odată cu comandantul – cu un mic supliment, însă. O ladă, nu doar o cutie, de tampoane. Comunitatea noastră are un simţ al umorului unic.

Bill strigă că era timpul să plecăm. Ceremonia avea să înceapă în zece minute. Hodge, Bruce şi echipele lor

începuseră să se adune în jurul orei 10.00. Cei mai mulți aveau steguleţele pe care le purtaseră în punguţele pentru echipamente, în ultimele două săptămâni. Era o tradiție militară esențială. Când toată lumea se adună în vârful dealului, am înălțat trei suporturi pentru steaguri.

Ne-am adunat cu toții în vârful Sperwan Ghar şi am înfipt cu mândrie steagurile Canadei, Afganistanului şi al Statelor Unite ale Americii, unul lângă altul. Era prima zi de la atacul inițial în care nu s-a mai tras niciun glonț, fie el inamic sau prieten.

— Companie, atenție! strigă comandantul.

Cele trei steaguri au fost ridicate în acelaşi timp. Apoi ne-am plecat capetele în tăcere. Era un moment de reflecție – asupra tragediei petrecute în urmă cu cinci ani şi asupra sacrificiilor făcute şi a celor care aveau să se facă pentru lupta grea care avea să urmeze. Bolduc scoase apoi o scrisoare scrisă de generalul Fraser. Comandantul coaliției pentru sudul Afganistanului dorea să ne mulțumească personal. Ne-am adunat în jurul lui Bolduc, în timp ce ne-a citit o parte din scrisoare:

> Doresc să exprim mulțumirile mele personale soldaților şi ofițerilor din TF 31 a Forțelor Speciale ale Armatei Statelor Unite ale Americii, pentru eforturile lor recente depuse în cadrul Operațiunii MEDUSA, poate singura cea mai importantă şi mai de succes operațiune de luptă care se desfăşoară în Afganistan din 2002. După cum am aflat foarte clar de la superiorii mei, nu este nicio exagerare să spunem că viitorul NATO şi al Afganistanului au atârnat în balanță. În acest moment atât de necesar, când eşecul nu a fost o opțiune, soldații din TF 31 au rămas pe poziții şi au izbândit, iar prin curajoasele lor acțiuni au contribuit la o victorie care depăşeşte cu mult numărul lor relativ mic.
>
> Curajul personal de care au dat dovadă de nenumărate ori soldații din TF 31 a fost remarcabil şi respect

concentrarea lor în timpul misiunii, spiritul lor ofensiv şi dedicarea. Către soldații din TF 31: Sunt mândru de realizările voastre şi mă plec în fața spiritului războinic de care ați dat dovadă. Sunteți cu adevărat nişte războinici şi însumați toate trăsăturile pe care trebuie să le întrunească o comunitate de Forțe Speciale.

După ceremonie, am fluturat două steaguri americane. Primul era pentru Greg. În urmă cu câteva zile aflasem că Sean supraviețuise, dar nu primisem nicio veste în privința lui Greg. Fusese transportat din Kandahar în Germania. Dacă avea să moară din cauza rănilor, voiam să-i ofer soției sale steagul după înmormântare. Am făcut atunci aceeaşi promisiune pe care o făcusem şi soției lui Charlie. Şase luni mai târziu m-am bucurat să-i dau steagul lui Greg însuşi. Supraviețuise prin mila lui Dumnezeu.

Al doilea steag îl aveam pentru altcineva. După ce l-am ridicat, Bill m-a ajutat să-l pun la loc, frumos împăturit, în cutia lui. Voiam să i-l prezint lui Bolduc, pentru a-i mulțumi astfel pentru incredibila sa conducere.

După ceremonie, am coborât de pe o movilă şi am cerut să vorbesc cu şeful. I-am prezentat steagul lui Bolduc. Era singurul mod prin care îmi puteam arăta aprecierea. Trebuia să păstreze şi el o parte din această istorie.

Bolduc mă apucă de braț şi mă privi drept în ochi:

— Oamenii tăi au făcut o treabă nemaipomenită aici. Să nu uiți asta.

Am petrecut restul zilei făcând planuri pentru următoarele operațiuni de dincolo de râu şi pentru reconstrucția zonei. Trebuia să reparăm stricăciunile, să construim drumuri şi să începem să stabilim raporturi cu oamenii. Sovieticii nu fuseseră capabili să cucerească valea, dar noi aveam acum şansa nu numai de a controla curtea din spate a talibanilor, ci să le cucerim chiar terenul din jurul casei. Nu trebuia decât să valorificăm victoria noastră, redând zonei răvăşite

prosperitatea şi renumele său de coş cu pâine al Afganistanului.

Trecuseră câteva zile de când nu mai sunasem acasă şi ştiam că soția mea nu se simțea prea bine. La asfințit, am ieşit afară şi am sunat-o de pe telefonul prin satelit. Ştiam că bătălia era marea ştire şi că orice soție a unei Berete Verzi care avea o minimă experiență ştie că doi şi cu doi fac patru. Ştiam că era nelinişitită atunci când urmărea veşti despre evoluția luptelor la ştiri; eram bine, dar ea nu aflase aceasta. Adevărata povară a necunoscutului este chinuitoare, după cum aveam să aflu. Am apăsat pe ureche plasticul negru şi cald, ascultând sunetul conexiunii. L-am auzit în sfârşit făcând contactul la mii de kilometri distanță. Dar în loc să-mi răspundă soția mea la celălalt capăt al firului, mi-a răspuns mama. Speriat, am întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva.

— Au luat-o cu salvarea la urgență pentru o operație pe coloană, îmi spuse mama.

Nu-mi puteam regla respirația.

Soția mea nu-mi spusese niciodată despre ceva atât de grav, când am vorbit cu ea înainte de primul atac. Soție puternică de soldat, n-a vrut să mă îngrijorez în privința ei. Soțiile de militari sunt dintr-un aluat special.

Mama aştepta veşti de la spital.

— Sună-mă când iese din operație, am spus fără vlagă.

Încă mai țineam în mână micul telefon negru când Bolduc ieşi din clădire. Luna răsărise complet şi sclipea într-o lumină albă ca un lampadar celest. Se apropie de mine şi-mi întinse o bucată de hârtie. Am citit primul rând şi aproape am scăpat din mână mesajul.

DE LA: Crucea Roşie Internațională… Soția dvs.…
Chirurgie… Solicită prezența dvs. imediată…

Mă confruntam cu cea mai dificilă decizie din viața mea: să merg la soția mea şi să-mi ajut familia sau să rămân cu oamenii mei care erau mai aproape decât familia. Trecuse

puțin timp de când vorbisem cu mama, dar am sunat-o din nou.

— Soția ta este bine şi este la reanimare. Dar o să aibă nevoie de mult ajutor, spuse mama.

M-am întors spre Bolduc, încă buimac. Ştia că aveam nevoie de un sfat, şi i-am ascultat cuvintele. Soția mea avea nevoie de mine, dar ştiam şi că urmau câteva zile grele aici, până îi vom deșteleni pe talibanii rămaşi şi-i vom alunga dincolo de râu. Aveam de construit o bază militară şi nu voiam să-mi las oamenii la greu. 7 dintre cei 12 soldați ai mei fuseseră răniți, inclusiv eu. Când eşti atât de aproape de oamenii tăi, comanda este mult mai personală şi mult mai dificilă. Aveam nevoie să fiu cu ei.

În cele din urmă, am pus întrebarea.

— Domnule, ce să fac? Nu-mi pot părăsi oamenii în luptă, am spus.

Bolduc ştia că dacă rămâneam, aveam să fiu tulburat. Dacă mă duceam acasă să am grijă de familie, când reveneam mă puteam concentra, ştiind că nu am de ce să îmi fac griji.

Mai întâi mi-a făcut o prezentare de ansamblu.

— Ca soldați, avem de-a face cu această situație dificilă în care trebuie să stabilim echilibrul între familiile noastre şi misiune. Familiile par să fie mereu pe planul doi, îmi spuse el. Echipa este bine antrenată. Se vor descurca fără tine în această perioadă.

Apoi mi-a dat voie să plec.

— Voi face ca lucrurile să fie mai uşoare pentru tine. O să-ți mişti fundul ăla mare în elicopter şi o să te duci acasă să ai grijă de familia ta. În momentul acesta, prioritatea ta este acasă. Şi nu te rog să faci asta, spuse el direct.

L-aş fi îmbrățişat, dar mi-ar fi tras un pumn în gură. Ştiam că are dreptate, dar nu mă simțeam bine că trebuia să-mi iau la revedere de la oamenii mei. Ştiam că vom primi misiunea de a curăța obiectivele la care canadienii nu puteau ajunge cu vehiculele lor. Era o ocazie bună să strâng câteva mâini ale oamenilor mei pentru ultima dată.

I-am găsit mai întâi pe Smitty şi pe Bill.

— Băieți, am o problemă. Trebuie să vorbesc cu voi. Soția mea a fost supusă unei intervenții chirurgicale de urgență. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, am spus eu. N-am fost niciodată alături de ea. Am lipsit la naşterea copilului meu. Am lipsit la moartea rudelor. Soția mea a cărat povara mariajului nostru tot timpul. Acum trebuie să fiu cu ea.

Se lăsă o tăcere grea, după care Smitty vorbi:

— Or să mai fie destule lupte pe aici, când o să te întorci. Du-te şi ai grijă de familia ta.

Era exact ce voiam să aud de la oamenii mei. M-am oprit pe la toate transportoarele, înainte de a merge la maşina mea să-mi iau echipamentul. Strângerile de mâini au fost puternice, zâmbetele largi. N-au fost prea multe cuvinte, ci doar „Ne vedem în curând!”. Mi-am aruncat în geantă ultimele echipamente şi am scos grenadele, bateriile, cartuşierele, tutunul şi şosetele pentru Brian şi Dave. Ei vor avea nevoie de toate acestea.

Deja se auzeau elicele elicopterului Chinook răsunând în vale. Un Apache se rotea în jurul Sperwan, în timp ce elicopterul ateriză. Am putut vedea cum electricitatea statică de la cele două rotoare ale elicopterului Chinook taie praful, producând un halo pestriț deasupra aparatului de zbor, când acesta atinse solul de la baza dealului. Trapa de sub coadă se deschise. Bill îmi înşfăcă echipamentul. Bolduc şi Jared se apropiară să mă îmbrățişeze. Au rămas apoi în picioare, lângă transportor, în timp ce Bill continuă să mă însoțească.

Am păşit pe rampă, am luat bagajul, apoi mi-am prins centura. Mă simțeam de parcă mă remorcam singur de elicopter. Nu voiam să plec, dar ştiam că trebuie să o fac. Ştiam că soția mea are nevoie de mine. Zgomotul elicopterului făcea să fie dificil să ne auzim. Bill urcă şi el pe rampă şi-mi strânse mâna.

— Nu uita regula numărul 1, ranger, am spus eu.

— O să-mi fac turul din post în post şi n-o să înghit orice rahat de la niciun superior, spuse el rânjind larg.

— Ai grijă de băieți până mă întorc, Bill.

Îmi arătă semnul OK cu degetul mare, apoi coborî de pe rampă.

M-am întors spre şeful echipajului şi i-am făcut semn că sunt gata. Bill se îndepărtă. Motoarele accelerară şi l-am urmărit pe Bill, apoi dealul şi pământul care rămâneau departe, sub mine. Am stat în picioare, agățat de rampa metalică înghețată şi am privit Valea Panjwayi şi Sperwan Ghar. M-am întrebat complet uluit cum naiba s-a întâmplat că eu şi oamenii mei n-am fost ucişi. Am încercat să rememorez fiecare clipă. Am traversat culmea unde se aflaseră cu o săptămână în urmă pozițiile noastre de blocare. Elicopterul se înclină cu botul în jos, în timp ce întorcea spre Kandahar. Am zburat tot timpul peste Autostrada 1 şi în curând am putut zări oraşul Kandahar. Luminile şi mirosul oraşului – focuri care ardeau, gaze de eşapament şi praf – mă întâmpinară. Se vedeau câteva maşini şi camioane mişcându-se. Bazarul, care în mod normal trebuia să fie plin de sute de negustori, era lipsit de viață. Toată lumea era acasă şi dormea. În siguranță.

Epilog

Binecuvântat fie Domnul, stânca mea, care mi-a pregătit mâinile pentru război şi degetele pentru luptă.

– PSALMUL 144, VERSETUL 1

Am urcat în avion cu haine curate. M-am simțit vinovat chiar şi pentru că am făcut o baie, în timp ce oamenii mei erau încă acolo. Am stat la TOC până la momentul îmbarcării. I-am ascultat pe băieții care comunicau mutarea spre nord, dincolo de râul Arghandab, pentru a curăța satele în care talibanii îşi apăraseră fortărețele timp de săptămâni în şir.

Contactul cu inamicul era slab şi era în mare parte o operaţiune de degajare.

În avion nu erau decât vreo zece pasageri. Medicii îmi bandajaseră genunchiul şi îmi făcuseră câteva injecţii în umăr, ca să-mi mai reducă durerea pe durata lungului drum către casă. Gândurile zburau de la familie spre băieţii mei. Mi-am scos carneţelul de însemnări şi am petrecut numeroasele ore ale zborului încercând să compun declaraţii pentru recomandările în vederea valoroaselor premieri. Am încercat să scriu tot ce-mi aminteam. Am citit cu atenţie rândurile pe care le scrisesem pe deal şi am încercat să sintetizez cele petrecute.

Pentru o bătălie atât de importantă şi cu o valoare strategică atât de mare, se acordau doar câteva medalii valoroase. Dintre acestea, cele mai importante reveneau oamenilor care au luptat acolo, cum era Jude. Bunăvoinţa sa de a se implica fără pic de egoism, în ceea ce ar fi putut deveni moarte sigură, va rămâne pentru totdeauna în memoria şi în vieţile celor care au fost martorii acţiunilor sale. Referitor la sergentul de cadre Jude Voss, am scris o pagină de recomandări pentru premiere, încă din acea noapte, pe Sperwan Ghar:

> Acest act EROIC, unic după părerea mea, ca martor şi în calitate de comandant al atacului terestru în cadrul operaţiunii de ocupare a Sperwan Ghar, a fost cel mai BRAV şi mai VALOROS lucru pe care l-am văzut în trei rotaţii combative în Afganistan, în 14 ani de armată şi în 36 de ani de viaţă. Acţiunile rapide, decisive şi altruiste ale SSG Jude Voss, din acea zi, au salvat direct vieţile a doi soldaţi şi au avut iniţiativa în luptă. Dacă Voss nu ar fi procedat astfel, cu siguranţă că atât SFC Greg Stube cât şi SFC Sean Mishura ar fi fost arşi de vii, ucişi de acţiunile inamicului sau din cauza exploziilor. SSG Voss i-a salvat pe soldaţii americani aflaţi în pericol, fără a cunoaşte starea lor, ignorând

complet propria sa siguranță, sub focul intens al inamicului. A rămas apoi într-o poziție de mare risc, în extrema apropiere a unui vehicul (cca. 5-8 m) aflat sub focul necontenit al inamicului, un vehicul cuprins total de flăcări din cauza exploziilor produse de încărcătura triplă de armament de artilerie şi explozibili care ardeau în el. Nu numai că l-a mutat pe Greg din vehicul într-un şanț, sub focul inamicului, având grijă să rămână numai el expus gloanțelor, dar i-a şi aplicat măsurile de prim ajutor absolut esențiale, până la sosirea medicului Riley, care i-a aplicat tratament traumatic avansat. La sosirea mea, dacă nu l-aş fi văzut pe Voss acționând, n-aş fi ştiut că Sean lipsea şi n-aş fi pornit în căutarea acestuia. Fără Jude, Greg ar fi murit ars, iar Sean ar fi murit în urma inhalării gazelor, fumului şi din cauza arsurilor. Nu există nicio onoare mai mare în istoria noastră şi în istoria militară decât felul în care Jude s-a comportat în acea zi ca soldat american. A fost o zi pe care nu o voi uita niciodată. Am fost alături de eroi. Sper ca cineva să găsească aceste însemnări.

„Îți faci pur şi simplu treaba când eşti acolo", spusese Jared. Oricare dintre băieți ar fi făcut asta, iar Jude a făcut-o.

Întregul lanț de comandă Vulturul Deşertului l-a recomandat pe Jude pentru Medalia de Onoare, cea mai înaltă distincție a națiunii noastre. Recomandarea a fost declasată în Afganistan. Indiferent de jocurile politice, acțiunile lui Jude nu vor fi niciodată declasate în ochii celor care ştiau ceea ce făcuse.

În cele din urmă, lupta noastră pentru Panjwayi a continuat. Unitățile NATO şi ale coaliției, care au urmat după rotația noastră, nu au putut consolida succesul obținut de noi. Faptul că nu au reuşit să controleze valea prin înființarea unei echipe de securitate permanente, a permis talibanilor să populeze cu uşurință Panjwayi, la sfârşitul toamnei lui 2006. Forțele noastre au inițiat după Operațiunea Medusa, o

operațiune şi mai mare, denumită Baaz Tsuka sau Falcon Summit. Operațiunea Baaz Tsuka s-a concentrat pe eliminarea influenței talibane proaspăt revenite în teritoriu şi restabilirea securității. În limbaj popular, Forțele ISAF nu şi-au putut menține inițiativa din cauza aspectelor operaționale, strategice şi politice. Vulturii Deşertului din Compania Charlie, Batalionul 1, a treia grupă a Forțelor Speciale, au ieşit din nou pe câmpul de luptă şi au asigurat obiectivele considerate a fi „prea periculoase", apoi au rămas pentru a face evaluarea pagubelor.

La două luni după ce am cucerit Sperwan Ghar, ne-a lovit însă o mare tragedie. Bill, prietenul meu şi cel mai bun soldat pe care l-am cunoscut vreodată, a murit la 300 m de deal, când un dispozitiv exploziv improvizat explodă sub transportorul său. Bill n-a murit aşa cum îşi dorea, ci aşa cum a vrut Dumnezeu. Numai astfel pot înțelege şi accepta asta. Ştiu că toți soldații vor să trăiască mult şi să se bucure de viețile lor din plin, dar ca luptători, avem scopul nostru. Când acesta este îndeplinit suntem chemați acasă de Creatorul nostru. Ştiu că cei care au fost în luptă înțeleg asta fără a pune întrebări.

De regulă nu cunoşti momentul în care eşti chemat înaintea lui Dumnezeu. Uneori ştii, iar acestea sunt cele mai grele clipe: când îți curge sânge din nas şi îți alunecă în jos, pe gât, făcându-te să te îneci, să tuşeşti şi să te sufoci. Te agiți să respiri prin fum şi praf. Echipamentul pare să te sufoce. Îți ştergi transpirația sărată şi murdăria din ochi, dar numai ca să îți dai seama că este sânge, al tău sau al inamicului. Ai vrea să te ridici în picioare, dar nu ți le poți mişca. Te zbați să te ridici, în timp ce rănile se desfac în corpul tău, încercând să nu te laşi cuprins de durere. Te înfurie gândul că n-o să-i mai vezi niciodată pe cei pe care îi iubeşti, iar pierderea propriei vieți îți mânie sufletul. Te înverşunezi să te ridici în picioare şi să apuci o armă, orice armă. Indiferent de rasa, cultura sau religia ta, vrei să mori în picioare, luptând ca un războinic, ca un american, aşa cum

alții n-o vor face. Pentru cei ce caută o definiție, acesta este prețul libertății.

Obiectivele noastre de la Sperwan Ghar şi din Afganistan erau clare. Ştiam şi înțelegeam că nu puteam şi nu aveam să acceptăm eşecul, ca armată şi ca națiune. Misiunea noastră nu a fost una care să se sfârşească scăpând ca prin urechile acului, ci prin victorie şi provocare pe un deluşor din inima locului de naştere al inamicului. Bătălia a avut ceva ecouri. A rămas notoriu faptul că acțiunile soldaților din a treia grupă a Forțelor Speciale, ISAF şi aliații lor din armata afgană au distrus cea mai mare ofensivă talibană care avea drept scop ocuparea oraşului Kandahar. Istoria nu poate schimba faptul că, la cinci ani după data la care națiunea noastră a fost atacată, un mic grup de bărbați au stat în picioare în mijlocul locului de naştere al inamicului şi au jurat: „Nu vom uita niciodată!".

Mulțumiri

Nu pot să nu le mulțumesc tuturor celor care s-au implicat în acest proiect. Fie că ai fost cu picioarele tale pe teren, fie că eşti membru al familiei sau un susținător, îți spun cu umilință: „Mulțumesc".

Pentru familia mea: numai gândindu-mă la voi, într-un fel sau altul, am putut rămâne în viață, de mai multe ori decât veți afla voi vreodată.

Pentru soldații din Detaşamentul 331: Datorită vouă cunosc acum sensul real al cuvântului „onoare". Sunteți cu toții oameni obişnuiți care v-ați dovedit a fi extraordinari. Acest proiect vă este dedicat. Păreau fără de sfârşit sarcinile absurd de periculoase care ne-au fost atribuite şi cu puțin ajutor sau chiar fără ajutor, prin profesionalism şi tenacitate,

aţi refuzat să acceptaţi eşecul. Aţi urmărit cu abilitatea unui vânător obsedat fiecare ţintă, fiecare obiectiv, fiecare individ rău. Aţi văzut cu ochii voştri cruzimea inamicilor naţiunii noastre şi n-aţi ezitat niciodată, niciodată. Aţi făcut în mod voluntar un prag între ei şi cetăţenii marii noastre ţări. Zilele de care sunt cel mai mândru ca bărbat, ca soldat şi ca american le-am trăit pe acel pământ alături de voi şi-mi voi petrece restul vieţii dorindu-mi să continui să lupt alături de voi. *Mărşăluieşti sau mori*.

Pentru comandanţii mei care nu şi-au părăsit posturile, ne-au dat sfaturi sigure în cele mai grele condiţii şi când era cea mai mare nevoie şi care s-au ţinut de cuvânt în faţa celor mai grele situaţii: Niciodată n-am simţit ca atunci, că orice aş fi cerut, orice am fi avut nevoie, nu vă veţi face luntre şi punte sau nu vă veţi pune cariera în pericol ca să ne satisfaceţi cerinţele. Aţi asigurat cea mai bună acoperire celor care făceau ceea ce le cerea meseria să facă şi nu aţi cedat presiunilor politice sau nu aţi lăsat pe alţii să uneltească împotriva noastră când lucrurile au mers prost. Să sperăm că organizaţia noastră va recunoaşte adevărata voastră valoare pe câmpul de luptă şi în viitorul Forţelor Speciale.

Pentru celelalte detaşamente care au luptat alături de noi: Să dea Dumnezeu să nu mai trecem niciodată prin ce am trecut. Toţi cei care au fost acolo şi au participat cunosc măreţia acestui eveniment. Ştim, de asemenea, că printre noi acest lucru nu va fi uitat niciodată. Am scris un capitol din istoria Forţelor Speciale din Armata Statelor Unite şi din istoria Afganistanului care niciodată nu va putea fi şters. Chiar şi astăzi, inamicul, cei care au reuşit să scape, îşi aminteşte de „bărbile lungi” de la Sperwan Ghar.

Pentru Willie, Paul, Wayne, Pat, Red şi alţi soldaţi de suport care au muncit încontinuu zile întregi, fără somn, la 50°C, cărând cu spatele şi încărcând palete sau împingând provizii: ştiam întotdeauna că ne veţi trimite tot ce aveam nevoie. Aţi făcut mereu ceva din nimic. Când echipamentele erau rupte, arse sau deteriorate ori cu totul distruse, le

coseați, le reparați, le puneați petice, plasturi sau le înlocuiați astfel încât să putem continua lupta. A fost pentru prima oară în cei 15 ani ai mei de soldat profesionist când am fost bine susținut. Ați stabilit chiar câteva lucruri standard pentru cazul în care ar fi avut cineva nevoie.

Pentru bărbați ca Bill, Zack, Smitty, Jude, Dave, Greg şi Sean: v-ați sacrificat corpul, sănătatea şi viețile astfel încât ceilalți să poată trăi şi să poată continua să protejeze cea mai mare țară de pe pământ. Voi toți, fie prin memoria voastră, fie prin exemplu, ați stabilit standardul după care noi ar trebui să trăim. Onoarea voastră, integritatea şi altruismul nu vor rămâne niciodată nerecunoscute, câtă vreme mai respirăm.

Aş dori să-i adresez mulțumiri lui Kevin Maurer care a fost de folos în imortalizarea acestui eveniment monumental, punându-l pe hârtie şi producând ceva de valoare pentru generațiile viitoare de luptători. Kevin, eşti un bărbat foarte pasionat care a dobândit respectul unei comunități ce nu are încredere în media şi asta din motive întemeiate. Îndrumările tale, munca susținută şi dedicarea față de acest proiect nu vor fi uitate. Faci onoare profesiei tale.

Pentru colonelul Nye, doamna Carol Darby şi Clearwater de la centrul de operațiuni speciale ale Armatei Statelor Unite (USASOC) şi de la centrul de operațini speciale ale Statelor Unite (USSOCOM), vă mulțumesc pentru încurajare, recomandări şi susținere. Datorită vouă am putut rămâne pe drumul cel bun în recrearea unui mic fragment de istorie care trebuia să fie scrisă. Fără voi şi încrederea voastră în acest proiect nu aş fi ajuns niciodată la bun sfârşit.

În cele din urmă, pentru familiile celor căzuți, pentru că voi sunteți la fel de importanți ca şi soldații înşişi. Vă rog să nu uitați niciodată acest lucru. Voi ne dați puterea de a continua lupta chiar dacă durerea ne cere să luăm o pauză. Fără nicio ezitare, familiile le permit soldaților să continue lupta, înțelegând că au tot sprijinul vostru, iar aceasta le permite să se poarte ca nişte războinici ce sunt. Voi ne apărați libertatea cu ce aveți mai bun pe lumea asta, iubiții

voştri, soții voştri şi tații copiilor voştri. Această libertate este plătită cu sângele soldaților, al voluntarilor, al celor care s-au dovedit a fi mai buni decât noi. Voi ştiți mai bine decât oricine altcineva că libertatea nu este gratuită.

Kevin doreşte să-i mulțumim redactorului nostru, Scott Miller, şi echipei sale. Încrederea voastră în noi a făcut posibil acest proiect.

Mulțumim lui John Flicker şi Tracy Devine de la Random House pentru răbdarea şi înțelegerea cu care ne-au ajutat să imortalizăm această importantă luptă în paginile cărții. Mulțumesc centrului de operațiuni speciale al Armatei SUA pentru ajutorul pe care mi l-au dat răspunzând numeroaselor mele solicitări. Mulțumesc oamenilor care au fost acolo şi voi ştiți cine sunteți, pentru că ați acceptat să vorbiți cu mine şi să-mi răspundeți la întrebări, deşi ştiu că uneori n-ați fi vrut să o faceți. Mulțumesc locotenent-colonelului Don Bolduc nu numai pentru că m-a asigurat că nu am făcut greşeli, ci şi pentru că m-a învățat arta contrainsurgenței. Datorită ofițerilor ca dvs. putem câştiga acest război.

Mulțumesc, de asemenea, echipajului de pe C-17 00184 care m-a dus de la baza aeriană Pope la Bagram. N-am fi putut termina această carte fără acea cursă. Mulțumesc lui Andrew Craft pentru că şi-a făcut timp să-şi petreacă vacanța în Afganistan şi lui Kristen Henderson pentru că a citit cartea şi m-a ajutat fiecare cum a putut mai bine, cu câte un cuvânt la momentul potrivit. Îi mulțumesc lui Bill de la AWS care m-a ajutat la documentare.

Şi nu în ultimul rând, îi mulțumesc familiei mele, în special soției mele Jess, pentru că m-a susținut în timpul lungilor nopți petrecute în birou şi a săptămânilor din Afganistan.

Notes

[←1]

Îmbrăcăminte musulmană largă şi cu glugă (n. red.).

[←2]

Limba oficială vorbită în Afganistan (n. red.).

[←3]

Soldat dintr-un corp de elită al armatei americane (n. red.).

[←4]

Război sfânt în lumea musulmană (n. red.).

[←5]

La scurtă vreme după ce a preluat comanda tuturor forțelor ISAF şi ale coaliției în țară, în 2009, generalul Stanley McChrystal a soluționat problema lipsei unei strategii naționale unitare în Afganistan. În mai puțin de un an, a reuşit să determine, să sincronizeze şi să pună în aplicare implementarea acesteia, completând astfel imaginea macro (de ansamblu).

[←6]

Care aparține Tadjikistanului sau populației lui (n. red.).

[←7]

Scris şi Kuwatah (n. red.).

[←8]

În arabă, „luptător în războiul sfânt”. Au luptat în Afganistan împotriva trupelor sovietice (n. red.).

[←9]

Gecko – în limba engleză, specie de şopârlă (n. red.).

[←10]

The Green Berets, 1968 (n. red.).

[←11]

Suc natural (n. red.).

[←12]

Seminare islamice (n. tr.).

[←13]

0,5 inci, adică 12,7 mm (n. red.).

[←14]

Meal, Ready-to-Eat – mâncare gata pregătită, pentru soldați (n. red.).

[←15]

Învățător, dascăl la mahomedani (n. red.).

[←16]

Vitamine (n. tr.).

[←17]

Limbă persană (n. red.).

[←18]

Dumnezeu este cel mai mare (n. red.).

[←19]

Armă de foc cu țeava neghintuită, cu pereți subțiri, uşor transportabilă, cu care se aruncă mine (n. red.).

[←20]

Personaj fictiv din *Războiul stelelor* (n. red.).

[←21]

Bătălia de la Alamo (23 februarie-6 martie 1836), din timpul Revoluției Texane.

[←22]

Titlu sacerdotal la islamici (n. red.).